

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

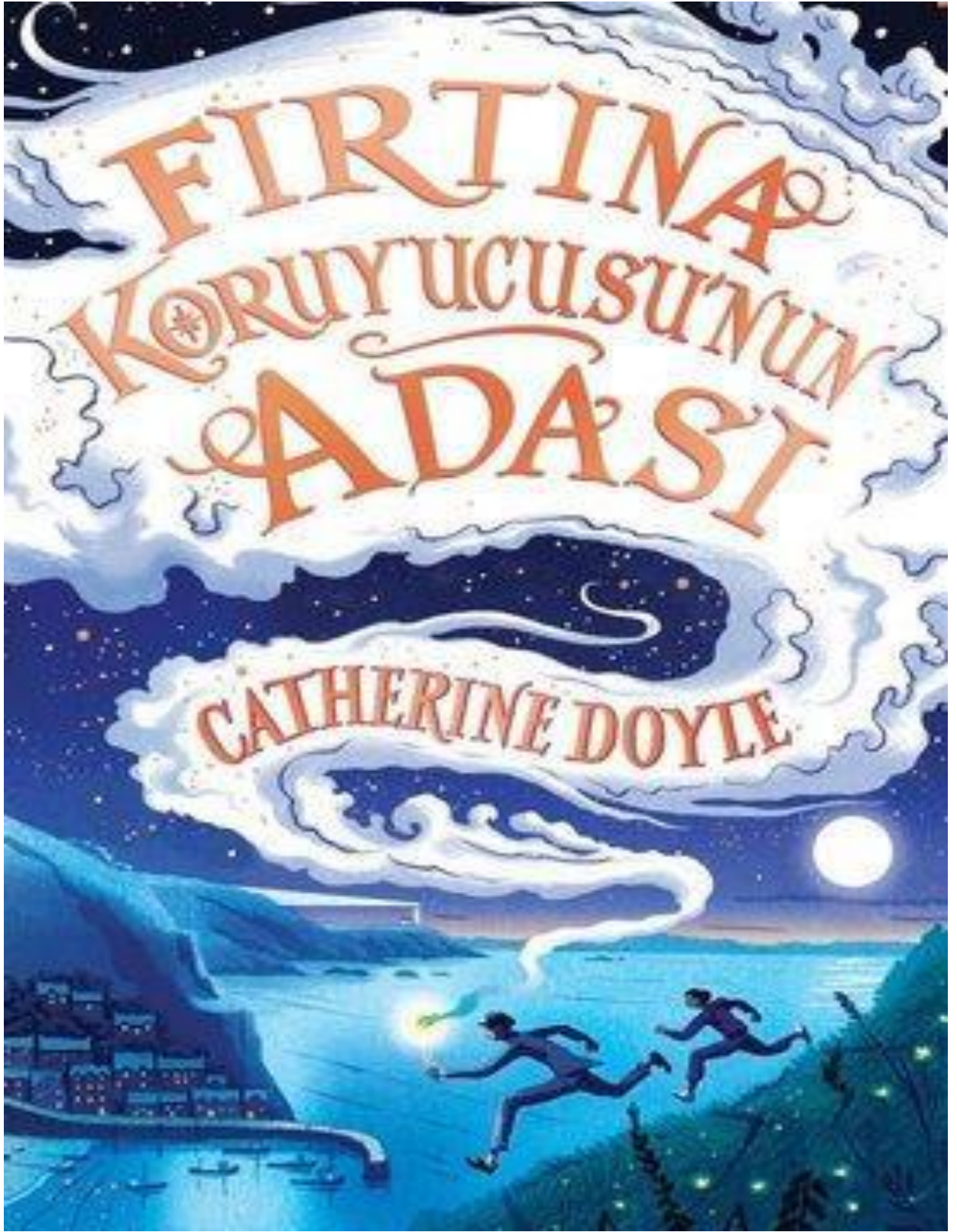
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fırtına Bekçisine IslandÖvgü

*' Fırtına Bekçisi Adası sizi havaya uçuracak. Her yönden büyü
... Bilge, sıcak ve harika'Eoin Colfer, Artemis Fowl serisinin yazarı*

*'Doyle eski bir hikayeyi aldı ve
içinde yeni, cesur ve vahşi bir şey buldu ... Bunu yalnızca gerçek derin
yazarlar ve hikaye anlatıcıları yapar' Katherine Rundell, The
Explorer'in yazarı*

*The Girl of Ink & Stars'in yazarı Kiran Millwood Hargrave, "Komik,
karanlık ve göz kamaştırıcı derecede güzel, Fırtına Bekçisi
Islandheyecan verici derecede yaratıcı bir macera"*

*'Nadir ve harika bir büyüyle titrer...
Unutulmaz bir hikaye'Abi Elphinstone, Sky Song'un yazarı*

*'Sürükleyici, dokunaklı ve güzel yazılmış... Modern bir klasik olmaya aday' Louis O'Neill,
The Surface Breaks'in yazarı*

*Yağmurda adınızı söyleyen ve zamanın katmanları boyunca sizi
çağırان fırtınalar, kalpler ve büyülu adalardan oluşan bir kitap ...
Çarpıcı bir cesaret ve umut hikayesi' Cerrie Burnell,
Harper and the Scarlet Umbrella'nın yazarı*

*'Derin ve lirik... Aktarılan aşk ve umut,
belki de en büyük sihirdir ve Catherine'in bu kitapta başardığı şey de
budur' Hilary McKay, The Casson Family serisinin yazarı*

*'İnanılmaz derecede özel ve büyülu bir kitap! Büyülenmişim '
Katherine Woodfine, Sinclair'in Gizemleri serisinin yazarı*

*' Fırtına Bekçisi Adası unutulmaz - sizi kalbinizden yakalayacak ve
gitmesine izin vermeyecek türden bir hikaye' Katie Tsang,
Sam Wu Is NOT Afraid of Ghosts'un yazarlarından*

*'Komik, yürek parçalayıcı, ürkütücü... Bir
sonraki kitap için gerginim' Lauren James, Evrendeki En Yalnız Kız'ın
yazarı*

Kutup Ayısı Kaşifleri Kulübü'nün yazarı Alex Bell, 'Büyü, dostluk ve mizahla dolu sıcak kalpli bir hikaye '

'Aile, cesaret ve içindeki fırtınayı dizginlemeye dair büyü bir macera hikayesi ... Fionn, Pages & Co.'nun yazarı Anna James'e gerçekten kök salacak bir kahraman.

Fırtına

Koruyucusu'nun Adası

Büyükannem ve büyükbabam için
Kaptan Charles P. Boyle ve Mary McCauley Boyle of Arranmore Island

İÇİNDEKİLER

[önsöz](#)

[Birinci bölüm](#)

[İkinci bölüm](#)

[Üçüncü bölüm](#)

[Bölüm dört](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[Onaltıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[19. Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altı Bölüm](#)

[sonsöz](#)

[Yazar hakkında](#)

PROLOG

Kır çiçekleri ile dolu bir tarlada, bir erkek ve bir kız, eski bir meşe ağacının altında yan yana duruyorlardı. Gökyüzü kızgındı, gök gürültüsü kızgın bir canavar gibi hırlıyordu.

'Hazır mısın?' çocuğa gergin bir şekilde sordu.

Kız çenesini kaldırdı, buğday sarısı saçları bir perdeyle sırtına döküldü. 'Ben her zaman hazırdım.'

Avuçlarını boğumlu gövdeye bastırdılar. Ağaç titremeye başladı, kendini sallarken dalları uzadı. Kısa bir sessizlik oldu ve ardından üstlerinde bir çatlak patladı. Bulutlardan bir şimşek çaktı ve ağacın ortasını ikiye böldü. Kabuk boyunca alevler patladı, dallara tırmandı ve her şey parlak, parlak bir altın olana kadar yaprakları yiyip bitirdi.

'Betty?' dedi çocuk tereddütle. 'Yapmalı mıyız -'

'Şşş!' diye tısladı kız. 'Bir şey söylemek üzere.'

Ağaç fısıldamaya başladı. Çocuğun beklediğinden çok daha yüksekti - çevreleyen alevin çatırdaması ve tıslaması yavaş yavaş kelimelere dönüşüyordu. 'Sssskonuşun veya ssskonuşun.'

Kız sorusunu sordu. Ağaç düşünürken, parmaklarını kömürleşmiş ağaç kabuğuna vurarak huzursuzlandı. Hava ağırlaştı, yüzünün etrafındaki telleri bir sis perdesi kıvırdı.

Ağaç kızla bir daha konuşmadı.

Bunun yerine dikkatini çocuğa çevirdi ve kafasının içine tırmandı. Zihninin karanlığında ortaya çıkan bir görüntü olarak bükülüp kıvranarak yere düştü.

Uzanmış ellerinde bulutlar toplanmış ve vücudunu çelen rüzgarla bir burnun kenarında duruyordu. Denizin damarlarında hızla aktığını, kalbinin zarında tuz kristalleri bıraktığını hissetti.

Sonsuza dek değiştiğini biliyordu.

Betty yanılmıştı.

Ada onu seçmişti.

Gözlerini kırpıştırarak uyandırmaya çalıştı ama ağaç zihnindeki tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Başka bir vizyon yoluna girdi. Görmek istemedikleri bir şey.

"İzle ," diye tısladı ağaç. ' Dikkat et .'

Karşısında bir çocuk belirdi. Biraz daha gençti ama aynı burnu ve aynı gözleri takıyordu. Bir elinde ada otu kadar yeşil bir zümrüt tutuyordu. Diğerinde ise denizi işaret eden çarpık bir asa. Birbirlerinden ayrı duruyorlardı, kuzgunlar gökyüzünü tüy tüyleriyle doldururken bakıyorlardı ama gerçekten görmüyorlardı. Ayaklarının altındaki toprak çatladı ve adanın üzerinden bir gölge geçti ve onları karanlığa gömdü.

Oğlan uyandı. Kır çiçekleri tarlasında yağmur yağıyordu.

Betty, dedi, tam ağzına bir damlacık düşerken. Az önce gördüklerime inanamayacaksın.

Kız onun başında duruyordu, gözleri yanan kömürler gibi kısılmıştı. Kaburgalarına tekme attı. 'Az önce çaldığın şeyi kastetme !'

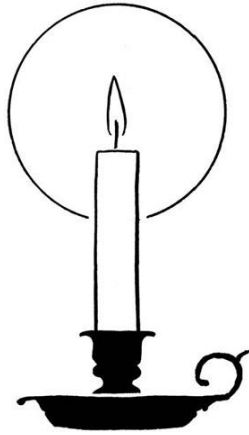
'Durmak!' Tekrar tekme atarken ondan uzaklaştı. 'Sana bir şey söylemem gerek. Durabilir misin lütfen? Ah! Beni dinle. Kuzgunlar gördüm, Betty. Bence ...'

Kız dinlemiyordu. Kır çiçekleri ve sırlıklam otların arasında, çenesini ağlayan gökyüzüne doğru eğmiş, ondan uzaklaşıyordu.

Oğlan onu geri aramak, bunun ondan çok daha büyük olduğunu - ikisinden de daha büyük olduğunu - söylemek istedi ama o, arkasında sadece en ufak bir dalgalanma bırakarak yok olup gitmişti.

Çocuk korkusunu yenmeye çalıştı. Dünyanın derinliklerinde bir yerde karanlık yeniden yükseliyordu, dünyanın gördüğü her şeyden daha korkunç bir karanlık.

Artık durdurmak için çok geçti.

Birinci bölüm

UYKU ADASI

Fionn Boyle plastik bir sandalyeye kambur oturdu, kollarını iki yanına ve çenesini göğsüne gömdü ve ayakkabıllarının her tarafını hasta etmemeye çalıştı.

Feribot homurdandı. Fionn, kenarlarındaki paslanmayı, dökülen mavi boyayı, kornanın ölmekte olan bir inek gibi ses çıkardığını fark etmekten kendini alamadı. İçten dışa boğulmak için ne kadar deniz suyu yutması gerektiğini hayal etmemeye çalıştı. Tara o sırada onu izlemiyordu ama Fionn kız kardeşlerin korkunun kokusunu alabildiğini biliyordu. Öğle yemeğini yukarı fırlatırsa, asla sonunu duyamazdı.

İşleri daha da vahim hale getirmek için, Fionn iki geveze yaşlı bayan arasında sıkışıp kalmıştı ve telefonu cebinde ölüydü. Kapsama yok. Bir bar bile yok. Bazen yaşlı hanımlar durup sanki yutulamayacak kadar büyük bir sırrı çiğniyordu. Bazen Fionn, sanki onun katılmasını bekliyorlarmış gibi, bakışlarının yüzünün yan tarafında delindiğini hissedebiliyordu. Çoğunlukla dalgalar kükredi ve hepsini bastırdı.

En kötüsü de buydu: hemen altındaki okyanus. En ürkütücü kabuslarında onu içine çekip yutar ve aniden terler içinde uyanırdı.

Deniz havası ciğerlerini yaktı ve anakaranın önce gri bir ufukta yeşil bir lekeye, sonra da hiçbir şeye dönüşmesini izlerken yanaklarını yaktı.

Fionn, Dublin sisini, yol çalışmalarının gürültüsünü ve şehri yarıp geçen ve turistleri patikalardan fırlatan yarı bitmiş tramvay raylarını şimdiden özlemişti. Sevip sevmediğini hiç düşünmedi - sürekli hareket halindeki bir şehrin gürültüsü - sadece tanıdıktı ve Fionn için aşinalık ev anlamına geliyordu.

Bu tanıdık bir şey değildi.

Tara geminin pruvasında durdu, ayaklarını sanki kendini okyanusa atacakmış gibi parmaklıklara dayadı. Siyah saçları havada

savruluyordu, gevşek ve ipler gibi birbirine karışmıştı. Döndü, yolcu kümesinde onu aradı. 'Buraya gel, Fionnie! Şu dalgalara bak! Onlar çok büyük !'

Fionn başını salladı. Vapur sallandı ve midesi onunla birlikte aşağı yukarı hareket etti, ta ki öğle yemeğinin içeriği boğazına tırmanmaya başlayana kadar.

'Böyle bir bebek olma!' Tara alay etti.

Fionn ve kız kardeşi yaşları yakındı. Fionn, kendilerini neredeyse arkadaş gibi hissettikleri bir zamanı bile hatırlayabiliyordu . On üç yaşına basıp on bir yaşında kalana kadar ortak bir noktaları olduğunu düşündü ve birdenbire artık onunla takılıp video oyunları oynayamayacak kadar akıllı ve zekiydi.

Artık olgunum, Fionny . İlgi alanlarım değişti.

Fionn, Tara'nın olgunluğu nasıl ölçtüğünü bilmiyordu ama çoğu akşam üçü için akşam yemeği pişiren kişiydi, Tara ise Winnie-the-Pooh gibi kavanozdan Nutella'yı pençeledi ve ne zaman bir örümcek görse duvarları haykırarak aşağı indirdi.

Tara omzunun üzerinden sırttı ve sonra tekne tırabzanlarından yükseğe çıktı, dalgaların üzerinden baktı, ta ki ona yapabileceğini göstermek için suya dalacakmış gibi görüne kadar. Fionn, onun devrilmesinin iyi olacağını düşündü ve biraz boğuldu. Ölecek kadar değil, bir balık gelip beyninin kişiliğinin bu kadar korkunç olmasına neden olan kısmını yiyebilecek kadar.

Hastalığa yardımcı olacak sabit bir nokta olan bulanık ufka bakmaya geri döndü. Annesi , teknenin hareketine yardımcı olacağını söyledi. Dublin'deki vedalarından önce, gözleri berrak ve gülümsemesi hüzünlüyken ona söylediği son şey buydu. Sonra birden komşularının arabasındaydılar, ülkeyi dolaşıp onu arkalarında bırakırlarken Fionn'un burnu pencereye dayadı.

Fionn adanın görünmesini bekledi. Daha gençken onlara anlattığı, gözleri uzaklardan gelen bir bakışla cam gibi parlıyordu. Bazen ada güzel bir yerdi. Bazen, uzun zaman önce denizde kaybolan babasının anısının ötesinde hiçbir şeyi olmayan üzücü, affetmeyen bir yerdi. Fionn'un kesin olarak bildiği tek şey, Arranmore'un ona musallat

olduğuydu ve bunun çoğunlukla iyi bir şey mi yoksa çoğunlukla kötü bir şey mi olduğunu asla çözemiyordu. Sadece bu yerler insanlar kadar önemli olabilir. İzin verirsen senin üzerinde aynı güce sahip olabileceklerini.

Tara vapurun önünde tüneğini bıraktı, güverteyi atladı ve neredeyse burun buruna gelene kadar eğildi. 'Bütün bunlar yüzünden bu kadar depresif görünmek zorunda mısın?'

Fionn, kız kardeşinin lafı bu şekilde savurmasından hoşlanmadı. depresyonda . Sanki giydiği bir renkti. Sanki seçimle olabileceğiniz ve sonra olamayacağınız bir şeymiş gibi. Ayrıca, bu konuda heyecanlanması onun için kolaydı . Geçen yaz adayı ziyaret etmiş ve bir şekilde arkadaş edinmeyi başarmıştı.

Gitmek istemiyorum, diye homurdandı. 'Yapıyormuş gibi yapmayacağım.'

Tara, "Asla hiçbir yere gitmek istemezsin," dedi. 'Tek yaptığın içeride oturmak ve zaten kötü olduğun video oyunları oynamak . Çok sıkıcısın.'

Fionn, annelerinin yanında kalmayı dilediğini, onu göremediğini hissettiğinde bile yanında oturabileceğini söylemek istedi. Video oyunlarında kötü olmadığını söylemek istedi ; o aslında mükemmeldi.

Bunun yerine, 'Kapa çeneni' dedi.

Tara cebinden bir Mars barı çıkardı - vapura giderken benzin istasyonunda alışveriş çılgınlığının bir sonucu olarak, yaşlı Bayan Waters bozuk paralarla dolu çiçekli çantasını açıp dişlek sırtıyla onlara gülümsüyordu. Ne istersen al aşkım.

Bir ısırik aldı, sözleri yarı çiğnenmiş karamelden çorba gibiydi. "Bu bir macera, Fionny." Bir o yana bir bu yana baktı, sonra sesini alçalttı. 'Burası büyü. Sadece bekle ve gör.'

Fionn derin, kalıcı bir tiksintiyle, "Geçen yıl bir çocukla tanıştığın için bunun büyü olduğunu düşünüyorsun ," dedi.

Tara başını salladı. "Hayır, aslında , bence büyü çünkü adada sırlar var."

Fionn çikolata kokusunu burnundan uzaklaştırmaya çalıştı. 'Ne tür sırlar?'

'Söyleyemem!' dedi, gözleri zaferle parlayarak.

Fionn içini çekti. "Bütün yaz seninle kalacağıma inanamıyorum."

'Eh, endişelenmem çünkü belli ki seninle hiç vakit geçirmeyeceğim.'
Burnunu kırıştırdı, çilleri birbirine kamburlaştı. Büyükbabanla takılabilirsin.

Onu zaten senden daha çok seviyorum, dedi Fionn çabucak.
tanımıyorsun bile .

Fionn, buruşmuş feribot biletini ortaya çıkarmak için yumruğunu açtı. 'Bu kağıt parçasını senden daha çok seviyorum.'

Tara Mars çubuğunu burnuna doğru salladı. "Sen çok olgunlaşmamışsın."

'Ben değilim.' Fionn onun başka yöne bakmasını bekledi ve sonra kağıt parçasını ona fırlattı. Saçlarının uçlarında dolaşmasını izledi ve o zaman biraz daha iyi hissetti. Körfezin karşısında, bir martı daldı ve döndü, kanadı dalgaları sıyırdı. Vahşi bir çığlık attı ve sanki dikkat çekiliyormuş gibi ada onları karşılamak için ayağa kalktı.

Denizden çıkan koyu yeşil çimen cepleri birbirinin üzerine yuvarlanan tepelere tırmanıyordu. Kumun donuk ve pirinç gibi olduğu iskele boyunca yan yana kamburlaşan eski binaların arasında çakıllı yollar örüyordu. Yer garip bir şekilde ıssız görünüyordu; sanki tüm ada derin bir uykudaydı.

Arranmore.

Tam olarak Fionn'un hayal ettiği gibiydi: dünyanın kenarında unutulmuş bir leke. Ruhunun ölmesi için mükemmel bir yer.

Tara tüneğine geri döndü ve Fionn dev bir balon gibi söndüğünü hissetti. Adadaki uzaklardaki bulanıklıkların insanlara, dükkânlara, evlere ve arabalara ve sayılamayacak kadar çok balıkçı teknesine dönüşmesini izledi. Annesini burada, bu garip yerde, rıhtım boyunca dolaşıp ekmek ya da süt almak için köşedeki dükkâna girerken hayal etmeye çalıştı. Ya da kollarını etrafına dolamış, kıyıda durup okyanusa bakmak bile. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın hayal edemiyordu.

Feribot sonunda inleyerek limana girdiğinde, Tara geriye bakmadan adaya doğru yola koyuldu. Fionn iskelenin kenarında asılı kaldı, omurgası bir çubuk gibi sertti. Birşeyler yanılttı. Altındaki zemin

titriyordu, ayak sesleri gerçekte olduğundan çok daha ağırmış gibi en ufak bir titreme tabanlarına çarpıyordu. Rüzgâr geriye doğru yuvarlandı ve etrafında döndü, saçlarını gözlerine ve nefesini ciğerlerine geri itti, adanın kollarını açtığını ve onu sardığını çok saçma bir şekilde hissedene kadar.

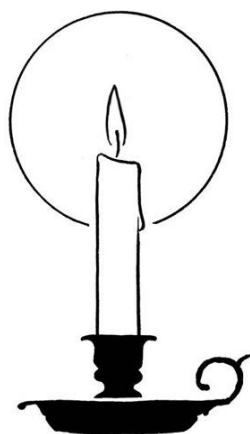
Fionn, burnun tırtıklı hatlarını aradı. Uzakta, yaban mersini ve eğreli otlarının alçak, eğimli bir uçurumda boğuştuğu körfezin kenarında, vahşi doğadan bir kulübe görünüyordu. Bacasından çıkan duman, bir parmak gibi akşam havasına karıştı.

Rüzgâr onu iskeleye doğru itti. Duman yükselmeye ve kıvrılmaya devam etti, güneşte kızaran gökyüzüne karşı griydi.

Onu çağırıyordu.

Fionn neredeyse kulaklarındaki fısıltıyı duyabiliyordu: Daha önce hiç duymadığı bir ses, kanının derinliklerinde ve kemiklerinde uğuldayan bir ses. Görmezden gelmek için çok uğraştığı bir ses.

'Buraya gel' diyordu. 'Eve gel.'

İkinci bölüm

MUM YAPICISININ KÖYÜ

Malachy Boyle'un evi nefes alıyordu; Fionn bundan neredeyse emindi. Ara sıra onlara göz atarak, birbirine dolanmış çalıların arkasından yükseliyor ve düşüyordu. Duman hâlâ gökyüzüne doğru kıvrılıyordu ama Fionn'un büyükbabasından hiçbir iz yoktu.

Acele et, diye homurdandı Tara. Bavulunu dar yoldan yukarı çekerken Fionn'a taş tükürüyordu. 'Bu yüzyılda oraya gitmek istiyorum!'

'Geldiğimizi bilmiyor mu?' Fionn yarı yolu, yarı ilerideki evi izliyordu. "Bizimle aşağıda iskelede buluşması gerekmez miydi?"

O yaşlı, dedi Tara.

'Yürüyemez mi?'

Seni bir bebek gibi taşımasını mı istiyorsun? Bavulunun kararlı gümbürtüsü sözlerini noktaladı. 'Yoksa kendi başına bir tepeye tırmanamaz mısın?'

'Tek başıma değilim, değil mi?' Fionn kıkırdadı. "Ben Lucifer'in yanındayım."

Kapa çeneni, diye tısladı Tara.

Sadece kabalık olduğunu düşünüyorum, diye mırıldandı Fionn. "Biz onun misafiri olmalıyız. Ve nereye gideceğimizi bile bilmiyoruz."

'Nereye gideceğimi biliyorum. Daha önce buradaydım, sadece geçen sefer beni yavaşlatmana izin vermemiştim . '

Fionn gözlerini devirdi. Tara'nın omzuna bir arı konduğunda neredeyse beş dakika gecikmişlerdi. Onu sürülmemiş arazide kovaladı ve o büyük bir boz ayı gibi çılgın atarak zıplamaya başladı.

"Devam et o zaman, Columbus," dedi, onun arkasından ayağa kalkarak.

Fionn, beklentilerinin daha fazla düşebileceğini düşünmüyordu. Ve henüz.

Kulübe küçük ve bodurdu, toprağın derinliklerine gömülüydü ve bir dizi ağaç ve dikenin içindeydi. Beyaz boyanın soyulduğu yerlerde

taş işçiliğinin kenarları görünüyordu. Çatı arduvazdan yapılmıştı, ancak kenarlarında bazıları yontulmuş ve çatlak oluklara düşmüş. Pencereleir kirden bulutluydu ve pervazlar başsüz çiçeklerle doluydu, sapları sanki kayıp yapraklarını arıyormuş gibi bahçeye doğru eğilmişti.

Bu bir kaos ve renk patlamasıydı ve Fionn bunun her santiminden nefret ediyordu. Dublin'e annesiyle birlikte geri dönmek istedi, sıkışık dairelerinde, üst kattaki komşularının gizli bir pit bull teriyeri barındırmıyormuş gibi davranmalarını ve Çinlilerden ne sipariş edeceklerine karar vermelerini dinlemek istedi.

solmuş İrlandaca yazan eski bir mektup kutusunun yanından geçtiler: Tír na nÓg.

Gençlik Ülkesi.

İronik , diye düşündü Fionn. Ve sonra, Tara'nın önünde yüksek sesle söylemeden önce "ironik" kelimesinin gerçekte ne anlama geldiğini bir kez daha kontrol etmek için zihnine bir not aldı.

Kapı, arkalarından kapatırken alçak bir inilti çıkardı.

"Acımasız, değil mi?" Tara, bazılarının 'bahçe' diyebileceği ama Fionn'a daha çok salata gibi görünen bir yerde duruyor olmalarına rağmen fısıldamaya zahmet etmedi. "Ve içerisi de bir o kadar iç karartıcı."

İç karartıcı. Yine o kelime.

Fionn ağır çekim bir dönüş yaptı. 'Neden biri burada yaşamayı seçsin ki?'

"Pekala, sanırım bana sahip olabilecek tek yer burası."

Fionn dönmeyi bıraktı. Yanaklarındaki kan damarları patlayarak açıldı.

Dedesı kulübesinin girişinde duruyordu. Dev gibi bir şeydi - uzun ve dar, parlak kel bir kafa, büyük bir yüz ve ona uygun bir burun. Fionn'un hatırlayabildiği kadarıyla, düşüncelerde lanetlediği burnun aynısıydı. Büyük boy yuvarlak, boynuz çerçevesi bir gözlük ucuna oturmuş, gözlerini olduğundan daha büyük ve daha geniş gösteriyordu. Kolları ve bacakları inanılmayacak kadar uzundu ama yine de bir şekilde büyük boy bir tüvit takım elbisenin içinde cüce

gibiydi. Bir yere gitmek için giyinmiş gibi görünüyordu, sadece elli yıldır giyiniyordu ve şimdi takım elbise üzerine düşüyordu.

Büyükbabası başını arkaya attı, Fionn tüm dişlerini -beyaz ve kırılmış- görene kadar ağzını açtı ve güldü. Ve güldü, güldü ve güldü, ta ki Fionn kahkahasının bir kasırgada etrafını sardığını, rüzgarların kalbini bir keman gibi çaldığını hayal edene kadar.

Sonra Fionn da gülüyordu. Garip ve zorlayıcıydı, ama eğer gülerse bunun nasıl bir macera değil de bir hapisane gibi hissettirdiğini ya da annesinin Dublin'deki yüzü olmayan bir binada nasıl geride bırakıldığını düşünmeye vakti olmayacaktı. pahalı kazaklar ve süslü gözlükler takan profesyonel tip insanlar tarafından. Bu düşüncelerin ağlamaya çok benzeyen üzücü ve çirkin bir şeye dönüşmesini engellemek için güldü.

Fionn, Tara'nın önünde ağlamazdı.

Bu ağlanacak türden bir tatil olmayacaktı. Gerçekte bir tatil olmasa bile.

Kahkahalar kesildiğinde, büyükbabası ona uzun uzun baktı. "Pekala o zaman," dedi çenesini yalayarak. 'Sonunda tanıştık.'

Alçak kapı çerçevesinin altına eğildi ve onları içeri çağırdı, parmağı onları uçurumun kenarına götüren duman bulutu gibi kıvrıldı.

Tara, omzunun üzerinden bir hakaret savurarak yola hücum etti. 'Tebrikler, Fiony. Sonunda senin kadar tuhaf birini buldun.'

"O arıya dikkat et!" Tara ciyaklayıp dans ederek kulübeye girerken Fionn'un kalbindeki ağırlık değişti.

Fionn kapıyı kapattı ve neredeyse hepsi kalın bir toz tabakasıyla kaplı şapka ve şemsiyelerin birer aksesuar gibi asılı olduğu bir portmantoya düşüyordu.

Ah, dedi, küçük oturma odasının etrafında tabandan tavana uzanan raflara geniş gözlerle bakarak, ahşap bir kemerden görünen mutfığa doğru devam etti.

Zaten dar olan kulübenin her santim alanı bir rafa aitti ve tüm raflar mumlarla doluydu.

Her biri dönen kaligrafi ile etiketlendi. Sonbahar Yağmurları ve Yaz Yağmuru Sisli Paskalya ve Beyaz Noel arasında toplanmışken , Josie'nin 12. Doğum Günü Partisinde Beklenmeyen Kasırga veya Sean McCauley'nin Kaçak Uçurtması gibi diğerleri tuhaf bir şekilde spesifikti. Flaming Sunrise, Şubat 1997 veya Tangerine Twilight, Ağustos 2009 gibi en kısa zaman dilimine kadar yontulmuş etiketler vardı ve bazıları 'Barış' anlamına gelen Suaimehnas veya 'Özgürlük' anlamına gelen Saoirse gibi belirsiz İrlandalı kelimelerdi.

Bir mum basitçe Fadó Fadó'yu okur - 'Uzun, çok uzun zaman önce'. Bu herhangi bir şey olabilir. Bu, Buz Devri veya Tunç Devri veya İrlanda'da tüm keşişlerin Fionn'un hatırlayamadığı bir nedenle el yazmalarını karaladığı ve büyük yuvarlak kulelerde saklandığı zaman anlamına gelebilir.

dikkatini, şiddetli bir fırtınadan oyulmuş gibi görünen bir mum olan Angry Skies Over Aphort Beach'e çekti. Tabanın etrafı koyu griydi, bulutlar tırmanan girdaplar halinde toplanıyor, ta ki mum kenarlardan köpürerek koyu bir menekşe rengine dönüşene kadar. Ortadan bir gümüş şimşek çizgisi zikzak çizdi ve Fionn ona ne kadar uzun süre baktıysa, sanki raftan fırlayıp etrafındaki havada çatırdıyacakmış gibi görünüyordu.

"O zaman çay içeceksin," dedi büyükbabası. Bu bir soru değildi ama Fionn'u rahatlattı. İrlanda'da bazı şeyler her yerde aynıydı.

Tara oturma odasının bir köşesine çekildi, çantasında telefon şarj aleti aradı, ölmek üzere olan bir adamın çölde su araması gibi.

Fionn bir kirişin altına eğildi ve evin üç odaya daha darlaştığı ve duvarların sanki ona bir sır vermek istiyormuş gibi içe doğru büküldüğü koridora girdi. Burada da mumlar vardı. Bazıları küçücük - bebek parmağı büyüklüğündeydi. Bazıları gökkuşağı rengindeydi ve diğerlerinin içinden çimenler çıkıyordu. Garip şekilli olanlar da vardı - yağmur damlaları, şemsiyeler ve kraterlerle dolu küçük aylar gibi. O kadar yuvarlak ve kabarık bulutlar vardı ki Fionn, onların buhardan değil de mumdaki yapıldıklarından emin olmak için onları dürtmek zorunda kaldı.

Oturma odasında, şöminenin üzerinde tek bir mum yanıyordu. Kulübedeki en büyüğüydü - Fionn'un ıstırabı kadar derin, kalın bir cam teknenin içinde rahatça oturan büyük mumlu bir levha. Soluk griydi, ama merkezde, fitilin çevresinde, balmumu mavi çizgilerle mermerle kaplanmıştı - turkuaz, safir ve akuamarin. Deniz mavisine karışan gök mavisi çizgiler vardı ve hatta Fionn, okul üniformasının renginin tonlarını fark etmeden edemedi - kismuk lacivert.

Güneş dışarıdaki ağaçların arasında bir yere batarken, artık tek ışık kaynağı oydu. Fionn kokuyu çıkaramadı ama içinde bir şeyi gıdıkladı.

Ona deniz havasını hatırlatıyordu ama aynı şekilde burun deliklerini yakmıyordu. Başka şeyler de vardı. Suçlu? Hayır . Sadece su değil. Fionn gözlerini sımsıkı yumdu. Cevap kemiklerinde bir yere gömülüymüş gibi hissediyordu ve eğer gözlerini kapatıp yeterince konsantre olursa, onu derinliklerinden yukarı çekip dilinin ucundan güreşebilirdi.

Yağmur suyu . Evet. Ama bir fırtınadan - fırl fırl dönen, hiddetlenen ve kendini pencere camlarına çarpan bir şey. Yine deniz vardı – tam ortasında, ama bu sefer dalgalıydı, huzursuz bir dalganın köpüğü gibi ya da –

'Dünyadan Fionn'a!' Tara ellerini Fionn'un yüzünün önünde çırpı ve Tara ürkerek geriye sıçradı ve koltuğun başındaki tünekte bir mumu devirdi. Aroma hemen buharlaştı ve Fionn kendini halüsinasyon görüp görmediğini merak etti.

Büyükbabası kemerden geçerek kupaları çayla dolduruyordu. "Kız kardeşin sana mum yapımcısı olduğumu söylemedi mi?"

Fionn, Tara'ya suçlayıcı bir bakış attı.

"Arranmore dışında bu konu hakkında konuşmamam gerektiğini sanıyordum," dedi umursamazca. "Ve dürüst olmak gerekirse, mumları pek umursayacağını sanmıyorum. Suç yok.

Fionn'un büyükbabası, Tara'nın ona dart atmış gibi tepki verdi, onun çalışan bir yuva aramak için koridorda fırlamasını izlerken sol gözü seğirdi.

Fionn, "O kadar korkunç olmak istemiyor," dedi. 'Annem büyüyeceğini söylüyor. Ama biraz zaman alabilir. Daha yeni büyüdü.'

Dedesi omzuna vurdu. "Endişelenme Fionn. Ergenlerin ilgisizliğinin soğuk rüzgarına alışkınım.'

'Çok kişisel algılama. Sadece mumları pek umursamadı.' Fionn düşüncesini bitirmedi, o da onları umursamıyordu, çünkü mumlar akvaryum balığı, matematik ve kız kardeşi gibi kayda değer bir şey yapmıyordu. Ayrıca yüz yaşından büyük değildi ya da tamamen unuttuğu biri için son dakika Noel hediyesi arıyor değildi.

Her neyse, cankurtaran sandallarında çalıştığını sanıyordum, diye hatırladı Fionn. Bu, büyükbabası hakkında bildiği birkaç şeyden biriydi - tüm Boyle erkekleri gibi (biri hariç), Malachy Boyle denizi ve denizin onu sevdiği, cankurtaran sandallarının etrafında büyüdüğü ve sonra onlar üzerinde çalışmaya başladığı. on sekiz yaşına bastı. 'Babamın yaptığı gibi...'

Yaşarken söylemek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi. Babasının öldüğü yerde olmanın üzüntüsünü Fionn'a daha taze hissettiren bir şey vardı.

Eskiden yapardım ama şimdi içeride kalmayı tercih ediyorum. Bir zamanlar olduğum kadar genç değilim.' Büyükbabası fincanlara geri dönmüş, çay poşetlerini lavaboya daldırıp atmış, ardından her birine birer damla süt ekleyip bir tanesini Fionn'a uzatmıştı. 'Biraz yeşil görünüyorsun, delikanlı. Yoksa çok vatansever misiniz?'

Fionn onu oturma odasına kadar takip etti. 'Buradaki tekne yolculuğu gerçekten dalgalıydı. Pek çok insan kendini hasta hissediyordu.'

Karşı koltuklara yerleşirlerken büyükbabası ona bilmiş bir bakış attı.

"Tamam... belki biraz... denizden korkuyorum," diye kabul etti Fionn. Çok sıcak bir yudum aldı ve neredeyse geri tükürdü. 'Dalgaları sevmiyorum. Herhangi biri, gerçekten.'

Dedesi başını yana eğmiş, onu izlemeye devam etti. Mumun ışığı teni boyunca titreşiyor, yüzünün kenarlarında sürünen gölgeler oluşturuyordu.

Bu beni kötü bir Boyle yapar mı?

Büyükbabası nefesini tuttu, bakışları Fionn'un üzerinden geçti ve Fionn'un büyükannesinin bir fotoğrafının onlara gülümsediği arkasındaki duvara yerleşti. Tecrübelerime göre - ne kadar küçük olursa olsun - utanılacak bir korku yok. Büyükkannen anatidefobiden çok acı çekti, bunu biliyor muydun?

Fionn bu kelimeyi duyduğu anda, bir kelebek gibi uçup gitti. 'Bu da ne?'

Dedesesi ellerini dudaklarının önünde birleştirdi. "Bir ördek tarafından izlenmekten korkuyordu."

Fionn büyükbabasına baktı. 'Ne?'

"Anatidaefobi," diye tekrarladı büyükbabası. "Dünyanın bir yerinde bir ördeğin seni izliyor olması korkusu."

'... Ne?' Fionn tekrar söyledi.

"Sakatlayan, sakat bırakan şey." Dedesi, çayından gürültülü bir yudum aldı, sanki devam ediyormuş gibiydi. 'Sonunda onu yaptı.'

Annem kırık bir kalpten öldüğünü söylüyor.

Dedesesi düşünceli düşünceli çenesini okşadı. 'Numara. Ördekti, Fionn. Bundan neredeyse eminim.'

'Şaka yapıyorsun?'

Büyükbabasının soğukkanlılığı titredi, dudaklarının yerini bir sırtış aldı. Kıkırdadı ve Fionn kendini ona katılırken buldu, rahatlaması kahkahasının biraz fazla yüksek çıkmasına neden oldu.

Büyükbabası kupasının kenarına hafifçe vurdu. 'Şimdi bu ve sadece bu saçma bir korku.'

Fionn, ördeklerden korkmadığı için rahatlayarak sandalyesine çöktü.

"Yine de denize alışsan iyi olur evlat. Burada her yerde."

Fionn'un gülümsemesi belli belirsizdi. "Sanırım adaların olayı bu, değil mi?"

"Bu, ve genellikle olağanüstü yakışıklı yaşlı adamlarla dolular."

Etraflarına sessizlik çöktü ve bir süreliğine okyanusun boğuk kükremesi ve yarı ölü bir adadan sosyal bir hayat kurmaya çalışan Tara'nın telefonunun hiddetli tıklamasından başka bir şey yoktu.

Fionn'un büyükbabası onu azalan ışıkta izledi. Parmaklarını gömleğinin düğmelerinde gezdiriyor, kendi sessiz ritmine dokunuyordu.

"Yani," dedi bir süre sonra. "Dublin'de işler nasıl gidiyor Fionn?"

'Çok iyi değil. Ama sanırım annem bizi buraya gönderdiğinden beri bunu biliyordur..." Fionn'un bakışları şöminenin ocağındaydı. Aklının bir köşesinde bir şeyler guruldamaya başlamıştı. "Çok yorgundu..." Gerisini söylemek istemeyerek sustu. Annemiz olamayacak kadar yorgundu.

Gerçek olsa ve ikisi de bunu biliyor olsa bile, bunu söylemek adil değildi. Anneleri sadece tatile gidiyordu. Bir yerden değil de insanlardan tatil yapmak tuhaf bir şey, diye düşündü Fionn. Ama bu onu iyileştirecekti. O gözlerinin arkasındaki gölge değildi.

Dedesi hâlâ parmaklarıyla davul çalıyordu. 'Üzgünüm evlat. Burada olmakla ilgili bir seçeneğin olmadığını biliyorum. Hiçbiri hakkında bir seçeneğiniz yok...'

Fionn bakışlarını şömineden ayıramadı. Aklının bir yerinde sızan bir düşünce vardı ve bu önemliydi, damla damla akıyordu.

Büyükbabası öne doğru eğilirken koltuk gıcırdadı, dirsekleri dizlerinin üzerine dayadı. Ama ada başka hiçbir yere benzemez, Fionn. Ne kadar özel olduğunu görmeye geleceksin...'

Fionn öyle sert bakıyordu ki gözlerini kırpmayı unutuyordu.

Şömine boştu.

Kurum, metal ızgara ve hatta itfaiyeci yoktu. Kulübe serindi, bir yangının ardından gelen sıcak kızılığında yıkanmamıştı.

Fionn büyükbabasına baktı. 'Büyükbaba, ızgarada ateş yoksa, duman daha önce nereden geliyordu?'

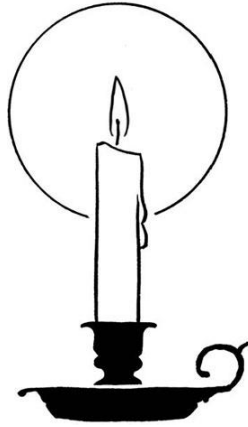
Dedesi gülümsedi. Fionn'un ensesindeki tüyleri diken diken eden tuhaf bir gülümsemeydi. Mum, görüşünün kenarlarında titreşti, cevabına karşılık olarak alev giderek daha da daraldı.

'Duman nereden geldi?' dedi tekrar.

Dedesi güldü ama bu seferki kuru, tozlu bir sestti. Sanki daha önce olduğu gibi karnının derinliklerinde değil, başka bir yerden gelmiş

gibi. Uzun bacaklarını açarak sandalyesinden kalktı ve yarısı soyulmuş havuçların aniden dikkatini çektiği mutfağa geri döndü.

Fionn yeniden boş ızgaraya baktı, belirsizlik içinde bir balık gibi yüzüyordu.

Üçüncü bölüm

BEASLEY ÇOCUK

Ertesi sabah Fionn ağzına yulaf lapası atarken Tara, "Bartley Beasley feribottan yeni indi," dedi. Saçları alına yapışmıştı ve gözleri hala uykuyla doluydu. Bütün gece savrulup dönmüştü, uzaklardan kayalıklara çarpan dalgaların seslerine musallat olmuştu. Rüyalarında, sulu parmakların sürülmemiş arazide sürünerek onu dipsiz bir okyanusa sürüklediğini hayal etti.

"Ah, Bartley Beasley ..." dedi, yulaf lapasına bir haftalık muz doğrayan dedeleri. 'Böyle gereksiz aliterasyonları nasıl unutabilirim?'

Tara ona dik dik bakmak için yeterince uzun süre mesaj atmayı bıraktı.

Bıçağının ucundan bir muz dilimi yerken kıkırdadı . "Bu yaz adaya daha fazla gürültücü Beasley geliyor mu?"

Fionn, "Çok büyüleyici olduklarını duydum," dedi.

Dedesı gülümsedi. "Ne kadar baştan çıkarıcı ."

" Bilmen gerekiyorsa , Bartley'nin küçük bir kız kardeşi var," dedi Tara çok ciddi bir şekilde. "Arranmore'u ilk ziyareti, bu yüzden ona etrafı gezdirmeye yardım edeceğimi söyledim."

'Yalın ayak mı olacak?' Fionn'a sordu.

Büyükbabası, fincanının kenarından Tara'ya bakarak çayını yudumladı. 'Ya da belki ... midyeli?'

Fionn homurdandı.

Ah , dedi Tara, gecikmiş bir anlayışla gözleri kısılarak . ' Çok komiksin. Ha ha ha . Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama adı Shelby, yani ikiniz kemik kafalı gibi davranmayı bırakabilirsiniz .' Gözlerini devirdi ve masadan kalktı, örgüsünü omzuna attı ve ön yargı ve olgunlaşmamışlık hakkında bir şeyler mırıldanarak yatak odasına geri döndü.

Fionn'un büyükbabası üzgün görünecek kadar sağduyuluydu. En azından Tara ortadan kaybolana kadar, sonra Fionn'a döndü ve 'Bu çok mu kavgacıydık?' dedi.

"Biz suçsuzuz," dedi Fionn, başını sallayarak.

Genellikle Fionn, Tara'nın gizliden gizliye âşık olmadığı büyük Bartley Beasley'e hakaret etmemek gerektiğini bilirdi. Geçen yaz Arranmore'a gelen ve ona hiç çıkarmadığı mavi iplikli bir bileklik veren çocuk. Duş almak için bile. Ki bu açıkça iğrençti. Bartley Bray'de büyük bir cam malikanede yaşıyordu, spor ayakkabı yerine güverte ayakkabısı giyiyordu ve on dört yaşında İrlanda Olimpik Yüzme Takımı için antrenman yapıyordu. İnsanlara zenginliğini her zaman hatırlatabilsinler diye mükemmel bir girdapla yukarı doğru yükselen aşırı jelleşmiş saçları vardı.

Bartley Beasley ayrıca Tara'nın öptüğü ilk çocuktı. Fionn bu bilgiyi bilmemeyi diledi, ancak altı ay önce telefon görüşmelerinden birine kulak misafiri olurken tesadüfen bulaşmıştı.

Bu nedenlerle Fionn, Bartley'i tüm zamanların en kötü insanı olarak görüyordu. Ancak bu, bir saat sonra Tara'yı davet etmeden Bartley ve kız kardeşine katılmaya karar verdiğinde kendisine hakaret edilmediği anlamına gelmiyordu.

"Planlarımız var, Fionny. Gizli bir maceraya gidiyoruz."

'Maceraları severim!' Fionn çaresiz görünmemeye çalıştı.

Tara sadece ona baktı, yeni parlatılmış dudakları somurtarak aralandı, fazla sarı kazağı onu limon gibi gösteriyordu.

'Bu farklı. Ve şu anda her şeyi açıklayacak zamanım yok.'

Fionn yalvarmaktan kendini alamadı. Tara'nın bunu ne kadar çok istediğini bilmesine dayanamıyordu .

'Git ve büyükbabanla takıl.' Büyükbabalarının tezgahının üzerine eğilmiş, yeni mumlar için mum parçalarını erittiği arka bahçeyi işaret etti. Onu çok komik bulduğuna göre.

Ve sonra onu yalnız bıraktı, etrafı sessiz bir kararla bir araya toplanmış mumlarla çevriliydi, sanki " Gördün mü? Hatta arkadaşlarımız var. Fionn bu garip, yeni yalnızlığı düşündü ve Dublin'deki daireye geri dönmekten, annesini televizyon seyretmekten, gerçekten hiç izlemeden izlemekten daha kötü olup olmadığını merak etti.

Öyle olduğuna karar verdi.

Bu yüzden dışarı koştı, çorapları aşırı büyümüş çimenlere battı ve kız kardeşinin burundan maceraya doğru ilerlemesini izledi. Ona seslenmeyi ya da ayakkabılarını giyip peşinden koşmayı düşündü ama sonunda orada öylece durup martıları dinledi.

İçindeki gümbürtüyü, kemiklerinin teninden geçerek denize ulaşmaya çalıştığı hissini görmezden geldi.

On bir buçukta, büyükbabası iş istasyonundan fırlayıp Fionn'u eski bir ansiklopediyi (Q'dan Z'ye harfler) karıştırırken, yanardağları umursuyormuş gibi yapmaya çalışırken buldu. Fionn'un eline beş avroluk bir banknot soktu, parmakları gri mumla benekliydı ve onu acil durum çay poşetleri için dükkana gönderdi (Lyons değil Barry'nin, yoksa seni paketlemeyi gönderirim).

'Daha sonra gidebilir miyim?' diye sordu Fionn. 'Ya da belki yarın?'

'Geri döndüğünüzde Vezüv Dağı hala burada olacak.' Büyükbabası, kirli camlardan bir parça gün ışığının süzüldüğü pencereyi işaret etti. Hiçbirini kaçırmayı istemiyorum.

'Neyden herhangi biri? Aldatıcı soğuk güneş mi?'

Büyükbabası ön kapıyı çekerek açtı ve o tuhaf ada rüzgarı kemerin içinden ısıklık çalarak Fionn'un etrafını sardı.

"Bu alaycılığı da yanında götürebilirsin. Çay poşetlerimi alıp buraya gelmeden önce onu bir kayanın altına gömün."

Fionn ansiklopediyi yavaşça yere bıraktı. Yine de Pompeii'de ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum, dedi özlemle.

Dedesı kollarını açtı ve bir patlama sesi çıkardı. 'Büyük patlama. Herkes öldü. Trajik şeyler.

"Spoiler uyarısı," diye homurdandı Fionn. 'Benimle gelmek ister misin?'

Büyükbabası çoktan tezgahına çekilmişti, cevabı dikkatsizce omzunun üzerinden atılmıştı. 'Hayır.'

Fionn, bu işin ne kadar gerekli olduğunu anlamaya çalışarak beş avroluk banknotlara baktı. Bir keresinde, insanların yiyecek ve su olmadan on güne kadar hayatta kalabileceğini okudu. Çay konusunda pek emin değildi.

Ön kapıyı arkasından kapattığında, rüzgar onu bahçeden dışarı itti, ona veda eden çalıları ve böğürtlenleri geçti. Bakışlarını burnun ötesindeki ufka sabitledi ve uçurumun kenarı ona doğru yuvarlanmaya başladığında neredeyse küfredecekti. Gözlerini kırptı ve tekrar normale döndüğünü gördü, çok altındaki okyanus kendi işine bakıyordu.

Kısa bir yürüyüş, dedi kendi kendine, deniz kükrerken, damlacıklar, dilinde spreyn tadına varana kadar rüzgarda otostopla gezerken.

Aşağıya okyanusa baktığında, hala bir göl gibiydi - sabah güneş ışığında düz ve parlaktı.

Bu sadece bir ada.

Sadece bir adaydı . Bazen gökyüzünde ciyaklayan kuşlar olsa da Fionn yukarı baktığında onlar tamamen ortadan kaybolmuş, yerlerine bir bulut ya da -

Fionn'un kafasına bir martı daldı ve onu yalnızca sessiz filmlerde olan türden bir sıçramaya sürükledi. Bir an önce kesinlikle orada değildi, ama onu yukarıda bulmaya çalıştığında, rüzgarda çığlığının yankısından başka bir şey bırakmadan gitmişti.

Tara'nın bahsettiği sır bu muydu ? Ada canlıymış gibi hareket ediyor, geriliyor ve yanıp sönüyor mu?

Yoksa Minecraft'tan mı çekildi?

Fionn, çimenlerin aynı anda nasıl uzadığına ve sonra kısaldığına, bazen yol kenarındaki yamaların nasıl gür ve yeşil olduğuna ve daha sonra ikinci bakışta, sanki bir kuraklık onları kurutmuş gibi kuruyup kahverengiye dönüştüğüne çok dikkat ediyordu. Bazen mor uçlu askerler gibi yolunu kaplayan çiçekler vardı, ama çok uzun süre gözlerini kırptığında hava parıldadı ve kayboldular.

Neler oluyordu?

Bir dahaki sefere bir çiçek gördüğünde, onu çimden o kadar hızlı çekti ki geriye düştü, tepeden aşağı kaydı ve eşofmanının altını kir bulutlarına sürttü. Etrafına baktı. Tanıklar yok. Vay canına. Ayağa fırladı ve gevşek çiçeği yumruğuna sıkıştırdı. Ha! Minyatür yeşil rehine. Aklını kaybetmediğinin kanıtı.

Dükkanların ve evlerin limana bakan küçük yaşlı bayanlar gibi bir araya geldiği iskeleye vardığında, Fionn'un elinde bir avuç dolusu mor çiçek vardı. Adayı Sherlock'la kapatmakla o kadar meşguldü ki, neredeyse onunla burun buruna gelene kadar kızın doğrudan yoluna çıktığını fark etmedi.

' Ah! ' dedi Fionn, durmak için savrularak. 'Üzgünüm. seni görmedim.

Kız Fionn kadar uzundu ve aynı yaşta görünüyordu. Omuzlarını dümdüz geçen kum rengi saçları, geniş, kavisli bir ağzı ve onu yakından inceleyen iri parlak gözleri vardı. Yarısı yenmiş dondurmasını burnuna doğrulttu. Etkileyici sonuç çıkarma gücüm, bana Tara Boyle'un küçük kardeşi olduğunuzu söylüyor.

"Sadece kan yoluyla," diye yakındı Fionn. "Ben Fionn."

Kız, bir ağız dolusu Twister'ın yanında, "Shelby," dedi. Bartley ve Tara'nın bir kasa dondurmaya baktığı dükkana doğru başını eğdi. 'Yıllardır oradalar . Ve sadece altı seçenek var.'

Fionn, Shelby'nin ayrıntılı bakışlarından ikisinin de aynı dertten muzdarip olduğunu söyleyebilirdi - kardeşle ilgili rahatsızlık. Ondan hoşlandığına karar verdi.

'Nereye gidiyorsunuz millet?' diye sordu, kemiren merakın gözlerinde parlamasına engel olmaya çalışarak.

'Deniz Mağarasını bulmak için.' Shelby'nin diş telleri güneş ışığında ona göz kırptı. Kaşları mükemmel bir şekilde kavisliydi, bu yüzden heyecanında bir çizgi film karakteri gibi görünüyordu. 'Bartley geçen yıl bulamadı ama bu sadece bana sahip olmadığı için . Müthiş bir macera duygusuna sahibim, öğretmenim bunu "zaman harcamaya yatkınlık" olarak adlandırıyor, havada parmakla tırnak işareti yaparken, dedi. 'Ama bu sadece beni derin, insani düzeyde anlamadığı için . Ve ayrıca aşırı derecede sıkıcı olduğu için.'

Fionn, Shelby Beasley'e toplumsal olarak uygun olandan daha uzun süre baktı.

Hemen arkasına baktı, gözleri daha da parlıyordu. 'Gerçekten oldukça basit olmalı. Ada o kadar büyük değil. Ama bunu Bartley'e söyleme çünkü bu onu her şey hakkında çok yetersiz hissettiriyor.

Nerede olabileceğine dair bir ipucunuz olduğunu sanmıyorum, değil mi?' umutla ekledi.

Fionn başını salladı. 'Her zaman yerel bir haritaya bakabilir misin?'

'Şaka yapıyor olmalısın! Onu asla haritada bulamayız!' Shelby böyle bir önerinin akıl almazlığı karşısında dondurmasını salladı. 'Bir nedenden dolayı saklanmış.'

'Ah. Ve neden böyle?'

"Çünkü büyülü," dedi Shelby, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

Fionn onun sırtmasını bekledi ama o ağzını sert bir çizgiye bastırdı ve aynı yoğunlukla onu izledi. 'Neden bana bu yüzü yapıyorsun?' diye sordu.

Fionn yüzünü düzeltmeye çalıştı ama kaşları birbirine kamburlaşmıştı. Az önce Deniz Mağarası'nın büyülü olduğunu mu söyledin ? Bunu doğru mu duydum?'

Shelby, etkilenmemiş bir ifadeyle, "Çan kadar açık," dedi. 'Çocukken diksiyon derslerim vardı . Ya öyleydi ya da eskrimdi ve bir on altıncı yüzyıl hükümdarı olmadığım için konuşma şeylerini seçtim.'

"Bunda bu kadar büyülü olan ne?" dedi Fionn, önemli kısma odaklanarak.

"Eminim hevesli bir jeolog size tüm mağaraların kendi yollarıyla büyülü olduğunu söyler. Ama bu mağara dilekleri yerine getiriyor.'

Fionn büyük bir şüpheyle, "Bu kulağa... çok uzak bir ihtimal" dedi.

Shelby kaşlarını çattı. 'Bana inanmıyor musun?'

'Hayır. Ama eskrim dersleri konusunda haklı olduğunu düşünüyorum.'

Avucundaki ezilmiş çiçekleri işaret etti. 'Onları görebilir miyim?'

Fionn onları teslim etti.

Shelby solgun buketi her açıdan yüzünü buruşturarak döndürdü. "Annem bunlar yüzünden uykusuz kalır," diye mırıldandı. 'Babam bir yıl Sevgililer Günü için kırmızı güller yerine pembe güller aldı ve bir hafta onunla konuşmadı. Bunlar ona musallat olacaktı. Şimdi, çiçek olarak, ayırım yapmayı sevmiyorum ama öyle olmayan çiçekleri tercih

ettiğimi söyleyeceğim... Bunu nasıl hassas bir şekilde ifade edebilirim? Sefil ve onarılamaz bir şekilde ezilmiş.'

'Onlar insan takdiri için tasarlanmamıştır.'

'İyi. O zaman onlardan ayrılmak senin için sorun olmaz.'

Fionn cevap veremedi. Shelby çiçekleri havaya fırlattı. Konfeti gibi düştüler, etraflarında bir dizi solmuş gövde ve buruşuk taç yapraklarıyla yelpazelendiler.

Sürpriz, Fionn'un cümlesinin sonunu savuşturdu.

Çiçekler, sap sap toprakta gözden kaybolurken, taçyaprakları sanki sıralarını bekliyorlarmış gibi sessizce peş peşe takip ediyorlardı.

Hâlâ orada, bir şekilde saklanıp saklanmadıklarından emin olmak için ayaklarını çakıllı toprakta gezdirdi. Sonra burnunu alnına doğru buruşturdu. 'Nereye gittiler?'

'Bakmak.' Shelby yolun kenarına atladı ve Fionn onu takip ederken gözlerini kırpmadan bir robot gibi döndü.

Çiçekler çimenli kenarlarda yeniden filizleniyor, birer birer ortaya çıkıyordu.

Shelby onları çimden kamçıladi ve yeni buketi Fionn'un yüzüne fırlattı. "Bunu açıkla," dedi zaferle.

Fionn çiçekleri ondan aldı ve döndürdü. On çok uzun saniye boyunca sessiz kaldı. Yani, hepsini burunda hayal etmemiştir. Tuhaflik zihninde değil, etrafındaki dünyadaydı. Başını sallayan inançla salladı. 'Ben... Bunu açıklayabileceğimden emin değilim.'

Belki de sihrin amacının bu olduğunu düşündü.

Büyü.

iyilik.

Shelby, Twister'ından memnun bir ısırık aldı.

Fionn avucundaki yeni çiçeklere gözlerini kısarak baktı. Dublin'de büyüye en çok yaklaştığı an, bir otobüs durağında bir beşlik bulmaktı. Ve o zaman bile, annesi, payını tamamen yoğurt kaplı kuru üzümlere harcayan Tara ile paylaşmasını sağlamıştı. 'Nereden geliyor?'

Shelby dondurmasının ucunu ağzından çekti. 'Beklemek. Dagda'yı hiç duymadın mı demek istiyorsun?'

Fionn savunmaya geçerek, "Daha dün geldim," dedi. Ve sanırım kafam patlamak üzere.

Başka neyi kaçırmıştı?

"Eh, en azından daha önce ondan bahsetmesi gerekmez miydi? Sen bir Boyle'sun . Geldiğin yer burası.'

nihayet dondurmasını ödediği dükkâna baktı . Bartley Beasley, büyük, yapışkan bir palmiye ağacı gibi arkasında sallanıyordu. Kız kardeşinin, Dagda kim olursa olsun, ona Dagda'yı anlatacak çok zamanı olmuştu ve o hiç zahmet etmemişti. Tüm yıl boyunca sadece Bartley Bartley Bartley olmuştu .

Fionn'un dehşet dolu bakışı üzerine Shelby elini salladı, Twister'ının son tortuları yeşil ve beyaz çizgilere dönüşerek bulanıklaştı. 'Boşver. Artık buradasın ve buraya kadar geldik. Sadece sana söyleyeceğim. Omuzlarını geriye attı ve diş tellerinde parıltıdayan güneş bir an için onu kör etti. "Uzun zaman önce - yollardan, Snapchat'ten, bilgisayarlardan ve hatta evlerden ve diğer şeylerden çok önce olduğu gibi, iki eski büyücü tam burada, Arranmore kıyılarında birbirleriyle savaştı. Adları Dağda idi. Ooooooo! ' Shelby hareketi baş aşağı çevirmeden önce abartılı bir baş parmağını kaldırdı. Ve Morrigan. Booooooo! '

Fionn, "Gerçekten harika bir hikaye anlatıcısısın," dedi.

Shelby homurdandı, sonra başını iskeleye doğru eğdi. Dagda, Morrigan'ı yendikten sonra sihrini geride bıraktı. Adanın farklı yerlerinde toplanmış. Deniz Mağarası onun armağanlarından biridir.' Ağzındaki yeşil halkayı yalayarak dondurmasının son ısırmasını aldı. Büyükannemiz, eğer yolunu bulabilirsen mağaranın sana bir dilek tutacağını söylüyor. Ama onu bulmak gerçekten zor, üstelik son derece tehlikeli. Bu da onu mükemmel bir yaz macerası yapıyor!'

"Büyülü bir dilek," dedi Fionn sessizce. İçinde bir merak çekirdeği ateşlenmişti ve yaz güneşi kadar sıcak ve altın rengiydi. 'Yani... herhangi bir şey isteyebilir misin?'

Shelby'nin gözleri yeniden parlıyordu, ikisi de mutlak olasılığın göz kamaştırıcı ışığında yaşıyordu. "Elbette," dedi biraz nefes nefese. 'Bu sihir , değil mi?'

Fionn'un kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki, onun duyup duymadığını merak etti. İnanmaktan korkuyordu... umut etmekten korkuyordu ama yine de... yumruğunun içindeki çiçeklere bakmaya devam etti. Boş ateş ızgarasını hatırlamak... 'Peki, nasıl gidiyor – ?'

'Boyle!' Fionn, bir erkek podyum modelinin tüm özgüveniyle dükkândan dışarı çıkan Bartley Beasley'nin belirsiz gelişiyile kesintiye uğradı. Shelby'ye dirsek attı ve uzun, ince burnunun sütunundan Fionn'a baktı.

Elindeki çiçekleri işaret etti. 'Kız kardeşime kur yapmaya çalışıyorsun, öyle mi?'

Fionn onları yanıyormuş gibi yere düşürdü. 'Ne! Numara.'

Bartley'nin kahkahası abartılı hecelerle çıktı: ha ha ha ha. Calippo dondurmasını çoktan açmıştı ve ağzının çevresinde hafif bir turuncu halka vardı. "Sakin ol Boyle. Kalp krizi geçirme.'

Şimdi kız kardeşinin sevgilisiyle yüz yüze olduğundan, Fionn tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu gerçekten anlayamıyordu. Profil fotoğrafının önerdiği gibi biraz sinir bozucuydu. Tamam, Bartley uzundu (saçları en az üç inç uzunluğundaydı) ve hoş (biraz gösterişli olsa da) bir kazak giyiyordu, ama yine de bir kuşa benziyordu. Sivri bir çenesi, boncuk gibi küçük gözleri ve gülümsemeye alışık olmayan, sıkışmış bir ağzı vardı; Bir şakanın eşiğinde yaşıyormuş gibi görünen Shelby'ninki gibi geniş ve yay şeklinde değildi.

Bartley burnunun kenarına vurdu. Görüyorum ki Malachy'nin kornasını miras almışsın.

Fionn, Bartley Beasley'nin kafasındaki mükemmel şekilde şekillendirilmiş saça dik dik baktı ve ona bir bit vebasını diledi. Cevap verircesine rüzgar esti, Bartley'nin saçlarını aşırı jelleşmiş girdabından kurtardı, ta ki o önce bir çamaşır kurutma makinesinin yüzüne düşmüş gibi görünene kadar.

'Fionn!' Tara elindeki beyaz çikolata Magnum'u ona kılıç gibi doğrultarak dükkândan çıktı. 'Burada ne yapıyorsun? Beni utandırmasan iyi edersin!'

bunu kendi başına yapıyor demek istedi , ama bunun yerine, 'Shelby bana Dagda'yı anlatıyordu' dedi . Gözlerini kıstı, dudakları taze bir acıyla kıvrılırken, "Beni doldurduğun için teşekkürler."

Tara, Shelby'ye baktı. 'Bunu yapacaktım.'

Shelby Converse'ine baktı, parlak saçları bir perde gibi yüzüne dökülüyordu. 'Hata.'

' Ne zaman? diye sordu Fionn. 'Beni doldurmak için bolca zamanın oldu.'

"Bu kadar dramatik olma. Ben ona yaklaşıyordum.

Ona nereye gittiğimizi söyledin mi Shel? dedi Bartley suçlayarak.

'Tabi ki yaptım.'

"Blabbermouth," dedi acımasızca. 'Neden hayatında bir kez olsun bir sır saklamayı öğrenmiyorsun yoksa büyükannemin seni eve göndermesini mi sağlayacağım, böylece bütün planlarımızı mahvetmeyesin?'

Tara parmağını Fionn'un alnına vurdu. " Dedene nereye gittiğimizi söyleme yoksa bütün tişörtlerini keserim. Öğrenirse beni öldürür.'

'Neden seninle gelmiyorum?' Fionn, istediği imkansız şeylerin bu arzusunu düşündükçe kalp atışları hızlanarak, önerdi.

"Hayır," dedi Bartley düz bir sesle.

Kelime Fionn'un göğsüne indi.

"Hayır," diye tekrarladı Tara, bıçağı çevirerek. ' Deniz Mağarası ve okyanustan korkuyorsunuz. Buraya feribotla gelmemiz gerektiğini duyunca ağladın.'

Fionn keskin bir nefes aldı. Gözleri sızlıyordu. Gözleri kamaşmamalıydı . Bartley Beasley dostluk kapısını yüzüne kapatmış olsa bile, kız kardeşi en derin sırrını bir balon gibi havaya uçurup onu etkilemek için aralarında savursa bile, Shelby aniden ona bir çocukmuş gibi baksa bile. yaralı hayvan Fionn derin bir nefes aldı ve parmaklarını yanındaki yumruklardan kurtardı. Sonra, 'Tara evde kimsenin olmadığını düşündüğünde hala oyuncak bebekleriyle oynuyor' dedi.

Tara neredeyse dondurmasını yutacaktı.

"Ve her zaman birbirlerinin erkek arkadaşlarını çalıyorlar ve birbirlerine tokat atıyorlar!"

Bartley, gizlenmemiş bir korkuyla Tara'ya baktı.

"Kulağa skandal geliyor," dedi Shelby.

'Fionn!' Tara nefesini tuttu, yanakları hızla pembeye döndü.

'Sen başlattın!' dedi Fionn.

"Yapmadım, seni mutlak gremlin ." Tara, Bartley'i kolundan çekerek ondan döndü. 'Haydi. Hadi sadece gidelim.'

Fionn başka bir şey söylemedi. Orada öylece durdu ve onların ondan uzaklaşmasını izledi.

Shelby, dondurma çubuğunu Fionn'a kederli bir veda için çevirdi. Bartley, Tara'ya onu bir sırtlan gibi güldüren bir şey (muhtemelen komik olmayan) fısıldadı ve Tara, Fionn'u tamamen görmezden geldi.

Fionn onlara baktı, çiçekler ayaklarının dibinde ezildi ve onlarla gitmeyi ne kadar çok istediğinden nefret etti.

Bunun yerine iskelenin karşısındaki küçük dükkana gitti ve bir kutu Barry'nin çay poşetleri ile bir sütlü çikolata Magnum aldı.

Dükkan sahibi, eşyaları tezgahın üzerinden kaydırırken ona gülümsedi. Kırışmış, kağıt gibi teni ve elektrik çarpmış gibi her yöne doğru uzanan gri saçları vardı. "Eh, eğer Malachy'nin torunu değilseniz, şapkamı yerim."

"Şapka takmıyorsun," dedi Fionn, gülümsemesinin tüm gücünü geri veremedi. "Ama büyükbabam konusunda haklısın, bu yüzden sanırım önemli değil. Ben Fionn'um."

Dükkan sahibinin kahkahası rüzgar çanı gibiydi. Devam etti ve devam etti. Malachy nasıl gidiyor? Onu bir süredir burada görmüyorum. Genelde onun için alışverişi tepenin üstündeki Rose yapar.'

Fionn otomatik olarak, "Harika, teşekkürler," dedi. Ne zaman insanlar annesine sorulsa bu cevabı vermek üzere eğitilmişti, bu yüzden bu cevap isteksizce yuvarlanmıştı. Bunun doğru olup olmadığını gerçekten bilmiyordu.

Yaklaşan fırtınadan haber var mı? Donal'a sordu.

Fionn başını salladı. 'Hım, sanmıyorum.'

Bir adam koridorlardan birinden dışarı çıktı ve kapının yanındaki dergilerde kamp kurdu ve bir an için onları konuşmalarından uzaklaştırdı. Fionn'un gördüğü en kızıl saçlara sahipti. Kirazdan daha kırmızıydı. Bir itfaiye aracından daha kırmızı. Ve sanki bu bir kişi için yeterli renk değilmiş gibi, onun da buna uygun bir sakalı vardı.

Dükkâncı ona ihtiyatla baktı, dudakları çatık bir şekilde kıvrıldı. Tuhaf görünümlü bir adam, değil mi? dedi sesini keserek.

Fionn daha iyi görebilmek için omzunun üzerinden baktı. Adamın kızıl saçları bir dizi karmaşık düğümle örülmüştü ve sakalı köprücük kemiğine kadar uzanıyor ve iki minyatür örgüyle bitiyordu. Fionn'un görebildiği yanak, muhtemelen böylesine sıcak bir günde giydiği kalın siyah polo boyundan dolayı parlak kırmızıydı.

"Sanırım Dagda'nınki kadar büyük sakal," diye mırıldandı dükkan sahibi, poşet çayları ve Magnum'u kese kağıdına süpürürken.

Yine Dağda! O hariç herkes biliyor muydu?

Fionn parayı teslim etti. 'Teşekkürler.'

Dükkan sahibi çantayı ona doğru kaydırırken başını salladı. "Evde, evlat."

Fionn, hâlâ yumruğunun içinde buruşmuş beşliğe baktı. 'Emin misin?'

'Fırtına Bekçisi için.' Dükkan sahibi göz kırptı. Ona Donal'ın elinden gelenin en iyisini gönderdiğini söyle.

Yapacağım, dedi Fionn, tuhaf takma adı ve kese kağıdını kolunun altına sokarak. Arkasını döndüğünde, kızıl saçlı adam, elinde gevşekçe sallanan bir dergiyle ona bakıyordu. Fionn, Donal'ın onun hakkında söylediklerini duymamış olmasını umarak bakışlarını ayaklarından ayırmadı. Dernek tarafından yeterince suçlu hissetti.

"Tıpkı onun gibisin, biliyorsun," diye seslendi Donal arkasından. 'Bu esrarengiz. Sen ilk geldiğinde iki kez çekmek zorunda kaldım.'

Fionn kapıda durakladı.

Baban demek istedim, dedi Donal, sesi öncekinden biraz daha kalındı. 'Oğlumla okula gitti. Bu çok uzun zaman önceydi. Bir şekilde çok daha kısa geliyor. Sanki melankoli çıkarabileceği bir şapkaymış

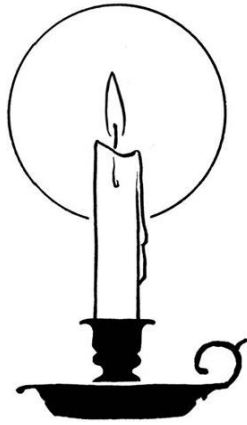
gibi başını salladı. "Malachy için onu yeniden sende görmek harika olmalı..."

Fionn gerisini duymak için beklemedi. Çıkış yolundaki ezilmiş çiçekleri görmezden gelerek ve eve dönerken burunda yeniden filizlendiklerini fark etmeden, aceleyle veda etti. Babasını düşünmek istemiyordu - nasıl aynı gözlere, aynı yüze ve aynı buruna sahip olduklarını.

Nasıl hiç tanışmamışlardı.

Fionn fotoğrafları görmüş, büyüdükçe aynı olmalarına hayret etmişti. Ama babası için bir vekil olmak istemedi. O sadece Fionn olmak istiyordu . Dahası, babasının denizin dibindeki cankurtaran sandalından zincirlerini çözmesini ve kendisi için ayakta durmasını istedi. Bunu o kadar çok istiyordu ki çoğu gece uyumasına neden oldu ve çoğu sabah onu uyandırdı. Hayatı boyunca, ruhuyla kalbi arasındaki kıymıkta, arzusunun imkansızlığa dönüştüğü yerde yaşadı.

Kulübeye döndüğünde, Fionn çay poşetlerini su ısıtıcısının yanına koydu, burada başka bir dolu kutu ona baktı. Oturma odasında büyükbabasının sandalyesine çöktü ve ansiklopediyi yeniden açtı. Gözleri parlarken sayfadan kelimeler yüzdü, kafasından sürünerek ve göğsünde otururken dilediği düşünceler.

Bölüm dört

DENİZLE MÜCADELE EDEN KADIN

Gece yarısından hemen sonra, Fionn boğazına hapsolmuş bir çığlıkla yatakta dimdik oturdu. Alnını sildi, bakışları Tara'yla paylaştığı ayakkabı kutusu boyunca gezindi. Perdelerdeki bir aralıktan içeri sızan ay ışığı, duvarlara tuhaf gölgeler düşürüyordu.

Tara içini çekerek yatağında döndü. Fionn, büyülü Deniz Mağarası'nı daha önce bulamadığını biliyordu, ama her ne yaptıysa onu günün büyük bölümünde uzak tutmuştu.

Yarın tekrar deneyeceğiz. Maceraların olayı budur, Fionny. Biraz zaman alırlar.

Bu sefer Fionn, onunla gidip gidemeyeceğini sormamıştı. Hayır diyeceğini biliyordu. Hala oyuncak bebek meselesiyle uğraşıyordu. Artı, gerçek şuydu: denizden korkuyordu. Ve artık herkes bunu biliyordu.

Tara'nın haklı olması onu üzdü. Cesur değildi. Cesur olmayı bilmiyordu. Yüzüklerin Efendisi'ni ne zaman izlese, diğer tüm karakterler savaşa girerken kendini bir savaştan dörtlüye kaçan yalnız bir binici olarak hayal etti. Herkes Miğfer Dibi'ndeyken o Shire'a döner ve sandviç yapar.

Yine de Deniz Mağarası'nı düşünmeden edemiyordu. Adada bir yerlerde gerçekten saklı bir dilek olsaydı, gidip onu alacak cesareti var mıydı? Ya babasıyla aynı kaderi paylaşırsa? Deniz yosunu ve deniz köpüğü arasında sürünerek, ciğerlerinin tepesinde dileğini haykırdığını hayal ederek uykuya dalmıştı. Ancak rüya, onu bir ağız gibi yutan bir mağara vizyonlarına dönüştüğünde, gözleri fal taşı gibi açılarak uykusundan fırladı.

Yataktan çıkıp koridora çıktı, büyükbabasının horultuları küçük kulübede yankılanırken parmaklarını mum raflarında gezdirdi.

Oturma odasında Fionn, şöminenin üzerinde hâlâ yanan dev mumu görünce şaşırdı. Bu kesinlikle bir yangın tehlikesiydi, ama yine de, rüzgarın duvarlardaki çatlaklardan kendini sıkıştırması ve

bacadan ölüm perisi gibi uluması düşünülürse, mum muhtemelen bu yerdeki sorunların en küçüğüydü. Alevi amaçladığından daha uzun süre izledi. Deniz etrafındaki havaya yerleşti ve Fionn ağzını açtı ve dilinde bir fırtına tadı aldı.

Bakışları, odanın köşesinde, küçük, koyu mavi bir mumun, orantısız bir balmumu kar tanesinin arkasından baktığı rafa çekildi. Bir meyve parçası gibi yuvarlak ve çömelmişti, ortasından zikzak geçen gümüş bir iplik vardı.

Loşlukta etiket ona parıldadı.

Evelyn, dedi.

Fionn büyükbabasının sandalyesine tırmandı ve raftan mumu aldı. Neden bir muma annesinin adını veriyor? Ve neden kulübenin en uzak köşesine saklanmıştı?

Fitili burnuna götürürken başparmağının ucuyla gümüş çizgiyi izledi. Koku yoktu. Sandalyeden atladı ve şöminenin ucunda bir kibrit kutusu buldu. Fitili yaktı ve alev hafif bir ısıklık sesiyle parladı . Koku onu sardı: Nemli toprakta hızlı adımlar, ayak parmaklarının arasında biriken çimenler, acımasız bir rüzgarın ısırtığı. Ve geri kalanının altında iki çeşit tuz var: dondurucu bir okyanusta ılık gözyaşı damlaları.

Ne var ki...?

Fionn, merakı esneyip harekete geçene kadar yanan mumu elinde tuttu. Ön kapının altından sinsi bir esinti sızmış ve etrafını sarmıştı.

Kendini sırtına bastırdı.

Yürü, dedi içinden bir şey.

Gecenin içine daldı.

Bu yoldan.

İçinden geçerken hava parıldıyordu, rüzgar o kadar hızlı koşuyordu ki ayakları yere zar zor değiyordu. Çiçekler etrafındaki toprağa büzüldü ve çimenler ayak bileklerine değene kadar büyüdü. Çıplak ayaklarının sert zemine sürtündüğünü ya da pijamalarının altına sızan soğuğu fark etmedi. Ada tarafından süpürülürken, elinde alev ve sırtında rüzgarla ayı takip etti.

Uykulu evlerin ve küçük arabaların, ortaokulun, köşe dükkânının ve barın yanından tökezleyerek geçti. Ada, ay ışığında benekli çok güzeldi. Arada kalanların hala uyanık olduğu, kitap okuduğu veya televizyon izlediği kehribar lekeleriyle delinmiş siyah beyaz bir tabloya benziyordu. Arranmore onun üzerinde yükselip gözden kaybolurken ve yerden yeni bir tane yükselirken birbirlerine göz kırptılar.

Rüzgâr nihayet dindiğinde, Fionn kumsalın kenarında asılı kaldı ve denizin öfkelenmesini izledi. Gök gürültüsü fırtına bulutları arasında gümbürdeyerek yıldızları yiyip bitirirken, dalgalar kabardı ve iskeleyi köpükle doldurdu.

Denizin ortasında duran bir kız vardı. Kırık ay ışığı başının tepesinde dans ediyor ve koyu renk saçları sırtından aşağı dökülüyor, ipler gibi birbirine dolanıyor ve sallanıyordu.

Fionn duvarın üzerinden atladı ve boğazına bir panik dolanarak sahile koştu.

"Tara!"

Rüzgar ismi ondan aldı ve yuttu.

"Tara!" O kadar uzaktaydı ki, tekrar dışarı çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Dirseklerini çeken dalgalarla değil. Denize yumruk atmaya çalışıyormuş gibi kollarını sallamaya başladı. Gök gürültüsü kızgın bir ayı gibi gürlerken, bulutlar alçaldı, karınları boyunca statik çatırdadı.

Fionn, bir yarımada da denize doğru kıvrıldığı kumsalın kenarına koştu. Mum hâlâ yumruğunun içindeydi, kız kardeşinin denizle savaştığı gibi, alev rüzgarla savaşıyordu. Balmumu eklemlerinin üzerinde eriyordu ama o bunu hissetmiyordu.

Yarımadanın sonuna ulaştığında dalgalar azaldı ve Fionn kızın midesinden çıkıntılı bir yumru gördü.

Yüzüne baktı. Bu sefer daha yakından.

'Anne?' Bu sefer fırtına adını çalmadı. Her şeyi kendi kendine püskürttü.

Fionn'un annesi denizde çığlık atıyordu. Gökyüzü geri dönüyordu.

'Anne!' Fionn mumu bir işaret fişegi gibi havada salladı. 'Anne! Geri gel!'

Bir dalga ona çarptı ve geriye düştü, bir eli şişmiş karnını tutuyordu. Ayağa kalkmak için çabaladı ama bir başkası kafasına vurarak onu görüş alanından gömdü.

Fionn kendini suya attı. Dalgalar gözlerine tükürdü ve saçlarına tuz karıştırarak onu kıyıya geri itti. Annesine ulaşmak için ne kadar çabalarsa, okyanus da o kadar çok direndi.

Sonra karanlıktan soluk bir cilt ve uzun uzuvlar belirdi. Fionn'un büyükbabası sanki birdenbire ortaya çıktı, bir olimpiyat atleti gibi kıyidan hızla fırladı ve önce kendini denize attı.

On adım sonra yeniden ortaya çıktı, kel kafası damlacıklarla parlıyordu. Şimdi çok daha genç görünüyordu, çok çevik ve korkusuzdu. Rüzgâr, Fionn'un uyarılarını aldıkları gibi onun uyarılarını çalmadı - bir geminin kornası kadar gürültülü ve inatçı, sağa sola dönüyorlardı.

'Evelyn!' diye bağırdı, onu geriye doğru çekerken kolu ona dolandı. Boğulmadan önce çık oradan Evie!

Fionn onlara doğru yürümeye çalıştı ama deniz, dengesini kaybedene kadar tuz ve tuzlu sudan oluşan bir hapisshanede etrafında dans etti. Mumu düşürdü ve alev söndü.

Ada nefes aldı.

Fionn'un büyükbabası ortadan kayboldu ve annesini de yanına aldı. Gelgit battı ve bulutlar yıldızlarla dolu bir geceye dönüştü. Sorunlu bir gökyüzünün gürültüsü ve gürültüsü olmadan Fionn kalp atışlarını kulaklarında duyabiliyordu. Korktuğunu hatırladı ve bir kez korktuğunda korku boğazına indi ve nefesini kesti.

Denizdeydi! Ve deniz onu boğacaktı! Geriye tökezledi ve bir kayaya takıldı, düşerken vücudu büküldü. Önce okyanusa indi ve bir akciğer dolusu deniz suyu soludu. Üzerine bir dalga yuvarlandı. Ve sonra bir tane daha.

Boğulmadan önce çık oradan Fionn!

Artık büyükbabasının sesi değildi; kendiydi.

ve kumlara kusarak kendini çekti . Orada titreyerek ve nefes nefese çömeldi, ta ki görüşündeki yıldızlar yanıp sönene kadar. Sonra sırtüstü yuvarlandı ve boş denize baktı. Gökyüzü, yıldızlarla bezenmiş bir obsidyenin üzerinde gördüğünden daha sakindi.

Ayağa kalktı. Sadece birkaç saniyedir suyun altındaydı ama deniz bundan en iyi şekilde yararlanmıştı. Tepeden tırnağa sıırılsıklam olmuştu. Kirpiklerine tuz kristalleri yapışmış ve saçlarına deniz yosunu şeritleri dokunmuştu.

Ayaklarındaki acıdan yüzünü buruşturarak eve doğru yürüdü.

Yavaş, yavaş, dünya kendini sıfırladı.

Adayı geçerken onu düşünmemek için elinden geleni yaptı. Bunca yıl önce ailesinden ne almıştı. Annesi neden denize dalmış ve denize böyle bağırmıştı.

Şimdi neredeydi? Orada mıydı yoksa burada mı?

Dedesi neredeydi? Bir balık gibi gelgitin altında yüzmek mi yoksa evde Fionn'un onu terk ettiği yatakta mı?

Neredeyim?

Kulübede Fionn ıslak pijamalarını çıkardı ve yenilerini giydi. Büyükbabasının yatak odasının dışındaki küçük koridorda saçlarını bir çay havluyla kuruladı, horlamalarının sürekli inip çıkmasını dinledi. Nasıl aynı anda iki yerde olabilirdi? Fionn yorgun beynini etrafına saramadı.

Mutfakta kendine bir fincan çay yaptı, sonra onu oturma odasına götürdü ve orada yeni bir güvensizlik kırıntısı ile şöminenin üzerindeki mumu izledi. Neden yakıldı? Ve ona ne yapıyordu? Bir hayaletin yamalı sandalyeden çıkmasını bekleyerek karanlık odaya göz attı. Geceleri yanan bir mum bırakmak aptalcaydı. Bunu hiç kimse dedesine söylememiş miydi?

Bu şey hepimizi öldürebilir.

Fionn kupasını bıraktı.

Sonra şöminenin önünde durdu ve mumu üfledi.

Uyuyan bir dev gibi nefesini verdi ve pencere camlarını sallayan kulübenin içinden bir esinti itti. Fionn, büyükbabasının koltuğuna çökerken ayak bileklerinde hissetti.

Orası. Bu daha iyi.

Çay kemiklerine yerleşirken yorgunluk onu ele geçirmişti. Uyku onu karanlık bir yere sürükledi, adını ve onunla birlikte adayı unuttuğu yere kadar -

'BANA YARDIM ET!'

Fionn, büyükbabasının duvarları yıkma sesiyle sıçrayarak uyandı, parmakları şöminenin üzerindeki mumu yakmak için çabalıyordu. Ağzının kenarlarında tükürük birikiyordu ve nefesi, güçlkle nefes nefese kalıyordu.

'SEN NE YAPTIN!' diye bağırdı, bir kibrit daha ikiye bölünürken parmakları kayıyor ve kayıyordu.

Fionn ayağa fırladı ve büyükbabasının titreyen ellerinden kibritleri aldı. İlk vuruşta mumu yaktı. Alev tavana doğru tırmanırken tısladı, sanki onu havaya uçurduğu için ona kızgınmış gibi kükrüyor ve kükrüyordu. Karanlık dağıldı ve Fionn'un şaşırması yüzünün etrafında toz lekeleri uçuştı.

Arkasını dönüp gitti. Dedesinden korkuyordu, gözü dönmüş ve uyumsuz pijamaları içinde dağınıktı. Fionn'un okyanusta gördüğü adamdan çok daha kırılıgtandı, bir balık gibi dalıp dalıyordu. Fionn'u omuzlarından tutup kendine çekerken ışık tekrar gözlerine sızıyordu.

'Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim, delikanlı. Burada bu evde yaşadığın sürece, bu adada yaşadığın sürece, nefes aldığın ve vücuduna kan pompaladığın sürece, bir daha asla o muma dokunamayacaksın.' Burnunu Fionn'unkine getirdi, aynı madalyonun iki yüzü aynı derin mavi gözlere baktı. 'Anlıyor musunuz?'

Fionn nabzını kulaklarının ucunda hissedebiliyordu. 'Anladım.'

Büyükbabası döndü ve bir fırtına bulutu gibi odadan dışarı çıktı, ayak sesleri gümbürdeyerek yatak odasına geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı. Fionn, üzerine yargılayıcı bir şekilde bakan yüzlerce mumla çevrili oturma odasının ortasında dondu kaldı.

Kız kardeşi Hogwarts pijamalarıyla onun karşısında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Sana o muma asla dokunmamamı söylemiştim, Fionny."

Fionn kendini odanın karşı tarafına fırlatmak, onu sallamak, sallamak ve tüm kötülüğü düşene kadar onu sallamak istedi.

Boğazındaki okluğu yuttu. "Hayır, yapmadın."

Ah, dedi omuz silkerek karanlığa geri dönerken. 'Şey, demek istedim.'

"Bana hiçbir şey söylemedin!" Fionn arkasından seslendi ama o çoktan gitmişti.

Kaynayan sessizlikte Fionn'un zihni dönmeye başladı. Gerçek artık kaçınılmazdı - o bunu görmüştü. Onu yaşamıştı . Arranmore sırlarla doluydu.

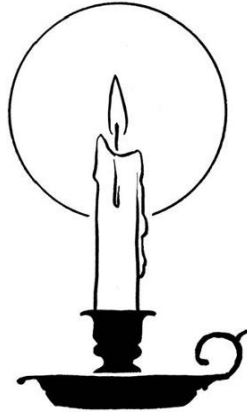
Ada imkansızlıklarla doluydu.

Cesur ol.

Adanın büyüğü vardı.

Bu senin maceran.

Ve onu kullanmanın bir yolunu bulacaktı.

Beşinci Bölüm
KÜÇÜK GÖKYÜZÜ

Ertesi öğleden sonra Fionn uyandığında kız kardeşinin yine onsuz ayrıldığını gördü. Marmelatlı tost ve sütlü çaydan oluşan yalnız bir kahvaltıdan sonra, büyükbabasını arka bahçede bir tencere erimiş balmumu karıştırırken buldu. Eski bir ahşap kulübe, birkaç paslı bisiklet ve yüzlerce büyümüş bitki arasına sıkışmış bir arazi parçasından biraz daha fazlasıydı, ama tuhaf bir şekilde rahat bir yanı vardı.

Güneş, büyükbabasının üzerinden baktı, ışınlarını benekli tezgahın üzerine serpti ve kel kafasının arkasından parladı.

'Yaşayanlar diyarına tekrar hoş geldiniz' dedi, başını balmumundan kaldırmadan. "Orada bir süreliğine senin gececi olduğunu sanıyordum."

Fionn, kıpırdanırken kolunun sabit hareketiyle sakinleşerek onun çalışmasını izledi. Sopa bir ileri bir geri gitti.

"Uzun zamandır bu kadar uyumadım."

"Bu burada olacak," dedi büyükbabası, gözleri konsantrasyonla kısıldı. 'Ara sıra.'

Fionn boğazını temizledi. 'Geçen gece için üzgünüm. Şöminenin üstündeki mumu üflemek için. Bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum...'

Bu bir özür değil, bir soruydu.

'Biliyorum.'

Dedesinin cevabı pek bir cevap değil, konuya kapanan bir kapıydı.

'Bantımız var mı? Ayaklarım beni öldürüyor.'

Büyükbabası karıştırmaya devam etti, son kırıntılar eriyip giderken balmumu süt gibi ve pürüzsüz hale geldi. 'Bunu bitirdikten sonra bir bakacağım.'

Fionn durdu, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Dedesinin ona bakmasını bekliyordu. Olmayınca Fionn, 'Ayaklarıma ne olduğunu bilmek istemiyor musun?' dedi.

Büyükbabası brülördeki alevi azalttı ama bakışlarını mumdan ayırmadı. Sanki yaparsa bir şey olacağından korkuyormuş gibi.

"Dün gece dışarı çıktığında onları kesmeni bekliyorum."

Fionn dudaklarını birbirine bastırdı. Alevin sessiz tıslamasının ötesinde bir şey arıyordu, bir mavi kuşun uzaktaki titreyişini - bu anın mükemmel sıradanlığını . Altında kıvranan sihrin fısıltısını hissedebiliyordu ama nereden geldiğini ya da büyükbabasının raflarından birine oturduğunda bu mumun neye dönüşeceğini çözemiyordu.

"Nereye gittiğimi merak etmiyor musun?"

"Bana nereye gittiğini söylemek ister misin?" dedi büyükbabası, tencereyi hafifçe sallayarak, mum tembelce kenarlara çarparak.

"Sormanı istiyorum." Fionn'un aslında demek istediği şuydu, umursamanı istiyorum.

Büyükbabası boynuz çerçeveli gözlüklerini çıkardı ve kafasına geçirdi. Fionn'a baktı.

Nereye gittiğini biliyorum.

Fionn yutkundu. 'Ah.'

'Gittiğinde biliyorum , söylemeliyim.' Kaşlarını çatarak ağzını çekiştirirken parmaklarını tezgahın üzerinde gezdirdi. Ve üzgünüm, Fionn. O mumu yakacağını düşünmemiştim. Bir deneyebileceğini tahmin etmiştim. Ama o değil. Onu nerede bulduğunu bile bilmiyorum," dedi, vurmaya devam ederek. "Önce sormayacağını biliyordum. Bundan emindim.

Fionn o zaman özür dilemesi gerektiğini biliyordu, bir şeyi sormadan aldığı için, yakıp denize attığı için, ama bu an bundan çok daha büyüktü, bu yüzden onun yerine, 'Seni dün gece deniz kenarında gördüm' dedi. plaj. Ama sen buradaydın. Sen uyuyordun. Ve annemi denizde gördüm. Ama o orada Dublin'e geri döndü.

Dedesinin gözleri parlıyordu. Fionn bu kıvılcımı, güneşin irislerindeki yansımasını anlamıştı. Harikaydı. Ama o her zaman orada değildi, Fionn. Ve ben her zaman burada değildim.

Fionn tekrar balmumuna baktı. Aralarında masumca oturuyordu, temiz, küçük bir su birikintisi içinde toplandı. Kafatasının tabanında

donuk bir zonklama vardı, zihninin iki yanı neye inanacağını bulmak için çırpınıyordu.

'O mumu yaktığımda nereye gittim?'

"Fırtınayı takip ettin." Büyükbabası, sanki öğle yemeğinden sonra yediği bir parça havuçlu keki tarif ediyormuş gibi çok rahat bir şekilde söyledi. Sonra aniden ayağa kalktı, Fionn'un yanından geçip onu kulübenin içine işaret ederken tezgahın üzerindeki tencereyi unuttu. "Ada birçok katmandan oluşuyor Fionn. Önümüzden geçen tüm anlar. Dün gece o mumu yakarak ziyaret etmek için farklı bir katman seçtin ve bu süreçte bunu kaybettin." Büyükbabası oturma odasının ortasında durdu ve yüzünde zafer ifadesiyle ona bakmak için döndü. 'Bu kadar basit.'

"Bu şimdiye kadar duyduğum en karmaşık şey," dedi Fionn, ama aklının bir köşesinde - bu tür imkansızlıklara gittikçe daha açık hale gelen uzayda - Fionn buna inanabiliyordu. Dün gece gördüğü dede, şimdi karşısında duran dede değildi. Annesi annesi değildi - ama o doğmadan hemen önce, babası boğulduktan hemen sonra olduğu kadın.

"Çok açık ifade edeyim Fionn. Arranmore adasında daha önce olduğu sürece, tekrar olabilir. Hava kararmadan önce havayı yakalamam gerekiyor." Büyükbabası sanki bir meyve sineği yakalamaya çalışıyormuş gibi elini açıp kapadı. 'Mumların odak noktası insanlar değil, ama bazen onları da yakalıyorum. Görüyorsunuz, hava durumunu kaydettiğinizde, dünyayı da kaydediyorsunuz.'

Fionn'a anlayış doğdu, doğan güneş kadar yavaş ve tembeldi. "Fırtına Bekçisi," diye hatırladı. Dükkan sahibi sana böyle seslendi.

Dedesı gülümsedi. "Fırtınalar benim favorim."

Fionn rafları taradı, önünde toplanan binlerce farklı an, kokular, fırtınalar ve balmumuna sarılmış insanlar, hepsi tozlu eski bir kütüphanedeki tarih kitapları gibi sıralandı. Ve tek düşünebildiği, 'Neden bunları kaydediyorsun?' oldu.

Büyükbabası ağzının kenarını çiğnedi ve Fionn bir sırrı sezebildiğini düşündü, dışarı çıkmaya çalıştı. Ama sonunda, tek yaptığı tekrar omuz silkmek oldu. 'Peki neden olmasın? '

Fionn şöminenin üzerinde yanan muma baktı ve dudaklarından denizi yaladı. "Garip bir tür sihir." Yersiz demek istemedi , ama Deniz Mağarası hakkında düşündükçe ve ne kadar yararlı olacağını düşündükçe, geçmişten gelen şeyleri gösteren mumların yararını merak etmek yerine, dışarıda onun için avlanmayı o kadar çok diledi. zaten oldu. Acı verici şeyler.

Deniz Mağarası düşünceleri, Tara'nın gizliliğine dair çirkin hatırlatmalar getirdi. Açık bir yara gibi hâlâ içinde iltihap vardı. Tüm bunları tek bir lokmada yutmak zorunda kalmamalıydı – büyümlü mağaralar ve uzun zaman önceki hava durumu – eğer bu onun tarihiyse, onunla birlikte büyümeliydi... buna alışma şansı vardı .

'Neden kimse bana bunlardan bahsetme zahmetine girmedi?' talep etti. "Neden Arranmore'dan hiç haberim olmadı?"

"Çünkü bu bir sır," dedi büyükbabası, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

Fionn ona baktı. 'Peki, neden hala bir sır değil?'

"Çünkü artık buradasın," dedi büyükbabası neşeyle. "Kız kardeşin gibi önce sen mumları keşfetsen daha iyi olur diye düşündüm. En çılgın hayallerinizin ötesinde olasılıklar içeren ve bu nedenle Arranmore'un dışında yaşayan herkesten şiddetle gizli tutulması gereken eski bir büyü yatağının üzerinde durduğunuzu size bildirdiğimde, yalan söylüyor olabileceğime dair tüm şüpheleri ortadan kaldırmaya yardımcı oluyor.' Fionn'un telaşlı bakışıyla başını arkaya atıp güldü. Yanakları hâlâ seğiriyordu, 'Artık ikimiz de resmi adalılar olduğumuza göre, kaynayan öfkenizi bir kenara bırakıp bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz.'

Fionn derin, amaçlı bir nefes aldı. Dagda'nın tam olarak kim olduğunu bilmek istiyorum . Bana her şeyi söyle. Ve en baştan başlayın.'

Dedesı tek kaşını kaldırdı. 'En başlangıç mı?'

şeyi bilmek istiyorum ," dedi Fionn kararlı bir şekilde.

Gerçekten demek istediği, Tara'dan daha fazlasını bilmek istediğimdi.

Büyükbabası, parmağını koltuğun arkasındaki mum sıraları boyunca gezdirdi, alt tarafı karanlık ve bulanık, üst tarafı yeşil olan benekli bir silindirin önünde durdu, burada balmumu kendi kendine büzüldü. Bir mumdan çok çimenli bir toprak yığının benzeyordu ve kesinlikle kulübedeki en az etkileyici olanıydı. Ortadaki gümüş zikzak çizgisi bile dengesizdi. Etiket, Fadó Fadó, dedi. 'Uzun, çok uzun zaman önce'. Mumu raftan aldı. 'Belki de sana göstersem daha iyi olur.'

Fionn muma açık bir şüpheyle baktı. Bu kadar dağınık, bulanık bir damla, adanın hikayesinin sahibi olamaz.

Büyükbabası yanından geçerek ön kapıyı açtı ve bahçeye çıktı. Fionn onu takip etmeyince kaşlarını çatarak arkasını döndü. Birden aralarında bir bariyer, kulübenin kapı çerçevesinden sarkan incecik bir peçe varmış gibi geldi. Fionn'un kızgınlığının ateşi eriyordu ve yokluğunda onu çeken başka şeyler vardı - belirsizlik ve tereddüt. 'Ne yapmam gerek?'

"Yürümek zorundasın, delikanlı." Dedesi elini uzattı. 'Bunu yapacak mısın Fionn? Benimle yürüyecek misin?'

Bu soruda o beş kelimedenden daha fazlası vardı. Umut, ihtiyat ve heyecan vardı... ve başka bir şey. Biraz hüznün gibi hissettiren bulutlu ve gri bir şey. Sonunda, karar zor değildi. Fionn tozlu küçük kulübede tek başına duruyordu ve nereye giderse gitsin büyükbabasının yanında olmayı tercih etmeye karar verdi. Evet, dedi. 'Seninle yürüyeceğim.'

Fionn eşiği aştı ve büyükbabasının elini tuttu. 'Sıkı tutun, evlat.'

Birlikte mumu yaktılar.

Bu sefer alev alevlendiğinde ve rüzgar etraflarında dönüp durduğunda Fionn bunu bekliyordu.

'Tam olarak nereye gidiyoruz?' diye sordu kulübenin kapısı gıcırdayarak onlar için açılırken.

Dedesı mumu üzerlerinde bayrak gibi salladı. En başa dön, Fionn. İlk fırtına.

Rüzgar onları ileriye doğru fırlattı.

Yol ayaklarının altında kayboldu ve yerine zümrüt yeşili çimenlerin yuvarlanan çayırları yükseldi. Fionn arkasına baktığında, kulübe kır çiçekleri tarlasına dönüşmüştü.

'Bir mum yaktığınızda, rüzgar sizi içerdği zamana geri götürür. Sadece onunla gitmek zorundasın.' Büyükbabası, bir uçakta koltuğunu yatar gibi rüzgara karşı rahatladı. *'Bir kez vardığında alevin sönmesine izin vermemeye dikkat etmelisin yoksa kendini şimdiki zamanda bulursun. Ve beni de bırakma, yoksa arkandan atılırsın!'*

Fionn yanıt veremeyecek kadar nefes nefeseydi. Ayak işlerinin çoğunu rüzgar yapmasına rağmen, büyükbabası gibi ona yaslanmakta zorlanıyordu. Daha ne kadar bu şekilde sürüleceklerini ve daha da önemlisi, gittikleri yerde bir sıra olup olmadığını merak etti.

Burundan aşağı inerlerken, evlerin sonuncusu da gözden kayboldu ve yerlerine büyük, geniş meşe ağaçları çıktı. Çim, Fionn'un ayak bileklerini ve ardından dizlerini iyice aşarken, gökyüzü benekli, süt beyazına döndü. Medeniyetin bir goblenin içindeki iplikler gibi adadan çekilmesi çok uzun sürmedi.

Arranmore vahşi, sağlam bir şey oldu.

Rüzgar dinince yavaşladılar.

Fionn tanıdık olana dair tüm hislerini kaybetmişti ve sessizlik onu tedirgin ediyordu. Büyükbabasına, gömleğinin yakasının keskin kenarına, kazağının üzerindeki küçük yün toplara, elindeki şişmiş muma baktı. 'Gerçekten en iyi işin değil, değil mi?'

Dedesı hıçkırdı. " Kesinlikle bu mumu yapacak yaşta değilim, Fionn. Fadó Fadó elimizdeki en eskisi.'

"Bu yüzden mi bu kadar çirkin görünüyor?"

Büyükbabası, 'Onu her yaktığımızda kendini yeniden yapıyor' dedi. 'Yıllar geçtikçe şeklini kaybetti.'

Fionn balmumu yığınını dürttü. 'Neden bunu yapıyor?'

'Çünkü onu Dagda yarattı.' Fionn, büyükbabasının kovaladıkları fırtınayı mı yoksa mumun kendisini mi kastettiğinden emin değildi. Belki de ikisi aynı şeydi. "Tarihimizin kökü bu, Fionn. Sanırım zaman nasıl geçerse geçsin bunu asla unutmamamızı istedi.'

Bu arada, büyükbabası şimdi uzun otların arasında geziniyor, eli Fionn'u ileri geri sallıyordu, Fionn daha önce burada olduğunu söyleyebilirdi. Her yanlarında bir meşe ağacı filizlendiğinde yerinden fırlamıyordu ve her bir evin, dükkanın, yolun ve Arranmore'larını – doğru Arranmore'u – hayata geçiren kişinin ortadan kaybolmasıyla tamamen ilgilenmiyordu.

Eğer tarihlerinin kökü buysa, o zaman tarihleri ağaçlarla, bitkilerle ve başka pek az şeyle dolu vahşi bir adaydı.

Fionn'un dikkati, sallanan dalların merhaba dercesine yapraklarını salladığı ormana çekildi. 'O zaman bu mumu çok kişi yaktı mı?'

Babasını bu yerde, aynı eski ağaçları incelerken hayal etmeye çalışıyordu ya da Arranmore'un sırrına o kadar sıkı sıkıya tutunmuş olan annesini, o Dublin'e gelmeden önce onu hafızasından silip atmış olmalıydı. Bunu, ya da tüm hayatı boyunca Fionn'dan saklamıştı ve onun böyle bir şey yapması fikri, midesinin çukurunda bir fırını o kadar sıcak ve rahatsız edici bir şekilde yaktı ki, üzerinde durmaya cesaret edemedi.

"Geçmiş ne kadar az insanın umursadığına şaşırırsın Fionn."

'Bahse girerim yapmazdım.' Geçen yıl Fionn, iki kez kızamık taklidi yaparak Birinci Dünya Savaşı ve Rönesans hakkındaki tarih projelerinden kaçınmıştı. Bir sopa aldı ve omzuna attı, bir ağacın dalına düştü ve kuşları yuvalarından ciyaklayarak gönderdi.

Dedesini ona baktı. 'Bu katmanla uğraşma yoksa ada bizi dışarı atar.'

Fionn, çimden koparmaya çalıştığı mükemmel büyüklükteki kayayı terk etti. 'İyi.'

Adanın, köpüklü kıyı boyunca kusursuz ve altın renginde uzanan bir kumsala doğru alçaldığı burundaki bir dönemeçte durdular.

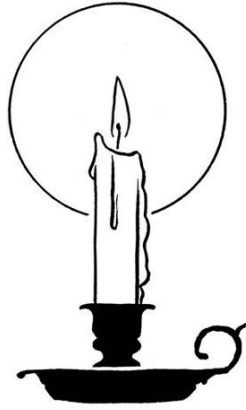
Fionn ıssız koyun karşısında taştan bir kale ve yüzlerce sazdan ev ve hayvanın -atlar, inekler ve koyunlar- etrafta dolaştığını görebiliyordu. Duman kampın üstünden gökyüzüne yükseldi, onu kaban, dönen ve birbirine yapışan kalın gri bulutlarla boyadı - bir fırtınanın erken oluşumları.

Geçmiş etraflarına yerleşmişti ve burada, ağaçlarla tarlalar arasında hayat vardı. Antik yaşam.

Ah, dedi Fionn sessizce. 'Yalnız değiliz.'

Dedesı yan yan ona baktı. 'Kesinlikle değiliz.'

Sonra gökyüzü çığlık atmaya başladı.

Altıncı Bölüm

SON BÜYÜCÜ

On bin kuzgunun gırtlğından oluşan gırtlğı havayı ürkütücü bir arya gibi doldurdu . Fionn'un parmakları arkasında bıraktığı kayayı, bir ya da on kuşun gözlerini gagalamasını engelleyebilecek her şeyi bulmak için kaşınıyordu. "Sanırım bunu açıklamalısın."

Dedesi elini sıktı, diğerinin alevi bükölüp savruldu. "Çok uzun zaman önce, dünya kendini Morrigan adında çok güçlü bir büyücünün tehdidi altında buldu. Nadir ve değerli birkaç kişiden biri olan Morrigan, damarlarında kadim bir sihirle doğdu, dünyamızı korumaya yardımcı olmayı amaçlayan bir hediye. Ama yaşlandıkça, ters gitmesine neden olan bir şey oldu. Sihri, karanlık, korkunç ve her şeyi tüketen bir hale gelene kadar çarpıtıldı. Gücünü başkalarının ruhlarından almaya başladı, onları kontrol edebilmek için onları bir pelerin gibi etrafına doladı.'

Fionn'un ağızı tuhaf bir şekilde kurumuştu. 'Ne istedi?'

Morrigan, büyüsünün ona sıradan insanları yönetme hakkı verdiğıine inanıyordu. İstedikleri zaman ruhlarını almak ve bekçi köpekleri gibi bedenlerini onunkine tasmak.' Dedesi dişlerinin arasından bir nefes çekti. Güç çirkin bir şeydir Fionn. Sarhoş edici ve bağımlılık yapıcıdır ve cazibesine karşı dikkatli değilseniz, sizi çok tehlikeli bir yola sürükleyebilir. Morrigan büyüdükçe çarpık büyüsü de büyüdü. Sadece korkmak istemiyordu. Bir tanrı gibi tapınılmak istiyordu . Diğerlerinin dışında.'

"Önce diğer büyüden doğanlar için geldi, bıçak kadar hızlı ve gece kadar sinsi. Geldiğini hissedenlerden saklanamadılar; onu görenler yeterince hızlı koşamıyordu. Anne babalar ve çocuklar yataklarında katledildi. Kardeşler yan yana yakıldı. Korkusunun ilk dalgasında binlerce kişi öldü. Daha fazlası insanlıklarından sıyrıldı ve Soulstalkers olarak yeniden yapıldı. Soğukkanlı ve zalim varlıklar oldular, sonsuza kadar ona bağılı, asla serbest bırakmayacağı ruhların peşinden gittiler...'

"Bunu tarih kitabımdan hatırlamıyorum," diye mırıldandı Fionn, gözleri hâlâ gökyüzüne dikilmişti. 'Neden üzerlerinde tuhaf girdaplar olan taşları incelemek için bu kadar çok ders zamanı harcadık?'

"Çünkü seni omuzlarından tutup uyandırana kadar sihire inanmak çok zor, Fionn."

Fionn'un omurgası bir çubuk kadar sertti. Daha önce uyuyorduyorsa, şimdi tamamen uyanıktı. 'Ne oldu?'

Aylarca süren katliamdan sonra, Morrigan son büyücünün peşinde İrlanda'ya terör saltanatını getirdi. Ülkeyi alt üst etti, kuzgunları gökyüzünü arşınlarken ormanları, tarlaları, kayaları ve tepeleri kökünden söktü, ama ne kadar çok ararsa araştırsın, hayatta kalan son sihirden doğmuş olanı bulamadı.'

"Dagda," diye tahmin etti Fionn biraz nefes nefese.

Dedesı başını salladı. Dağda hayırsever bir büyücüydü. Gücünü elementlerden aldı ve doğayı kendi iradesiyle büktü. Morrigan ülkeyi terörize ederken, Dagda fırtınaların içinde hareket ediyor ve nehirlerde seyahat ediyor, gizli bir güç topluyordu. Güçlü olduğu kadar, Morrigan'ın büyüyen ordusuyla tek başına yüzleşecek kadar güçlü değildi. Böylece, onunla son bir savaşta savaşacak beş klan buldu. Tüm savaşları sona erdirecek bir savaş.'

Sıcaklık Fionn'un yanaklarında küçük karıncalanmalara neden oldu. 'Sadece... beş mi? '

Büyükbabasının cevap veren gülümsemesi tamamen sakindi, sanki bu sayı ona tamamen makul ve çok iyimser değilmiş gibi. Dağda bulabileceği en cesur klanları seçti. Boyles, Beasley'ler, Cannon'lar, Patton'lar ve McCauley'ler vardı. Morrigan'ı anakaradaki herkesten uzaklaştırmak için onları buraya, vahşi ve unutulmuş bir adaya getirdi.' Topuklarının üzerinde geri döndü, bakışları yukarı doğru gezindi. 'Onun geldiği gün, kuzgunları gökyüzünü kararttı.'

Tam söylediği gibi, kuzgunların gölgesi bir peçe gibi üzerlerine çöktü ve ada karanlığa gömüldü. Ufukta yüzlerce tekne bir tsunami gibi sudan yükseldi, kara yelkenleri bir parça petrol gibi döküldü.

Rüzgâr, Fionn'un omurgasında bir ürperti esti. Ağır kara bulutların hâlâ buharlı tren dumanı gibi gökyüzüne üflediği sahile baktı. Birlikte hareket etseler iyi olur, dedi gergin bir şekilde.

Büyükbabası, mumu kuzgunların toplandığı donanmanın ortasına doğrulttu. Siyah tüylerden oluşan bir kasırgaya dalıp döndüler, ta ki içeriden kuşlardan oluşmuş gibi bir figür ortaya çıkana kadar. En önde gelen savaşçı teknenin pruvasında durdu, uzun siyah saçları bir pelerin gibi dalgalanan garip gölgelere kanıyordu.

'Morrigan.' Fionn'un ağzında bu kelime buruk bir tat aldı.

"Karanlığın vücut bulmuş hali," diye fısıldadı büyükbabası. Fionn'un elini sıktı. Fionn geri çekildi.

Mum şimdi yarısından fazla erimişti, zümrüt yeşili balmumu damlaları büyükbabasının parmaklarının üzerinden akıyordu ama alev hâlâ şiddetle titriyordu.

Fionn bir soru sormanın iyi bir zaman olduğuna karar verdi. "Bir hatıradan ölebilir misin, büyükbaba?"

"Eğer sorduğun buysa, bizi göremezler." Fionn'un omuzları gevşeyemeden ekledi, "Ama Arranmore'un herhangi bir katmanında ölebilirsin. Hepsi birbiri kadar gerçek."

Fionn yüzünü buruşturdu. 'Harika.'

Koyun karşısında bir savaş çılgılığı duyuldu.

Bulutlar üzerlerinde kavis çizdi, kenarları morarmış, çivit mavisi ve menekşe tonlarının gri ve siyaha dönüştüğü yerde. Fionn, havadaki statik yapıyı, etrafındaki toprakta uğuldayan aktivite uğultusunu hissedebiliyordu.

Eski klanlar yerleşim yerinden çıkmış ve kıyı boyunca toplanmışlardı. Binlercesi vardı - Fionn'un beklediğinden çok daha fazlası, ama yine de Morrigan'ın filosuna uymaya yetecek kadar değil. Yarısından fazlası meşaleler sallıyordu. Büyükbabası alçak sesle, "Morrigan'ın gittiği her yere karanlık da onunla birlikte geldi," dedi. 'Ateşleri onları aç gölgelerinden korumaya yardımcı oluyor.'

Fionn, büyükbabasının yumruğundaki aleve baktı ve daha yükseğe tırmanmasını istedi.

Dikkatleri ani, güçlü bir rüzgar tarafından ele geçirildi. Aşağıdaki adalıların başında Fionn'un büyükbabası kadar uzun boylu bir adam belirdi. Omuzlarını aşan gür beyaz saçları ve kaçak bir bulutu andıran sakalı vardı. O kadar hızlı yürüyordu ki rüzgar onu taşıyormuş gibi görünüyordu.

Fırtına bulutları da onunla birlikte hareket etti.

"Dagda," diye fısıldadı Fionn, adı kemiklerini sıcaklıkla kaplayarak. Tekrar nefes almayı hatırladı.

"Dağda," dedi büyükbabası sessiz bir saygıyla. 'Hediye veren.'

Dağda su kenarında durdu ve tahta esasını kaldırdı. Yüce bir kükreme gökyüzünü yırttı, bulutlar hırlayan bir aslanın ağzı gibi açıldı.

Fionn ayak tabanlarında titreşen gücü hissedebiliyordu.

Dagda okyanusa adım attı, beyaz saçları esasına takılmış parlayan zümrütten dolayı yeşile çalıyordu. Klanları, meşaleleri ve mızrakları göğe kaldırılmış, büyük bir kartalın kanatları gibi iki yanda yayılıyor. Sanki görünmez bir iple çekiliyordu, deniz onlara yol açmak için geri çekildi. Dalgalar, büyük kemerler halinde geriye doğru yuvarlandı, Morrigan'ın filosuna çarptı ve cephedeki üç tekneyi devirdi. Ruh avcıları oyuncak askerler gibi okyanusa döküldü.

Morrigan uludu. Demir mızraklar fırtınada süzülürken, tekneler suyu tereyağı gibi keserek filo ilerlemelerini hızlandırdı.

Dagda esasını yukarı kaldırdı ve rüzgar mızrakları alıp denize geri fırlattı. Adalılar kıyı şeridini dışarı iterek ilerlediler.

Savaş gemileri sığıklara ulaştı.

Fionn nefes nefese, "Gerçekten bütün o Ruh Avcıları ile savaşacaklar," dedi. "Artık insana bile benzemiyorlar."

Dagda'nın çığlığı yeniden cınladı ve bir fırtına onu bulutların elektrikle kıvılcım çıkarmaya başladığı gökyüzüne taşıdı. Klanlar Morrigan'ın savaşçılara saldırdı, cevap çığlıkları Fionn'un kalbinin her odasında yankılandı, ta ki onun küçük, kullanılmayan bir parçası savaşa katılmak için sahile koşuyormuş gibi hissedene kadar. 'Yaklaşalım!'

Dedesinin tutuşu bir kelepçe kadar sıkıydı. 'Yapamayız.'

'Neden?'

Sanki yanıt veriyormuş gibi, hantal mumun alevi bir, iki kez sıçradı ve sonra söndü.

Ada nefes aldı.

Rüzgar fırtınayı parçaladı ve adalılar savaş çığlıklarını da alarak başka bir katmana dönüştüler. Fionn parıldayan kuma, önündeki ani, sarsıcı boşluğa baktı.

'Neden dışarı çıktı?' Suçlayıcı bir tavırla muma işaret etti. 'Hâlâ balmumu var! Onu patlattın mı?'

Dedesini elini bıraktı ve çakmağı muma dokundurdu. 'Kol saati.'

Fionn, alev tekrar yanar ve geride kalırsa diye parmaklarını büyükbabasının kazağının altına kıvırdı. Dedesi çakmağı fitile nasıl tutarsa tutsun, işe yaramayacaktı. Balmumu dokunulmadan kaldı, altındaki karanlığın üzerinde yeşil bir halka asılı kaldı. "Mum bu noktadan sonra asla yanmaz," dedi büyükbabası. 'Hafıza kekeleyip ve alev başarısız oluyor. Sonra kendini yeniden yaratmaya başlar.'

Fionn'un içinde bir hayal kırıklığı oluştu. Bir film izleyip de en iyi kısmı kaçırmak gibiydi. Ayakları onu koya taşımak için can atıyordu. 'Neden başarısız oluyor?'

'Kimse bilmiyor. Bizden ne sakladığını kim söyleyebilir?' dedesini süzdü. "Belki de alev bizi Morrigan'ın karanlığından koruyamayacak kadar zayıftır, hafızada bile."

Sahilden döndüler, eve doğru yalpalarken Fionn taşları tekmeleyerek havaya kaldırdı. 'Aldatılmış hissediyorum.'

'Pekala, ne olduğunu biliyoruz. Hikayelerimiz var. Büyükbabası onu kaburgalarından dürttü. Dağda ve Morrigan, Arranmore'u çevreleyen kıyılarda ve denizde savaştı. İkisi de diğerini öldürecek kadar güçlü değildi ama Dagda bir şekilde onu savaşta alt etmenin bir yolunu buldu. Bunu nasıl yaptığı bugüne kadar bir sır olarak kaldı. Tüm hesaplara göre, yenilginin eşiğindeydi ve sonra gelgit aniden döndü. Onu toprağın derinliklerine gömdü, ama onunla birlikte aşağı indi, büyüünün her damlasını onunkine karşı bir kalkan gibi yaydı, böylece bir daha kalkamayacaktı. Onun yenilgisinde, kalan Soulstalker'lar anakaraya geri kaçtılar. Ruhları yerin altında hareket

etmeyi bıraktı. Zamanla liderlerini ve onun yattığı yeri onunla birlikte unuttular.'

'Beklemek.' Fionn aniden durdu. İkisinin de ölmesi mi gerekiyordu?

Büyükbabası yürümeye devam etti, ada üzerlerine çökerken adımları uzun ve yavaştı, rüzgar onları çok daha yavaş bir hızda eve geri götürüyordu. "Ölmediler, Fionn. Sadece gömülü.'

"Ama ölmedilerse, bu Morrigan'ın geri dönebileceği anlamına mı geliyor?" dedi Fionn yetişmek için koşarak.

Dedesinin çenesi kasıldı. Yan gözle ona baktı, gözlerinin arkasında bir gölge uçtu, geldiği gibi hızla gitti. "İşte bu yüzden buradayım, Fionn. Ve sen. Ve Tara, Bartley, Shelby ve tüm adalılar. Eğer o karanlık geri dönerse, onu yenmek bizim elimizde.'

Ada kendini sıfırlarken rüzgar etraflarında yoğun bir şekilde dönüyordu, ama Fionn şimdi manzaraya zar zor dikkat ediyordu. Kalp krizi geçirmenin yarısına gelmişti. "Bana her an patlayabilecek şeytani bir yanardağın tepesinde oturuyormuşuz gibi geliyor!"

'Pekala, bu konuda bu kadar Pompei olmak zorunda değilsin.'

Ama geçen yıl çok fazla Mario Kart oynamaktan bileğimi burktum! Ve her iki saatte bir gözlüklerini kaybediyorsun! Peki Tara ne yapacaktı? Nag Morrigan ölümüne mi?

Büyükbabası, sanki bir güç kırıntısı sıkıştırmaya çalışıyormuş gibi omzuna vurdu. "Morrigan kendi başına yükselmez ve ada, eğer biri ona yardım etmeye çalışırsa bize yardım etmek için tasarlandı."

'Ada! Ada ne yapabilir?'

Burada bir sihir var, dedi, kaşları çatıldı. 'Yoksa fark etmedin mi?'

'Mum gibi mi?' dedi Fionn alışılmadık derecede tiz bir sesle. Aniden, ayaklarının altında bir yere gömülü olan antik güç delisi büyücünün keskin bir şekilde farkına vardı. Avuçları terliyordu; onları kotunun kenarlarına sildi. "Herhangi bir şeyi korumak için ne yapabilirler?"

Evler bitkiler gibi yerden yükseldi. İskele ve tekneler yeniden şekillenirken yollar çimenli tarlaları yuttu, zaman katmanları üzerinde soyulurken toprak esniyor ve inliyordu. Büyükbabası nereye

gittiğine bakmıyordu ama ada bunu onun için yapıyor gibiydi. Bunun yerine, yüzünde tuhaf bir ifadeyle Fionn'u izliyordu.

'Dagda gücünü elementlerden aldı, Fionn. Arranmore'daki hiçbir şey önemsiz değil. Ne çimen yaprağı, ne yağmur damlası, ne bir tutam bulut. Her şeyde bir sihir var .' Sanki dilinin altında bir sır varmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı, şişip şişti, ta ki onu çiğneyene kadar ve sonra basitçe, 'Hafızada sihir var' dedi.

Fionn itiraz etmek için ağzını açtı ama büyükbabası onun yerine konuştu. 'Ayaklarına dikkat et.' Kolunu bağladı. 'Ada değişirken ona bakma. Bu çok kaba. Şimdi ben neredeydim? Adanın her yerinde Dagda'nın büyüsunü bulabilirsiniz. Armağanlar diyoruz ama aslında bize değil adaya aitler.'

'Deniz Mağarası gibi mi demek istiyorsun?'

Büyükbabası gözlüğünün köprüsünün üzerinden ona baktı 'Evet. Ama kız kardeşine binlerce kez söylediğim gibi , Deniz Mağarası'nın yakınlarına gitmene izin yok . Fazla huysuz. Ayrıca, adanın derinliklerine indikçe Morrigan'a daha yakın olursunuz ve bu asla iyi bir şey değildir.'

Kulübe ileride göründü. Ada gitgide sabitleşiyordu ama Fionn'un kalbi çılgınca atıyordu.

"Yani Dagda kötü bir büyücüyü yerin altında bir yere bıraktı ve onu yenmemiz için bize karamsar ve tehlikeli bir mağara mı verdi?"

Önemsiz olma Fionn, dedi büyükbabası. 'Bu ciddi . '

'Ciddi olduğunu biliyorum!' dedi Fionn umutsuzca. 'Bütün amacım bu!'

Büyükbabası gülümsedi, uyarısındaki karanlık dişlerinin arasında dağıldı. "Eh, kendini daha iyi hissettirecekse, uçan bir at da bıraktı."

Şaka mı yapıyorsun ?'

Bahçenin hemen dışında durdular. Briarlar, karmakarışık, dağınık görkemleriyle yeniden ortaya çıkmışlardı ve martılar üstlerindeki gökyüzünde serbestçe dönüyorlardı.

Fionn'un büyükbabası kapıya yaslandı, sanki çimenler aniden ayaklarının altından çekilmiş gibi belirsizce sallandı. 'Ah hayatım.'

Fionn onun yanında durdu, endişesi bir arı kovanı gibi içinde vızıldıyordu. 'Büyük baba?'

Üzgünüm evlat, diye mırıldandı. 'Birdenbire kendimi hissetmediğimi fark ettim.'

Fionn kolunu onunkinin içinden geçirdi. 'Bir şey yapabilir miyim?'

Dedesi ona baktı. Sonra eline baktı, parmaklarını çizen kurumuş yeşil balmumu nehirlerine kaşlarını çattı, mum saplaması hâlâ avucunun içindeydi. Fionn'a uzattı. 'Bu nedir? Bu senin mi?'

Fionn erimiş muma baktı. 'Ben hayır. Sanırım Dağda'ya ait...'

Dedesi ona göz kırptı.

Fionn mumu alıp arka cebine koydu. 'Hadi içeri girelim.'

Oturma odasında, büyükbabası şömineye doğru yürüdü ve sandalyesinin koluna tünedi, nefesi burnundan gürültülü bir şekilde geliyordu. 'Yine ne konuşuyorduk? Dilimin ucunda.'

"Büyü," dedi Fionn sessizce.

"Büyü," diye mırıldandı büyükbabası.

Fionn sırtını ön kapıya dayadı. Kulübenin içinin ne kadar küflü olduğunu yeni fark ediyordu. Hava bayattı ve içeriye girmeyi başaran ince eğimli güneş ışığının içinde dönen toz vardı. Hala doğal olmayan bir şekilde karanlıktı, şöminenin üzerindeki alev duvar boyunca garip gölgeler bırakıyordu. Az önce bulundukları yerden binlerce mil uzaktaydılar. Bin kat daha vardı ve Fionn, meşe ağaçlarıyla kaplı bu yürüyüşe, onunla birlikte gelen sohbetin kolay akışına özlem duyduğunu görünce şaşırdı.

'Sanırım biraz gözlerimi kapatmam gerekiyor.'

"Tabii," dedi Fionn çabucak. Annesinden bir şey öğrenmişse, o da kendini kötü hissettiği için insanı kötü hissettirmek değildi. Sadece her şeyi daha da kötüleştirdi. "Aslında ben de çok yorgunum. Yani, bin yıllık bir yolculuk yaptık. Bu, arka arkaya beş kez California'ya uçmak gibi. Muhtemelen jet gecikmelisin," diye önerdi. 'Ya da gecikmeli.'

"Zaman gecikti," diye tekrarladı büyükbabası, ağzının kenarı seğirdi. 'Bunu sevdim.' Kendini yatağına attı, dar koridorda çömlekçilik yaptı ve yatak odasının kapısını arkasından kapattı.

Fionn onun gidişini izledi.

Sonra oturma odasının köşesinden başladı ve raflarda adım adım ilerleyerek her bir mum etiketini okumaya çalıştı. Arranmore Adası'nda daha önce olduğu sürece, tekrar olabilir. Koltuğun üstünde, büyükannesinin portresi ona gülümsedi. Alt dudağa yerleştirilmiş bir mum vardı. Küçük ve yuvarlaktı - gece yarısı renginde bir çakıl taşıydı - ortasında bir gökkuşağı kavis çiziyordu.

, Winnie'nin Moonbow'u dedi.

Winnie Boyle, daha bebekken Dublin'de Fionn'u iki kez ziyaret etmişti. Fionn büyükannesini hatırlayamadı ama annesi onun gül gibi koktuğunu ve güneş ışığı gibi gülümsediğini, bir şair gibi konuştuğunu ve bir korsan gibi güldüğünü söyledi. Fionn uzun bir süre küçük balmumu çakılına baktı. Gün batımı, kar fırtınası ve aradaki her şeyle dolu bir kulübede annesini ve büyükannesini bulmuştu. Yıllar boyunca mumları başka kim tuttu?

Sessizce düşündüler, parmaklarını üzerlerinde gezdirirken etiketler ona göz kırptı ve yine de Fionn ne kadar ararsa arasın aradığını bulamamıştı.

Babasının adını taşıyan.

Yedinci Bölüm

AC GÖLGE

Fionn kumun üzerinde bağdaş kurup oturdu ve Arranmore vapurunun denize doğru süzülmesini izledi. Adalıların şarkı söyleyip güldüğü yolun yukarısındaki bardan gayda sesleri geliyordu ve su kenarında, birbirine kum parçalarını ateşlerken, su kenarında, sarı şapkalı iki küçük çocuk kontrolsüz bir şekilde kıkırdıyordu. Güneş gökyüzünde dolgun bir portakal gibi oturuyordu, kenarları şeker ipi kadar ince bulutlarla kaplıydı. Fionn'un boynunun arkası pembe pembeye dönüyordu ama o fark etmedi.

Deniz Mağarası'nı düşünüyordu.

Son iki gündür bunu düşünüyordu, onu bulmak için büyükbabasının arkasından giderse ne kadar belaya gireceğini ve daha da önemlisi eski bir büyücüyu rahatsız etme riskini alıp almayacağını merak ediyordu. Aramaya değer olduğuna karar vermişti. Bir yandan, Beasley'lerin büyükannesinin torunlarının Deniz Mağarası'na maceraya atılması konusunda gayet iyi olduğunu duymuştu ve bir diğer yandan Fionn'un büyükbabasının aşırı temkinli olmaya meyilli olduğu görülüyordu. Daha şimdiden Fionn'un dışarıdayken yapmaması gereken şeylerin listesini okuyor, gece boyunca birkaç kez onu kontrol ediyor ve akşam yemeğinde sanki aniden bir masayı çevirmesini ya da yemek tabağını fırlatmasını bekliyormuş gibi kaşlarını çatarak ona bakıyordu. oda.

Böylece, Fionn şu sonuca varmıştı: bazı şeyler ve özellikle imkansız şeyler ceza riskine değerdi.

Kahvaltıdan sonra sahile inmiş, mağaranın yakınlardaki kayalıklarda gizlenmiş olabileceği umuduyla antik Arranmore Savaşı'nın gerçekleştiği yere çekilmişti. Ama gelgit dalgalandı ve onunla birlikte umudunu da götürdü. Şimdi dalgalara o kadar sert bakıyordu ki gözbebekleri titremeye başlamıştı.

Küçük çocuklar onun yanından yuvarlanarak geçtiler, lider minyatür yeşil bir kürek sallarken diğeri çaresizce ciyaklayarak

peşinden koştı. Yüzü çillerle dolu, yorgun görünümlü bir kadın, kolları havlu, kova ve ayakkabılarla dolu olarak peşlerinden koşuyordu. Fionn'un yanından geçtiğinde, omzunu iki kez ele geçirmek için durmadan önce dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedi. 'Hatta beklemek. Sen - ?'

"Ben Fionn," dedi, eski hayaletler aralarına girmeden önce.

Kadın, jöle sandaletin topuğuyla gözlerindeki saçı taradı. 'Bakıyorsun... Şey, bir an düşündüm -'

"Ben Malachy'nin torunuyum," dedi çabucak.

'Ah. Fionn. Tabii ki, bu doğru. Sen Evie'nin oğlusun.

Evet, dedi Fionn göğsünü şişirerek.

"Ben Alva Cannon'ım." Elini sıkmak için havluyla doldurulmuş bir kovayı yeniden düzenlemeye çalıştı ama son anda bunun daha iyi olduğunu düşündü, koluna bağladı ve özür diler gibi gülümsedi. Evie okulda benden birkaç yıl öndeydi. Hafta sonları bana Fransızca öğretirdi. 'İşe yaramazdım,' diye ekledi mahcup bir şekilde. 'Nasıl gidiyor? Onu o zamandan beri görmedim... şey...' Sustu.

Fionn otomatik olarak, "Harika, teşekkürler," dedi. 'Yani sen de mi burada büyüdün?'

Alva gururla başını salladı. 'Hayatım boyunca buradaydım. Okulda İngilizce ve Tarih dersleri veriyorum.'

'Deniz Mağarası'nı hiç duydunuz mu?'

'Dağda'nın mağarası mı?' dedi Alva, dikkati kendilerini dev bir deliğe kazmakta olan çocuklarına dönerek. 'Bana olmayan bir adalı bulun.'

'Onun nerede olduğunu biliyor musun?' dedi Fionn hevesle.

Karanlık bir bakışla onu düzleştirdi. "O yerin gizli olmasının bir nedeni var, Fionn. Annen onu aramanı istemezdi.' Onun hayal kırıklığına uğramış bakışına bakarak, 'Malachy ile kalacağını mı söyledin?' diye ekledi.

'Evet. Yaz için buradayım.'

'Sadece yaz mı?' Kaşlarını birleştirdi. 'Seni varsaydım -' Yüksek perdeden bir gıcırtı tarafından kesildi. Küçük oğullarından biri az önce yüzüne plastik bir kürek vurmuştu. 'Ronan! O küreği hemen yere

bırak ! Üzgünüm, Fionn," diye omzunun üzerinden seslendi ve telaşla kargaşaya doğru koştu. 'Fırtına Bekçisine selamlarımı ilet! Ona korkunç ikililer konusunda haklı olduğunu söyleyebilirsin!'

"Yapacağım," dedi Fionn, ama Alva Cannon, adamlarını sallanan kollar ve kıvranan bacaklardan oluşan bir telaşla kumsaldan aşağı çekerek, çoktan işitilemez durumdaydı.

Fionn hayal kırıklığı üzerinde durmamaya çalıştı. Deniz Mağarasını bulmak o kadar kolay olsaydı, Tara çoktan bulmuş olurdu. Hâlâ zamanı vardı. Zamandan başka bir şey değil.

Peki ya yerin altında bir yerde kaynayan kötü bir ölümsüz büyücü varsa? Eğer kimse onu umursamıyorsa, o zaman neden umursasın ki? Yüzlerce yıldır bu sahile ayak basmamıştı . Hatta belki binlerce. Mumla ona bile ulaşamadılar.

Nedenini merak ediyorum?

Fadó Fadó'nun kalıntılarını arka cebinden çıkardı ve parmaklarının arasında yuvarladı.

Neden kullanılamayacak bir şey üretelim?

Şaşırarak gözlerini kırptı - emin olmak için mumu bir o yana bir bu yana çevirdi. Tepesinde en az bir inç taze yeşil mum köpürüyordu. Mum kendini yeniliyordu.

Fionn, kafasından bir fikir fırlayınca irkildi. Eğer burada, kumsalda yeniden yapılanma dakikalarını yaksaydı, geçmişe bakarken burunda sıkışıp kaldıklarında gördüğünden çok daha fazlasını görecekti. Dagda'nın yanında yürüyecekti. Toplanma çığlığına cevap verebilir ve atalarıyla omuz omuza durabilirdi.

Onlara doğru yarışan tekneler olurdu. Yukarıda çığlık atan kuzgunlar... ve o olurdu. Fionn, Morrigan'ın, onunla birlikte denizin karşısında hareket eden gölgelerin anısıyla ürperdi.

Bu sadece bir hatıra.

Mum tekrar bittiğinde hala denizde olacaktı.

Öyleyse cesur ol.

Bunu yapabilirdi. Yapmak zorundaydı .

Tara öğrendiğinde kıskançlıktan kıvranacaktı.

Fionn'un kalbi çılgınca atıyordu. Rüzgar hızlanmıştı ve hafif bir esinti, " Devam et" dercesine kulaklarının etrafında kıvrılıyordu . Dene.

Sahil artık ıssızdı. Sadece Fionn ve avucundaki fırtınaydı.

Ayağa kalktı ve çakmağı fitile dokundurdu.

Mum canlandı.

Ada nefes aldı.

Rüzgar ona bir balyoz gibi çarptı ve Fionn yüz yüze kuma gitti. Yarı baygın bir yığın halinde yatıyordu, birbiri ardına bin ada üzerinde kamçılanırken alev şiddetle titriyordu. Ayağa kalktığı anda ağzı kumla, kumsala savaşla dolmuştu.

Savaş çılgınlıkları geri dönmüştü ama şimdi daha yakındı - o kadar yakındı ki Fionn taze kanla karıştırılmış kuru derinin kokusunu alabiliyordu. Deniz kendi üzerine yuvarlanmış ve boş savaş gemilerini de beraberinde götürmüştü. Ruh avcıları ve klan üyeleri, mızrakların kılıçlara saplandığı ve kafaların denize yuvarlandığı sığırlıklarda savaşıyordu.

Gökyüzü derin, morarmış bir mordu. Dagda sendeleyerek ayağa kalkarken Fionn'un fırtına bulutları üzerine bastırdı, karınları elektrik kamçılarıyla çatırdıyordu.

Rüzgar onu dürtüyordu, keskin ve parmak gibi sivriydi. Yürü , dedi içinden bir ses. Burada bir yerdeler.

Gök gürültüsü batan gökyüzünde homurdandı.

Seni bekliyorlar.

Fionn, Ruh Avcıları'na çok yaklaşmaya cesaret edemedi, ancak onları çevresinde yeterince iyi görebiliyordu: Kıpırmızı saçlar ve dünyaya bakmak yerine dünyaya bakıyormuş gibi görünen boş gözler. Fionn'un içinde bir yanlışlık kıpırdandı. O olmaması gereken bir şeyin ortasındaydı - ruhsuz kabuklar, insanlıktan yoksun insanlar.

Ruh Avcıları kanla parlayan kılıçlar kullanıyorlardı. Savaş zırhı gibi bağlanmış deri ve koyun derilerinin altından kollar ve bacaklar görünüyordu. Bazıları diğerlerinden daha uzundu, bazıları ayakları üzerinde daha hızlıydı ama doğal olmayan bir akıcılıkla hareket ediyorlardı ve her biri omuzları boyunca ve boyunlarından yukarı doğru kıvrılan siyah kıvrımlarla damgalanmıştı. Fionn'un çıplak

göğüslerin parıltılarını görebildiği yerde, siyah dövmeli bir kuzgunun izi vardı.

Adalılar, keskin kemiklerin üzerine gerilmiş gofret gibi ince derileri ile daha küçük ve daha inceydi. Karşılaştırıldığında çok kırılğan görünüyorlardı , ama bir şekilde çizgiyi koruyorlardı. Fionn, birinin sadece taş uçlu bir mızrakla dalgalara atılışını izledi . Bir Soulstalker'ın sırtına indi ve boynundan sallanarak onu okyanusa geri sürükledi. Mızrağını denizi karıştırıyormuş gibi döndürerek bir daire içinde onun etrafında döndü. Okyanus da kıvrılıyordu. Vuracaktı gibi silahını kaldırdı ve su havaya sıçradı, Soulstalker'ın boğazından aşağı ve uzuvları bir deniz yıldızı gibi uzayıp yüzü maviye dönene kadar vücuduna aktı. Bir kaya parçası gibi denize battı.

Yirmi saniyeden daha kısa bir sürede bitmişti.

Adalı, bir bulut onu karşılamak için aşağı koşarken, vücudunu mor ve gri tutamlarla kaplarken, tenine sızmadan önce dişlerini gökyüzüne gösterdi.

Fionn çenesini kapattı. O insandı . Onun gibi . Ve kendisinin iki katı büyüklüğünde bir Ruh Avcısı'nı ona dokunmadan boğmuştu! Bir mızrak uçup burnunun yanından geçerken, doğal olmayan bir şekilde savrulup yüz adım ötedeki bir Soulstalker'ın kalbine saplanmadan önce bir aydınlanma çarptı. Bunların hiçbirini büyükbabasıyla burunda görmemişti . Mum tüm yeni mumu yakmıştı ve hala yanıyordu - alev, altındaki karanlığa doğru ilerliyordu.

Bunun kesinlikle olmaması gerekiyordu.

Savaş devam etmişti ve bir şekilde Fionn da onunla birlikte hareket etmişti.

Rüzgar sabırsızlanıyordu. Onu kılıcın taş üzerindeki çılgın çarpışmasından uzağa, kıyı boyunca sürükledi. İleride, kuzgunlar çığlık atan siyah bir daire oluşturmuştu. Fionn mumu bir fener gibi tuttu, bir esinti onu bir kukla gibi ortasından, gagalarının, tüylerinin ve boncuk gözlerinin arasından savurdu, ta ki kendini iki eski büyücüyle bir koyda dururken bulana kadar.

Fionn'un nefesi ağzından dışarı fırlarken savaşın geri kalanı beyaz bir gürültüye dönüştü.

Beni göremezler. Beni göremezler.

Morrigan, en kötü kabuslarından dikilmiş bir pelerin giyerek onun karşısında durdu. Fionn, değişen karanlıkta, her biri açık, çığlık atan bir ağza gerilmiş, patchwork gibi birbirine dikilmiş çarpık yüzlerin izini görebiliyordu.

Görünmez olsa bile Fionn, Morrigan'ın katışıksız dehşetinden saklanamıyordu. Ruhlar iskelet vücudunu sardı, havadaki sıcaklığı çekip onu soğuk ve korkunç bir şeye dönüştürdü. Saçları kaygan, siyah ve sonsuzdu, teni o kadar solgundu ki, ışık saçlarının arasından süzülüyor ve buzul kemikleri boyunca parlıyordu.

Fionn kusabileceğini düşündü. Kendi yüzünün diğerlerine katılmak için vücudundan fırladığını hayal etmemeye çalıştı.

Cesur ol.

Titreyen bacaklarıyla öne doğru yürüdü.

Beni göremiyor. Beni göremiyor.

Morrigan'ın kansız dudakları mırıldanan büyüler arasında hareket ediyordu, obsidiyen gözleri önünde diz çöken figüre odaklanmıştı.

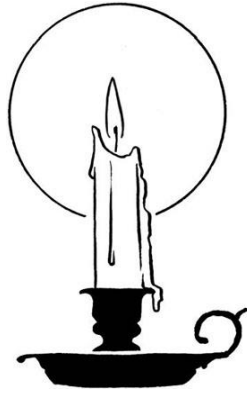
Dagda, diye fark etti Fionn.

Başı yere eğikti, beyaz saçları yüzünün kenarını kapatıyordu, bu yüzden Fionn bilincinin yerinde olup olmadığını anlayamadı. Sadece hayal edebileceğinden çok daha fazla insan görünüyordu. Zayıf, kırılabilir . Asası yanında unutulmuştu, zümrüt taş yarısı kumla kaplıydı.

Karanlık, ona doğru adım adım ilerlerken Fionn'un kalbini mızrakladı. Adım adım alnında buza dönüşen ter, parmak uçlarını öpen gölgeler. Korku neredeyse felç ediciydi, ama şimdi buraya geldiğine göre, bir şekilde bilmek zorundaydı. Nasıl bittiğini görmeliydi.

Morrigan, Dagda'nın ruhunu çözüyordu, büyüleri ihtiyaçtan gırtlaktan dönüyordu. Büyücünün göğsünden ışık demetleri fışkırdı ve havada parıldayan, incecik iplikler halinde süzülüyordu. Ona doğru ilerlerken, o onları yutarken dişlerinin arasından sızarak yağlı ve siyaha döndüler.

Hikayenin böyle gitmemesi gerekiyordu.
Dagda'nın ışığı sönerken Morrigan'ın etrafındaki gölgeler büyüyordu .
Bir şey çok, çok yanılttı.
Rüzgar yumruğunu Fionn'un sırtına vurdu. Bir şey yap!
'Hey!' Fionn sönen alevi avucunda salladı. 'Uyanmak! Seni öldürecek! Kalk ve savaş!'
Dagda öne doğru yığıldı, son ışık parçacığı da onu terk ederken vücudu titriyordu.
Hayır hayır Hayır Hayır Hayır Hayır!
'Uyanmak!'
Fionn'u duyamıyordu. Elbette yapamazdı. Ama başka ne yapması gerekiyordu?
Bir şey yap!
Fionn yumruğunu Dagda'nın sırtına vurdu. 'Bir şey yap!' kükredi.
Fionn'un parmak uçları titredi. Kolunda bir sıcaklık dalgası yükseldi ve göğsünün içinde patladı.
Ada hıçkırdı.
Morrigan sonsuz bakışlarını ona çevirdi.
Dünya iki obsidiyen nokta noktasına kadar küçüldü.
Fionn dizlerinin üzerine düştü, kalbini buz gibi bir yumruk sararken boğazından bir çığlık koptu.
Dagda sendeleyerek ayağa kalktı.
Morrigan aralarında göz kırptı, etrafındaki gölgeler değerli, kısacık bir an için sendeledi.
Dagda asasını ona doğrulttu ve yakıcı parlak bir ışık göğsünü mızrakladı.
Fionn'un avucundaki mum söndü. Dünya eğilip kararırken Morrigan'ın ulumaları onu katmanların arasından kovaladı.

Sekizinci Bölüm

Garip TURİST

Shelby Beasley, Fionn'u kumsalın sonunda bir topun içinde kıvrılmış halde bulmadan neredeyse bir saat önceydi.

Omzuna dokundu. 'Bir deniz kaplumbağası hakkında en iyi izleniminizi mi veriyorsunuz yoksa korkunç bir karın ağrınız mı var? söyleyemem. Kaplumbağa için bir kez, gıda zehirlenmesi için iki kez inle.'

Fionn başını kaldırdı.

Ölmekte olan güneş yüzünü hale getirdi, ağzının kenarları abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. Arkasına baktı. 'Kardeşini almamı ister misin? Bartley evine doğru yürüyor. Onlara veda etmeleri için bir dakika vereceğimi söyledim.'

Fionn'un zihninin çok gerilerinde bir yerde, küçük bir ses, İğrenç, dedi. Ayağa kalktı, dizleri hâlâ birbirine çarpıyordu.

'İyiyim. Ben sadece... Uyuyakalmış olmalıyım.' Yüzünü okyanusa çevirdi, kıyıya vuran dalgaları izlerken nefesi kesildi. Sahil ıssızdı. Savaş çoktan bitmişti.

Hayatta kalmışlardı.

Hayatta kalmıştı.

Ne yazık ki Shelby ağabeyi gibi değildi. Garipliğini uzaklaştırdı, diş telleri ona parıldayarak, "Sanırım biraz temiz hava almanın bir sakıncası yok," dedi. Buranın deniz yosunu gibi kokmasını seviyorum. Bunu gerçekten eve geri almıyorsun, değil mi?"

Yukarıda, martılar küçük pterodaktil seslerini çıkarıyorlardı. "Sanırım hayır," dedi Fionn dalgın bir şekilde. Morrigan'ın bakışlarının izini hâlâ içinde hissedebiliyordu.

Onu görmüştü.

Bir an görünmez oldu, sonra onun bakışlarının altında sıkışıp kaldı.

Bunu kemik iliğinde hissetmişti. Aralarında kaç yıl geçmiş olursa olsun, bu duyguyu üzerinden atamıyordu.

Dayanılmaz bir yakınlıkta hissediyordu .

Ona. Hepsine.

Shelby, dedi aceleyle. "Bana Dagda'nın Arranmore'u korumak için geride ne bıraktığını söyleyebilir misin?"

Shelby şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. 'Ufak sohbet için değil, değil mi?'

"Hediyeler," diye bastırdı Fionn. "Hediyeler hakkında bilgi almam gerekiyor."

"Tamam..." dedi yavaşça. "Eh, ulaşamayanlar için Deniz Mağarası var. Ama bunu gerçekten senin sayende zaten biliyorsun."

Fionn hararetle başını salladı. 'Devam et ...'

'Hım. Fısıldayan Ağaç var, henüz gelmemiş olanlar için.'

'Bu ne anlama geliyor?'

'Sana geleceği gösteriyor. Biraz. Nasıl çalıştığından tam olarak emin değilim ama büyükanmem ona her soruyu sorabileceğini ve sana cevabı söyleyeceğini söylüyor. Onu yıllar önce ziyaret etti ve hala ona kızgın. Bir ağaca nasıl kızabilirsin, hiçbir fikrim yok," diye düşündü Shelby. "Ama bir keresinde bir koyunu tehdit ettiğini görmüştüm, bu yüzden sanırım çok şaşırmamalıyım."

Fionn bir nefes verdi. 'TAMAM. İyi. Başka ne?'

"Merrowlar, gelebilecek istilacılar için." Shelby artık kendinden daha emin geliyordu. Gözleri aynı imkansız mucizeyle parlıyordu. "Ve sormadan önce, merrowlar deniz kızları değildir . Büyükanmem her şey hakkında çok kesindir. Görünüşe göre, insanlardan çok canavarlar gibiler . Bizimle pek ilişkileri yok." Shelby yüzünü buruşturdu. 'Bu muhtemelen iyi bir şey. Yunus korkumu ve onların ürkütücü gülümsemelerini daha yeni yendim. Her neyse, deniz barbarlarından oluşan bir orduyla işimiz yok, değil mi?'

Deniz barbarlarından oluşan bir ordu . Fionn'un omuzları gevşedi.

"Sonra, kaçamayacak bir tehlike için uçan at Aonbharr var." Shelby o kadar geniş ışık saçtı ki, yüzünün arkasından güneş parlıyormuş gibi görünüyordu. Elimde olsa onu arıyor olurduk ama Bartley sekizinci doğum günü partisinde onu gaza getiren midilliği hâlâ haşlıyor. Annem midilliyle ilgili travma sonrası stres bozukluğu

olduğunu söylüyor ama bunun gerçek bir şey olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen her iki şekilde de gerçekten önemli değil, çünkü o aptal mağaraya kafayı takmış durumda.' Abartılı bir nefes aldı ve ekledi, 'Fırtına Bekçisi'ni zaten bildiğini varsayıyorum?'

'Evet evet. Hava durumu," dedi Fionn küçümseyerek.

Shelby ona tuhaf tuhaf baktı. "O zaman bildiğim kadarıyla hepsi bu kadar."

Fionn kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Morrigan'ı durduracak şeyler gerçekten vardı. Faydalı şeyler.

Ve Bartley Beasley midillilerden korkardı. Ha!

Teşekkürler Shelby.

Shelby omuz silkti. "Bugün biraz işime yarayabildiğime sevindim."

'Henüz Deniz Mağarası yok mu?' Fionn balık tuttu.

Hüzünle başını salladı. "Keşke Bartley bir süreliğine benim devralmama izin verseydi. Yolu göstermezse, birimizin aptal dileği çalacağından korkuyor.'

Fionn gerildi. Yeni bir endişe türü aniden omurgasında örümcek gibi yürüyordu. 'Yalnızca bir dilek mi var?'

'Eh, nesil başına bir tane. Bartley bu yüzden yanına kimi alacağı konusunda çok seçici. Ben bir aileyim ve Tara... Şey, o, onların ... romantizminden dolayı ona sadık.' Burnunu kırıştırdı. Ama seni tehdit olarak görüyor. Eski aile rekabetini kafasına sokmak büyükannemin hatası. Yanlış anlama ama hatırladığım kadarıyla onu sana karşı zehirliyor. Aslında ikimiz de, ama kendim için düşünmeyi seviyorum.' Özür dilercesine gülümsedi. *'Benim yolum olsaydı, hepimiz giderdik.'*

'Yine de dileği istemiyor musun?' dedi Fionn, tüm bu hak edilmemiş Beasley düşmanlığına fazla kırgın görünmemeye çalışarak. "Eğer sadece bir tane varsa, Bartley nasıl oluyor da onu alıyor?"

Shelby yeniden heyecanla, " Atı istiyorum ," dedi. Büyükannemi seviyorum ama bu dileği kim alırsa ona cevap vermek zorunda kalacak. Bartley'nin bu kadar takıntılı olmasının en başta nedeni o. Ve ben kimsenin kuklası değilim.

'Ama neden -'

Ah! Shelby!' Bartley Beasley, adından söz edilmesiyle çağırılmış gibi , çenesi havada ve elleri kalçalarında, burunda belirdi. Onlara doğru yürüdü. 'Douglas Amca'da barbekü var! Gitmeliyiz!'

"Şeytandan bahset," dedi Shelby.

"Kelimenin tam anlamıyla," dedi Fionn.

Orada o tuhaf adamla ne yapıyorsun Shel? diye bağırdı Bartley. "Kız kardeşimi sinirlendirmeyi bırak Boyle!"

Daha da huysuzlaşmadan gitsem iyi olur, dedi kadın ondan uzaklaşarak. "Görüşürüz, Fionn!"

** * **

Fionn kulübeye geri döndüğünde, bacanın üzerinde oturan bir kuzgun ve ön bahçede aylak aylak aylak aylak aylak dolaşan bir adam vardı. Fionn onu alev alev yanan kızıl saçlarından hemen tanıdı. Bugün atkuyruğu yapılmıştı ama sakalı Donal'ın dükkânındaki kadar dolgun ve canlıydı ve sıcak güne rağmen hâlâ tuhaf kazağını giyiyordu. İlham arayan bir şair gibi dikenleri parmaklarının arasında döndürerek çalıları inceliyordu.

'Yardımcı olabilir miyim?' dedi Fionn, durmak için yavaşlayarak.

Kuzgun kraa -ed uçup gitti.

Fionn derisinden atlamamaya çalıştı.

Bu sadece bir kuş. Kuşlardan korkmuyorum.

Adam ona hafif bir gülümsemeyle baktı - bir dizi parlak beyaz diş, kırmızının şokuna karşı daha da beyazladı. Dikenleri serbest bıraktı ve ellerini ceplerine soktu. "Fırtına Bekçisini arıyorum."

Fionn gerildi. Belki de bu beklenmedik kuzgun ya da Morrigan'ın zihninde dağlanan bakışının hatırasıydı, ama birdenbire tetikteydi.

Adam, "Ne yazık ki, kız kardeşin onun burada olmadığını söylüyor," diye devam etti. Fionn'un hatırladığından daha inceydi,

omuzları kemikli ve çenesi keskindi, vücudunda kıvrımlar yerine köşeler oyulmuştu. 'Yoksa bana yalan mı söylüyordu?'

'Özür dilerim sen kimsin?'

Adamın kıkırdaması müzikal bir arpej gibiydi. 'Beni affet Fionn. Kendimi tanıtmayı çoğu zaman unutuyorum. Ben Ivan'ım. Dublin'den birkaç gün önce geldim.' Çenesini daldırdı, elleri hala kot pantolonunun ceplerine gömülüydü. " Bu adanın tarihine hayran kaldım ."

Fionn hangisinin onu daha fazla rahatsız ettiğini bilmiyordu - onunla konuşurkenki aşinalık mı yoksa konuşmaya başladıklarından beri gözlerini kırpmamış olması. 'Seni buraya ne getirdi?'

"Merak," dedi Ivan, yoluna çıkarak. Fionn aksanını yerleştirmeye çalıştı ama beceremedi. Kolay ve akıcıydı, her an şarkıya boğulabilirmiş gibi görünen bir şarkı ritmi. Dublin'li gibi durmuyordu. "İrlanda'nın güzel havasının nerede saklandığını bilseydim... Çok daha erken gelirdim."

'Buna alışma. Buradaki hava da bir o kadar tahmin edilemez.'

Ivan'ın gözlerinde bir parıltı parladı. 'Bu doğru mu?'

Fionn, az önce bir yanlış adım attığı hissine kapıldı. Midesinde bir huzursuzluk homurdanıyor, daha önceki olaylar tekrar üzerine süzülüyordu. İnsan etkileşiminden uzakta, rahatlatıcı loşlukta içeride olması gerekiyordu. 'Gitsem iyi olur.'

Ivan yolundan çekilmedi. 'Büyükbabanın ne zaman döneceğini biliyor musun? Kız kardeşinin bir ipucu yokmuş gibi görünüyor.'

'Fikrim yok.'

Sakalları seğirdi. "Evden hiç çıkmadığı izlenimine kapıldım. Bu yüzden tepenin ötesindeki Rose alışverişini onun için yapmıyor mu?" dedi Fionn'un Donal'la olan önceki konuşmasından ayrıntıları koparıp şimdi bir sorgu lambası gibi üstünde tutuyordu. 'En azından ben öyle duydum ...'

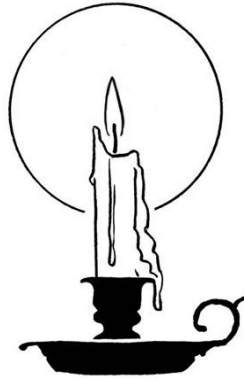
Uzun, kalıcı bir sessizlik oldu.

Fionn, Ivan'a baktı. 'Dedemle tam olarak ne hakkında konuşmak istiyordun?'

Ivan bu kelime dişlerinin arasından geçerek gülümsedi. 'Mağaralar.'

Fionn'un göğsü sıkıştı. Ivan'ın gülümsemesi birdenbire çok gürültülü oldu, çabasıdan sakalı titriyordu ve yüzünün kenarlarından boncuk boncuk terler damlıyordu.

"Pekala, geldiğini haber veririm," dedi Fionn, kasıtlı olarak Ivan'ın etrafında dönerek ve kulübeye doğru adımlayarak. 'İyi günler.'

Dokuzuncu Bölüm

HUZURSIZ ADA

Fionn'un büyükbabası oturma odasındaki pencerelerin arasındaki boşluğa kendini sıkıştırmıştı, omuzları kamburlaşmıştı, böylece bir fasulye kadar dar görünüyordu. " Pss ," diye tısladı. Alçakta kal.

Fionn ön kapıyı arkasından kapattı. 'O ayrılıyor.'

Büyükbabası, tüm zamanların en kötü casusu gibi yüzünü pencere camına dayadı. ' Sonunda. '

Ne tuhaf, dedi Tara mutfağın içinden. İki sandalyeye yaslanmış, telefonunu karıştırıyordu. 'Sanki seni kaçırmaya falan çalışıyor gibi.'

"Muhtemelen saldırgan bir turist türüdür." Camdan burnunu çıkardı. ' O kadar büyük bir sakalla nereye gidiyor? Dagda'nın kendisini geçmeye mi çalışıyor?'

"Ve o polo boynu ," diye ekledi Tara aynı tiksintiyle. 'Beni rahatsız ediyor.'

Fionn yumruklarını iki yanında birleştirmiş bir şekilde ikisinin arasında süzüldü. 'İkinize de bir şey söylemem gerek.'

'Ne istiyorsun? Müzikal bir giriş mi?' dedi Tara.

Fionn boğazını temizledi, kalp atışları aniden bir yarış atından daha hızlı dörtnala atmaya başladı. "Bugün Morrigan'la yüz yüze geldim. Fadó Fadó'nun geri kalanını yaktım .'

Abartılı bir çizgi film gibi pencereden uzaklaşan dedesi, parmak uçlarının ortasında durdu.

"Çok yalancısın," dedi Tara kemerin içinden. ' Fadó Fadó'nun sonunu yakamazsınız .'

Fionn çenesini tuttu. ' Yalan söylemiyorum. '

Büyükbabası etrafında döndü, dikkati bir lazer noktası gibi Fionn'a odaklandı. 'İzah etmek ...'

Anıları hâlâ bir gölge gibi Fionn'un üzerindeydi. Göğsünde ağrıyan bir doluluk vardı ve bunun dökülmemiş bir gözyaşı havuzu mu yoksa Morrigan'ın boğazına hapsettiği çığlık mı olduğunu anlayamadı.

Morrigan'ı gördüm, dedi sertçe. 'Savaşa geri döndüm ve klanların Soulstalker'larla savaşmasını izledim. Bir tanesinin denize dokunmadan kontrol ettiğini gördüm. Büyü kullanıyorlardı.'

"Mum yandı," dedi büyübabası sessizce. 'Bütün bu yıllardan sonra.'

Fionn boğazındaki şişliği yuttu. 'Sonuna kadar.'

Büyükbabası bir kez gözlerini kırptı, yavaş ve ağır.

Mutfakta Tara'nın sandalyesi fayanslara sürtündü.

"Sonra onları buldum," diye devam etti Fionn çabucak. Morrigan beni gördü . Bana doğru baktı ve ben hissettim .' Yumruk yemiş gibi kalbini tuttu. Sonra Dagda ona bir şeyle vurdu ve mum öldü ve sanırım kendimden geçmiş olmalıyım ama uyandığımda hala kumsaldaydım ve mumun geri kalanı elimin her yerinde erimişti. Mum söndü, büyükbaba. Üzgünüm.'

Tara kemerden geçerken elini kaldırdı.

Onu yakaladı ve çevirdi, parmağıyla siyah mürekkepli balmumu nehirlerini takip etti. 'Bu herhangi bir şey olabilir.'

'Neden yalan soyleyeyim? ben sen değilim . Dedesine döndü. 'Bana inanıyorsun, değil mi?'

Büyükbabası, dizleri sessizlikte gıcırdayarak kol dayanağının yanına çöktü. Uzun süre konuşmadı. Yerde bir noktaya baktı, gözleri sanki kafasının içinde başka bir yere seyahat ediyormuş gibi parlıyordu. Fionn kendi kalp atışlarını saydı - on, otuz, elli, - 'Evet, Fionn. Sana inanıyorum.'

' Ne? dedi Tara şaşkınlıkla.

Büyükbabasının beklenmedik desteğiyle harekete geçen Fionn, "Dagda'ya dokundum," dedi . 'Dizlerinin üzerindeydi ve sonra bana ne oldu bilmiyorum ama onu bir şekilde sırtına vurdum ve parmaklarım sarsıldı ve o zaman Morrigan bana baktı! Dikkati dağıldı ve sonra Dagda ayağa fırladı...' Sustu.

Büyükbabası ona cinayeti itiraf etmiş gibi bakıyordu.

Fionn dişlerini alt dudağına geçirdi. 'Ama gitti, değil mi?' dedi titrek bir sesle.

"Korkmana gerek yok," dedi büyükbabası, gülümseyerek dudaklarını çabucak gererek. 'Aslında hiç gerek yok. Burada seninleyim. Artık evdesin evlat.

'Üzgünüm, ama neden bununla alay ediyorsun?' Tara sözünü kesti. "Kendin söyledin, büyükbaba. Diğer katmanlarda görülemeyiz. Rüzgar gibiyiz!' Fionn'u açtı. 'Daha önce Morrigan ve Dagda ile gidip oynamadın. O mumu denize attın ve sonra kendini dışlanmış hissettiğin için bu konuda aptalca bir hikaye uydurdun.'

'Ve sen ne yaptın?' Fionn tüttürdü. 'Bütün gün uçurumlarda koşup bu dileği dışarı çıkarıp aptal erkek arkadaşına gümüş tepside mi vereceksin? Aileni önemsiyor olsaydın , onu bu kadar kolay vermezdin!'

Tara'nın dudakları kıvrıldı. Neyi umursadığım hakkında hiçbir fikrin yok.

' Bu kadar yeter !' dedi büyükbabaları sert bir şekilde. "Eğer anlamsız çekişmelerle ölümü tatmak isteseydim, Winnie ve benim ikinci bir çocuğumuz olurdu."

Tara ona kaşlarını çattı. 'O mum kimse için yanmaz! Neden onun için yansın ki ? '

"Çünkü senden daha iyiyim," dedi Fionn.

'Sen dile . '

'Dağda, bana güç ver .' Büyükbabaları, beynindeki tüm stresi atmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. 'İkinizin de beni çok dikkatli dinlemesini istiyorum . Ve bu sefer dinle dediğimde , ciddiylim , Tara.' Tara ayakkabılarına baktı. Fionn onun alınına sırttı. "Burada henüz tam olarak anlayamadığım güçler iş başında. Ada huzursuz. Başka katmanların baktığı, bir şeylerin görüldüğü ve sonra kaybolduğuna dair raporlar var. Gelgitler kendi ritmini koruyor. Hava her zamanki gibi tahmin edilemez, kuşlar daha da tahmin edilemez. Bu hafta, yıllardır gördüğümde daha fazla kuzgun gördüm...'

Fionn'un yanakları karıncalanmaya başladı.

Kesinlikle geçen yaz böyle değildi, diye mırıldandı Tara.

'Hiç bu kadar kötü değil. Fırtınadan önce bile.' Başını tekrar tavana yasladı, gözleri uyuyormuş gibi sımsıkı kapalıydı.

Fionn, "Sanırım o Ivan denen adam bu yüzden geldi," dedi.

"Umarım söylentiler peşinde koşan bir turisttir, ancak herkese karşı dikkatli olmak önemlidir. Morrigan çok sayıda canı mezarına götürdü. Şimdi bile takipçileri var.'" Gözlerini kırpıştırarak açtı. "İkinizin de çok dikkatli olmasını istiyorum. Benimle olmadıkça mum yakma ve tanımadığın kimseyle konuşma. Başınızı aşağıda tutun. Karanlık bir bakışla Fionn'u hizaya getirdi. Özellikle sen , Fionn. İkiniz de bunu benim için yapabilir misiniz?" dedi bıkkınlıkla. ' Lütfen? '

'Yapacağız' dediler.

kahrolası Deniz Mağarası'ndan uzak dur."

'Yapacağız' diye yalan söylediler.

O gece ada, Fionn'a bir ninni söyledi. Bir kadın katmanların arasından ona seslendi, onu zaman içinde ve denizin üzerinden çekti. Rüyadan rüyaya yuvarlandı, melodi onu ayaklarının altındaki mağaradan serenatlandığı tırtıklı bir uçurumun kenarına getirdi. Fionn, büyük, kara deliğin altında durana kadar kadının şarkısını takip etti, esneyen giriş dişler kadar keskindi.

İçeri bir gölge sıçradı ve Fionn onun peşinden tökezledi, onun babası olduğundan emindi.

Onuncu Bölüm
SÜPHELİ İSTEK

Sonraki günler sıkıcı hava ve sonuçsuz arama getirdi. Fionn, o mağaranın içinde kaynayan tek bir dilek olduğunu öğrendiğine göre, zaman son derece önemliydi. Donal'dan yerel bir Arranmore haritası aldı ve bir mağara girişini barındırabilecek kayalıkları işaretlemeye başladı. Oldukça rahatsız edici bir şekilde, sahilin çoğunu kapladılar.

Bir saatlik yürüyüşün ve onunla birlikte gelen sinir bozucu rüzgarın üstesinden gelmeyi başardığında bile, Fionn'un araştırmaları, sanki adayı yutmaya çalışıyormuş gibi her gün daha da yükselen gelgitlere bağlıydı. Tara, zamanının çoğunu Beasley'lerle, kaya yüzünü aynı şekilde başarısız bir şekilde takip ederek geçirdi, ta ki akşam öyle geniş bir sırtıyla yanaklarını sıkıştırarak geri dönene kadar. O gece yatakta yatarken, "Sana onu senden önce bulacağımı söylemiştim," dedi.

'O aldı mı?' telaşla sordu. Her şey çoktan bitmiş miydi?

'Henüz bir yol bulamadık ama gelgit gittiğinde bulacağız.'

Tek bir dilek var! Fionn çığlık atmak istedi. Ve onu bizden çalmasına izin veriyorsun!

Parmaklarını yorganında kıvırdı ve içinde kaynayan çaresizliği yuttu. O bağırmazdı. Yalvarmayacaktı. Gözlerini kıstı ve özenle seçilmiş sessiz tedavisine devam etti, sonunda onun mesajlarının sesiyle öfkeyle uykuya daldı.

Ertesi sabah kilise çanlarının sesiyle uyandı.

Dong dong dong.

Rüzgarla burundan yukarı çıktılar ve küçük kulübenin duvarlarında yankılanarak ve döşeme tahtalarının altında titreşerek kapının altını süpürdüler. Fionn yataktan yuvarlandığında ayak tabanlarında onları hissedebiliyordu. Dublin'den ayrıldığından beri bir asır gibi gelse de, adadaki ikinci Pazar günüydü. Annesinden ayrı geçirdiği ikinci pazar günü.

Bazen eve döndüğünde, kendini iyi hissettiğinde , üçünü Temple Bar Gıda Pazarı'na götürürdü ve sabahları tezgahları dolaşarak, krepleri tadarak ve on üzerinden sıralayarak geçirirlerdi. Fionn pastırma reçelini ilk kez burada, çiseleyen yağmurlu bir Pazar günü keşfetti ve Tara parlak maviye boyanmış tavuk yumurtaları buldu. Bir keresinde anneleri dev bir paket şekerleme marshmallow aldı ve sırayla ağızlarına aynı anda kaç tane doldurabileceklerine baktılar. Fionn on birle galip gelmişti, ancak annesi (yedi kişiyle geriden) en sevdiği yemek olan yeşil zeytin olsaydı kazanacağına yemin etti. Tara bir rövanş talep etmişti ve Fionn yardımsever bir şekilde dokuz şekerlemeyi ağzında olabildiğince uzun süre tutmasını ve böylece hepsinin biraz huzur ve sükunet içinde kalmasını önermişti.

Dong dong dong.

Eşofman altlarını ve en sevdiği gri kapşonlusunu giydi. En iyi spor ayakkabılarını da giydi - annesinin ona Nike outlet mağazasından on birinci yaş günü için aldığı ayakkabıları. Yanlarında kireç yeşili keneler olan siyahtı. Maceracı ayakkabılar , dedi ona, kutuyu açtığında gözleri mutlulukla parlıyordu.

Keşke onları nereye götürmeyi planladığını bilseydi.

Bartley ve Shelby öğleden hemen önce geldiler, Bartley'nin Shelby'nin saç kremi onun izni olmadan nasıl kullandığına dair bir tartışmanın ortasında geldiler. Fionn bahçede uçuyor, başsız çiçekleri inceliyormuş gibi yapıyordu.

'Boyle!' dedi Bartley, Shelby ona el salladı. 'Yeşil bir baş parmağın olduğunu bilmiyordum. Keşfetmeye gittiğimizde yaptığın şey bu mu? Seksen yaşındaki bir kadın gibi bahçecilik mi yapıyorsun?

Rüzgâr ani bir uğultuya dönüştü ve gül çalısı Fionn'un üzerine eğildi, yaprakları kulak memesinin kenarına sürtünerek fısıldadı, Bu Beasley çocuğuyla dövüşmemi ister misin?

Bu cinsiyetçilik, dedi Shelby. Seksen yaşında bir adam gibi davranıyor olabilir. '

Kapa çeneni, dedi Bartley ön kapıya vurarak.

Fionn, "Daha yüksek sesle vurun," dedi. "Böylece anakaradaki herkes de seni duyabilir."

Bartley gözlerini Fionn'a dikti, dudakları alayla kıvrıldı. "Merak etme Boyle. İçeri girdikten sonra sana mağarayla ilgili her şeyi anlatacağız."

"İçeri girerseniz," dedi.

Bartley ona gülümsedi. Kıskaç görünüyorsun, Boyle.

Kıskanmıyorum, dedi Fionn çabucak.

'Yine de ne dilerdin? Bir arkadaş? Bunu kaldıracak kadar büyüğü bir mağara olduğundan şüpheliyim. Yine de bir omurga dilemeyi deneyebilirsin. Ya da geçen yılki indirimlerden daha az utanç verici ayakkabılar olabilir.'

"Bartley, sen güverte ayakkabısı giyiyorsun," dedi.

Fionn hafifçe gülümsedi. "Sanırım bir kişilik dileyeceksin, Bartley. Gerçi yüzünüz de muhtemelen ilahi bir müdahaleyle bunu yapabilir."

Shelby kahkahasını elinin tersiyle hapsetti. Omuzlarında hıçkırdı ve yüzünü kızardı.

Tara kapıyı açarken Bartley ona baktı. Kapüşonlular ve sallanan uzuvların uyumsuzluğu içinde birbirlerine düştüler. Bartley, kadının ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzatmadan önce çılgınca saçlarının hâlâ küçük girdapta olup olmadığını kontrol etti.

"Ve şövalyeliğin öldüğünü söylüyorlar," dedi Shelby.

'Hazır?' Bartley, kendilerini tekrar düzelttiklerinde, dedi.

Tara at kuyruğunu sıktı. 'Hazır.'

'Deniz fenerine!' dedi Shelby, Fionn'a bakarak.

'Kapa çeneni!' dedi Bartley acımasızca.

Fionn gözlerini devirdi.

'Daha sonra görüşürüz!' dedi Shelby.

Tara, "Ansiklopedilerde iyi şanslar, Fionny," dedi. 'Acıkırsan onları yeme!'

Sürülmemiş araziden yola çıktılar.

Fionn kafasından yüze kadar saydı. Sonra onları takip etti.

Kız kardeşini gözden kaybettiğinde neredeyse kilisedeydi ve onun yerine kendini gördüğü en uzun adamla karşı karşıya buldu. O da iriydi, iri kolları ve ortalama bir insanın iki katı genişlikte olan geniş

omuzları vardı ve bir mutfak süpürgesinin geniş ucuna benzeyen iri bir bıyığı vardı.

Fionn Boyle, diye gürledi, tanıdık boncuk gözleri zaferle parlıyordu. 'Sonunda buluştuk!'

'Hım. Merhaba," dedi Fionn beceriksizce. Adam, Fionn'un aile bağı kurabilmesi için Bartley'e yeterince benziyordu ama aksanı ada doğumluydu, bu da belki de Bartley'nin babası değil amcası Douglas olduğu anlamına geliyordu.

Daha o sormadan, uzun gümüş saçlı, uzun boylu, kaslı bir kadın adamı dirsekleyerek yoldan çekti.

Seni görmeyeli uzun zaman oldu Fionn Boyle, dedi küçük, kömür gibi gözlerle onu inceleyerek. "Gerçekten çok uzun bir zaman."

Fionn burnunu buruşturdu. "Sanırım beni başka biriyle karıştırdın."

Benim adım Elizabeth Beasley, dedi zarif elini uzatarak. Fionn, tutuşunun ne kadar güçlü olduğuna, ne kadar şiddetle sarstığına şaşırdı. "Ben Malachy'nin eski bir arkadaşıyım."

Bıyıklı adam homurdandı ve Fionn'a konuşmalarının çeperindeki varlığı hatırlatıldı. İndirgenmiş, ama yine de çok fazla.

'Yazın nasıl geçiyor?' diye tatlı tatlı sordu Elizabeth. 'Ada sana karşı nazik mi?'

'Ben, ha, evet. Onun -'

Douglas ve ben biriyle tanışmanızı çok isteriz, diye sözünü kesti .

Douglas, Fionn'un omzunun üzerinden birini işaret etti. "Gel" diye homurdandı. "Gelin ve Fırtına Bekçisi'nin torunuyla tanışın."

Fionn'u şaşırtan bir şekilde, Ivan sanki yoktan var olmuş gibi önünden kaydı. Sakalını boyun eğmek için taramıştı ve kızıl saçları yüzünü örmüştü. Her zamanki siyah kazağını sık bir blazer ve kot pantolonla eşleştirmişti ama yine de hava için yüz derece fazla sıcak görünüyordu. Tanıştık, dedi neşeyle.

"Ivan bizim uzaktan kuzenimiz," dedi Elizabeth.

'Gerçekten mi? '

Sanırım bu yer hakkında benden daha çok şey biliyor, diye ekledi gülerek. "Ailenin geleceğine çok yatırım yapıyor. Ya da belki de adanın 'geleceği' demeliyim .

Fionn, Ivan'a yenilenmiş bir şüpheyle baktı. "Arranmore tarihiyle ilgilendiğini sanıyordum."

Ivan, Fionn'a sırtıttı. "Duymadın mı Fionn? Tarih her zaman kendini tekrar eder.'

"Boyle Fırtına Bekçileri dışında," dedi Douglas, iri bıyıkları şimdi iki kat daha hızlı seğiriyor. "Ve sen çılgın fikirlere kapılmadan evlat, o hediye yeğenime geçecek. Herkesin senin olduğunu düşünmesi umurumda değil. Burada işler çok yakında değişecek..."

Fionn beyazladı. Ne?

Douglas, Ivan'a göz kırptı, ağzından keskin bir kahkaha koptu. "Sadece biraz fazladan yardıma ihtiyacı var, hepsi bu."

Elizabeth'in gülümsemesi ağzının etrafındaki çizgilerde kayboldu. Büyükbaban nasıl, Fionn? Onu uzun zamandır burada görmedik..."

Ivan durağan gülümsemesini tuttu, gözleri Fionn'un içinden geleceğe ya da geçmişe bakıyormuş gibi buğulandı. Ya da belki ikisi de. 'Eminim bir sonraki Gardiyan daha az ... zor olacaktır.'

"Elbette yapacak," dedi Douglas bilerek.

Bir sonraki Kaleci...

Fionn'un kalbi göğsünde atıyordu. Ne kaçırmıştı? Ve neden Beasley'ler bu konuda bu kadar kendini beğenmişlerdi? Bartley Beasley'nin nerede olduğunu ve tam olarak ne dileyeceğini öğrenmesi gerekiyordu.

"Özür dilerim," dedi üçünden dönerek. 'Olmam gereken bir yer var.'

"Mağara değildir umarım," diye seslendi Douglas arkasından. Senin gibi sıska küçük bir çocuk orada iki dakika bile dayanamaz. Bir fırtına yaklaşıyor, biliyorsun.'

Fırtına. Bunu o kadar ağırbaşlılıkla söyledi ki Fionn olduğu yerde durdu. Gökyüzüne baktı. 'Ben hiç bulut görmüyorum.'

Elizabeth'in kahkahası keskin bir kahkahaydı, kötü bir kuşun çiftleşme çağrısıydı. "Bu farklı türde bir fırtına, Fionn."

"Ada yapımı," dedi Ivan nefes nefese.

Douglas sırttı. 'Neredeyse on iki yıldır ilk.'

Fionn ayakkabısının topuğunda döndü. 'Ne?'

"Ah, Fionn'un bundan bahsetmek istemediğine eminim," dedi Elizabeth, hoşgörölü bir gülümsemeyle. "Özellikle zavallı Cormac'ın başına gelenlerden sonra."

Fionn'un kalp atışları kekeledi. Babasının adını yüksek sesle duymayalı uzun zaman olmuştu. Aralarında bir bulut parçası gibi havada süzülüyordu. Fionn onu parmağına takıp bu korkunç insanlardan alabilmiş olmayı diledi.

Elizabeth, "Büyünün ona yıllar önce geçeceğini sanmıştık," diye devam etti. 'Ada tamamen uyanıktı. Fırtına yaklaşıyordu. Ve sonra... şey...' Sesini alçalttı, parlak saçlarının uçları yılanlar gibi yüzünün etrafında uçuşuyordu. "Sanırım o cankurtaran sandalıyla dışarı çıkmamalıydı. O bela arıyordu.'

Fionn umutsuzca cesur ve meydan okuyan bir şey söylemek istedi ama alt dudağı titriyordu ve babasının o fırtınanın gözüne çekildiğini düşünmekten kendini alamıyordu. O son anlarda ne kadar korkmuş, ne kadar yalnız kalmıştı.

'Bunca zaman önce ilk gördüğümün Cormac olduğuna inandım, bilirsiniz...' Kibarlık cilası gitmişti. Açıkça gülümsüyor, Fionn'un yüzündeki kederin tadını çıkarıyordu. "Ama onu hiç hatırlamadı. Ve şimdi senin de onun gibi olduğunu görüyorum . Bu güçlü Boyle özelliklerini seyretmek gerçekten yok . Ama..." diye devam etti, koyu renk gözleri kısılarak.

Fionn donuk bir şekilde durdu, onun şeytani gülümsemesine takılı kaldı. 'Ne hariç?'

Elizabeth Beasley dudaklarını geriye doğru soydu. 'Cormac'ın denizi gözlerinin arkasına takması dışında. Çocukken bile yeterince dikkatli bakarsan görebilirdin. Çok cesurdu .'

"Ama sonunda yeterince cesur değil," dedi Douglas.

Ivan rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

Fionn onlardan uzaklaştı, kabuğuna giren bir keşiş yengeci.

Elizabeth arkasından, Fionn, diye seslendi ve daha iyi karar vermesine rağmen son bir kez duraksadı. İfadesi şimdi daha koyuydu, sanki gözlerinin ötesinde bir yere bir gölge düşmüş gibiydi. ' Asla sen olmayacaksın.'

Fionn, kilisenin yanından hızla geçerken onun sözleri bir hayalet gibi üzerinde asılı kaldı. O kadar hızlı yürüyordu ki nefesi ağzından çıkıyordu. Babasının adı başının arkasında yanıp sönen bir işaret gibi asılıydı.

Cormac denizi gözlerinin arkasına taktı.

Cormac çok cesurdu.

Ve ben neyim?

Bartley o Deniz Mağarası'nda ne dileyecekti? Ve neden Fionn, bunun büyükbabasına bir şekilde zarar vereceğine dair korkunç bir his içindeydi?

Deniz fenerine. Koştı ve rüzgar da onunla birlikte esti. Fionn, adanın kendi tarafında olduğuna, herkes kadar kendisinin de buraya ait olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Bu yerin on iki yıl önce babasını büyütmediğini ve öldürmediğini. Onu boğan fırtınayı o hazırlamamıştı.

Kara tırmandı ve Fionn da tırmandı, koşarak ve nefes nefese gölün, ıssız tarlaların ve asırlık harap taş evlerin yanından kara kuşlar tepesinde havada çığlık attı.

Kargalar , dedi kendi kendine. Onlar sadece kargalar.

Ada boyunca onu takip ederlerken o delici çağrıları tanımıyormuş gibi yapmaya çalıştı.

Deniz fenerinin yanındaki kayalıklara ulaştığında, elleri ve dizleri üzerine çöküp başını uçurumdan aşağı sarkıttı.

Ablasından eser yoktu.

Etrafında yankılanan kendi ağır nefeslerinden başka bir şey yoktu.

Kuşlar bile kayalıkların üzerinde bir yerlerde kaybolmuştu.

Çimlerin arasında bir esinti esti ve Fionn, adanın kendisine güldüğünü düşünmekten kendini alamadı. Bir başkasının macerasına otostop çekerken bile buna ayak uyduramıyor gibiydi.

Kendini iskelenin aşağısındaki cankurtaran istasyonunda bulana kadar dükkânların, teknelerin ve uçsuz bucaksız tarlaların yanından geçerek evine gitti. Kıçının üzerine kaydı ve sırtını babasının, babasının ve ondan önceki babasının ve babasının, hayatlarının her gününü deniz maceraları arasında geçirdikleri binaya dayadı. Cankurtaran sandalları arasında. Cesaret arasında.

Uzun bir süre öyle kaldı, rüzgar onu düşünceleriyle baş başa bıraktı. Arada sırada adalılar yanından geçiyordu ama onlar ona bir kez daha bakmak için dursalar bile onları selamlamadı - tıpkı ölü babasına benzeyen bu çocuk, asla onun yarısı kadar iyi olamayacak olan bu çocuk.

Onbirinci Bölüm

Fısıldayan Ağaç

Fionn nihayet büyükbabasının kulübesine döndüğünde Tara, Bartley ve Shelby ile mutfak masasında oturmuş telefonunda bir video izliyordu. Üstünü limonlu kazak giymişti ve saçları yeni çilli yanaklarının etrafında dalgalanıyordu. 'Nerelerdeydin?' diye talep etti. "Gitmiş olman umurumda değil, umarım o iğrenç karidesli kokteyl cipslerini doldurmamışsındır. Bu akşam yemek yapma sırası sende.'

Oturma odasında mum etiketlerini okuyan Bartley, omzunun üzerinden Fionn'a sırttı. "Hâlâ arkadaşın yok mu, Boyle?"

Fionn gözlerine inanamadı. Tara'yı bu çılginca yetenekli Voldemort'un planlarından kurtarmak için adanın diğer ucuna koşmuştu ve Tara burada oturmuş, sanki çok lezzetli koktuğu için hindistancevizi şampuanını bir kez tatmamış gibi Fionn'a temel beslenme konusunda ders veriyordu . Bir de burası sanki karidesli kokteyl aromalı cips satacakmış gibi. Fionn, "Deniz Mağarası'na gideceğinizi sanıyordum," dedi.

'Şşşş !' dedi Tara. 'Büyükbaban seni duyacak!'

Shelby, bir ağız dolusu Yıldız Yağmuru ile, "Gelgit sönmez," dedi. 'Bir şey görmek için çok yüksekti ve tüm bu kuşlar yolumuza çıkıyordu, bu yüzden pes ettik ve dükkândan ikramlar aldık, böylece duygularımızı yiyebildik.'

"Demek bu yüzden deniz fenerinde değildin," diye mırıldandı Fionn.

Sözleri ağzından kaçırdığı anda pişman oldu. Onları tekrar içine tıkabilmeyi ve çiğneyip yok olmayı diledi.

Bartley etrafında döndü. 'Bizi mi takip ediyordunuz?'

Tara telefonunu kapattı. 'Aman Tanrım . Bizi gözetliyor muydun ?'

"Evet," dedi Fionn, kendini şaşırtarak. 'Açıkça.'

Bartley'nin sırtışı neredeyse yüzünü ikiye bölüyordu. Bu çok utanç verici.

Saçın da öyle, dedi Fionn şimşek hızıyla.

'Sana ne oldu?' Tara , kaşları bu şekilde birbirine yaklaştığında annesine çok benziyordu. Gözleri aynı koyu kahverengiydi, ama onları farklı şekilde giydi - öfke ve sabırsızlıkla.

Dileğin ne olacak, Bartley? Fionn istedi. 'Ailemle ilgili bir şey olduğunu biliyorum.'

Bartley ona sırtıttı. Büyükanнемle tanıştın mı Boyle?

'Evet. O korkunç. Senin dilediğin nedir?'

Hayır, değil, dedi Shelby savunmaya geçerek. Arranmore için çok farklı bir vizyonu var. Ve gerçekten çok lezzetli glutensiz kurabiyeler yapıyor, bu da çok makul bir normal kurabiyeye denk geliyor.'

Bartley'nin bir anda dileğini neden umursuyorsun? dedi Tara. 'İrlanda Olimpik Yüzme Takımıyla ilgilenmiyorsunuz.'

"Bu onun arzusu değil," dedi Fionn, gözleri hâlâ Bartley'deydi. 'Bu ailemizle ilgili bir şey.'

Tara, Bartley'e döndü. 'Ne hakkında konuşuyor?'

Bartley onu görmezden gelerek, "Aslında bu ailemle ilgili bir şey ," dedi. Şöminenin yanındaki raftan ince bir altın mum aldı.

Fionn onun arkasından yürüdü. 'Hey! Bu senin değil! Geri koy!'

"Hayır," dedi Bartley, onu erişemeyeceği bir yerde tutarak. 'Bunların hepsi benim! Ya da en azından yakında olacaklar. Ve her birini yok edeceğime inansan iyi olur.'

'Büyük baba!' diye bağırdı Fionn, ama Bartley zaten ön kapıdaydı.

Tara da ayaktaydı. 'Fionn! yapma - '

'Dede! Bartley bizden çalışıyor!'

Bartley! Geri gel!' dedi Shelby, ama artık kimse kimseyi dinlemiyordu.

Fionn, Bartley'i buruna kadar kovaladı. 'Onu geri ver!'

Bartley döndü, gözleri kararlılıkla parladı. 'Bunun etiketinde büyükanнемin adı var!' Parmağını muma daldırdı. 'Bunu açıkla! '

'Numara!'

'Bu onun !'

'Bunu yakmanıza izin yok!' dedi Fionn, yaklaşarak.

Bartley cebinden bir çakmak çıkardı ve fitilin üzerine hafifçe vurdu.

'Durmak!' Fionn ona doğru atıldı, alev canlanırken parmakları Bartley'nin bileğini dolaştırdı.

Ada nefes aldı.

Rüzgar onları akıntıya sürükledi. Sürülmemiş araziden o kadar hızlı geçtiler ki Fionn nefes almak için ciğerlerine havayı solumak zorunda kaldı.

'Bırak beni!' diye bağırdı Bartley.

'Numara!' diye bağırdı Fionn, onu bir kelepçe gibi kavrayarak. 'Havaya uçur! İçinde ne olduğunu bilmiyoruz!'

"Olmaz, aptal!" Bartley bir ceylan gibi zıplıyordu, Fionn'dan kaçmaya çalışırken heyecandan neredeyse kendine düşüyordu. 'Büyükannem buralarda bir yerde!'

'Burada başka şeyler de olabilir!' nefes nefese Fionn. Adım adım ona ayak uydurmaya çalıştı, ama korkusu boynuna bir kement savurdu ve Morrigan'ın buzlu parmak uçları sonunda onu çekiştiriyordu. 'Bu tehlikeli!'

"Öyleyse bırak beni ve eve git korkak!" Ada üzerlerine yığılırken Bartley hâlâ uzun otların arasında zıplayıp kahkahalar atıyordu.

Bartley Beasley'i büyükbabasının mumlarından birinin içinde yalnız bırakamazdı. Ya hiç geri gelmezse? Ya da daha kötüsü, ya eskisinden daha da kendini beğenmiş bir şekilde geri dönerse?

Bu mum Elizabeth Beasley hakkında tam olarak ne biliyordu?

Eski bir fırtına yükseliyordu. Kalın gri bulutlar üzerlerinde belirdi ve havaya statik tükürdü.

Bartley koşmayı bıraktı. "Bırak beni," dedi belini bükerek. 'Sanırım kusacağım.'

'İyi.' Fionn, mumu tutuşundan kurtarmak için boştaki elini kullandı.

'Hey!' Bartley, Fionn'ın kolunu daha o çekemedi yakaladı. 'Onu geri ver!'

Fionn mumu üzerlerine salladı. " Büyükbabama ait herhangi bir şey konusunda sana güveneceğimi sanıyorsan , o zaman tam bir aptalsın."

Bartley tartışamayacak kadar zayıftı. Fionn'un bileğini doladı, parmakları hâlâ rüzgar hastalığından titriyordu. 'İyi.'

En azından şimdi Fionn hafızanın kontrolüne sahipti. İlk tehlike anında onu havaya uçurabilirdi...

Ve eğer en kötüsü olursa, Morrigan önce Bartley'nin ruhunu yutabilirdi.

Hava sisle kalınlaştıkça, düzensiz bir esinti onları yuvarlanan çimenlik düzlüklerde yönlendirerek yeniden yürümeye başladılar.

Kısa süre sonra kendilerini kır çiçekleriyle dolu bir çayırda buldular. Saplar burunlarına kadar uzanıyor, tarlada merkeze doğru sarmal sıralar halinde kıvrılıyordu.

Bartley mor bir çiçeğin başını ona doğru eğdi ve burnunu çekti. 'Bu lavanta.'

Fionn, "Şimdi sabun yapmanın sırası değil," dedi.

' Açıkçası. Bu, Fısıldayan Ağacın yakında olduğu anlamına gelir.' İyi bir önlem için bir nefes daha aldı. "Gideceğimiz yer orası olmalı."

Saplar ileri geri sallanıyor ve onları labirentin içine davet ediyorlardı.

'Seni bu kadar emin kılan ne?'

Bartley lavanta dalını serbest bıraktı ve bir asker gibi yeniden sıraya girdi. "Çünkü Fısıldayan Ağacın yeri sürekli değişiyor. Labirent labirentini bulduğunuzda yakında olduğunuzu bilirsiniz," dedi Bartley, alışılmadık derecede tiz bir sesle. En azından verdiği bilgiler, çok, çok az da olsa, etrafta olmayı daha katlanılabilir kılıyordu . 'O zaman sadece onu takip etmelisin!'

'Ah. Serin.'

'Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?'

Fionn, "Sosyal açıdan yetersiz olduğumu biliyorum," dedi.

Bartley onu labirentin içine çekti, çenesi yükselen gökyüzüne kaldırdı. 'Enerjimi kaybedenlere harcamam.'

'O halde kendinizi nasıl besliyorsunuz?' dedi Fionn, peşinden koşarak.

Labirent çevrelerinde sıkılaşıya kadar her sarmalda içeri doğru süpürerek kır çiçeklerini takip ettiler. O zaman yan dönmek zorunda kaldılar, gök gürültüsü bir aslan gibi hırlarken çiçekler yanaklarını fırçaladı.

Labirentin ortasında, yerdeki küçük karanlık bir deliğin iki yanında duruyorlardı.

'Şimdi ne var?' diye sordu Fionn, sonsuz karanlığa bakmadan önce avucundaki muma bakarak.

Bartley kararsızca etrafına bakındı. "Sanırım deliğe atlamamız gerekiyor."

"Hala bu hatıralarda ölebilirsin, biliyorsun."

'Ağaca giden yol her seferinde farklıdır. Büyükanнемin alması gereken bu olmalı. Aksi halde, neden üzerinde adının yazılı olduğu bir mum bizi buraya getirsin ki?'

Artık gidilecek tek bir yer vardı. Bu katmana çekildiklerinden beri ilk kez Fionn, birbirlerine tutunduklarına dair güvence aldı. 'Tamam.'

"Bırakma Boyle."

'Seni unutulmaya sürükleyeceğimden mi korkuyorsun?'

Bartley hakaretine karşılık verirken memnuniyetle izledi. 'Sadece biraz.'

'Peki, merak etme. Ben bir Beasley değilim.

'Sonsuz pişmanlığın için. Üçte mi?'

Fionn başını salladı. 'Bir. 2. Üç.'

Birlikte sıçradılar, yere düşerken çılgınlıkları mükemmel bir uyum içinde yükseldi. Altı saniye kadar sürdü, her iki oğlan da Arranmore'un antik katmanlarından serbest düşerek delikten doğru yukarı çıkana kadar, mideleri yerden roket gibi fırlarken mideleri ters döndü.

Aynı lavanta tarlasına, birbirine dolanmış uzuvlar yığınınına indiler. Bu sefer labirent yoktu. Sapları daha kısaydı, dizlerine değiyordu ve kır çiçeklerinin olması gerektiği gibi - tamamen gelişigüzel bir şekilde. Fırtına bulutları geri dönmüştü, ancak şimdi kenarlarda parıldıyorlardı.

Ayağa kalktılar.

Çayırın diğer tarafında, topraktan eski bir meşe ağacı tırmandı. Fionn'un daha önce gördüğü tüm ağaçlardan daha gururlu ve uzundu. Dallarının çoğu, muzaffer bir savaşçının boğumlu kolları gibi gökyüzüne doğru kıvrılırken, bazıları toprakta bir şey arar gibi yere uzandı. Gövde inanılmayacak kadar kalındı ve o kadar çok yöne dönüyordu ki, ağaç kabuğuna yüz yüz oyulmuş gibi görünüyordu.

Fionn ve Bartley, " Harika ," diye koro halindeydiler.

Bazı konularda anlaşmanız gerekiyordu. Nemeler ya da değil.

Yerde, ağacın önünde iki genç yan yana duruyordu.

Gençlerden biri Elizabeth Beasley'di.

Diğeri Malachy Boyle'du.

Tam kahverengi saçlı onlarca daha genç olabilirdi ama Fionn, büyükbabasının omuzlarının eğimini, sol bacağına biraz daha yaslanmasını, Elizabeth'e bir şey söylemek için dönerken burnunun profilini tanıdı.

Avuçlarını gövdeye bastırdılar.

Gökyüzü alev aldı.

Fionn ve Bartley atladılar, bulutlardan bir şimşek çakıp ağaca tam ortasından çarptığında omuzları birbirine çarptı.

Uzun, karanlık bir yarık gövdeyi ikiye bölerken Malachy ve Elizabeth geriye sıçradılar.

Ağaç ateşe verildi, ateş, kabuğunu delip geçti ve her tarafı parlak, parlak bir altın rengine dönene kadar dallar boyunca patladı.

'Bu etten çok daha havalı!' dedi Bartley ve çok değerli, kısacık bir an için ikisi de düşmanlıklarını unuttular ve yanan ağacı şaşkınlık içinde izlediler.

Dallar, yapraklarını sallayarak ileri geri sallandı. Alev cepleri, Malachy ve Elizabeth altın bir ışık çemberinin içine girene kadar çimenlerin üzerine damladı.

Fionn gözlerini ayıramadı. 'İyiler mi?'

'Tabii ki iyiler, seni moron. Şimdiki zamanda hala hayattalar, değil mi?'

Seni kovmaya bu kadar yakınım," diye uyardı.

Meşe ağacı fısıldıyordu. Rüzgarda hışırdayan ve toprakta titreşen yüksek, tıslayan bir sestti. Alevin çıtırtısını ve kırbacını duymak için eğilerek yaklaştılar. ' Ssskonuşmak veya ssskonuşmak... '

Bartley ekşi bir sesle, "Bu, büyükbabanın hediyeıı çaldığı kısım," dedi. Heyecan azalmış, keşif serüveni yerini ailelerinin geçmişindeki gerçek kızgınlığa bırakmıştı. Büyükannem her şeyin bir anda olduğunu söyledi.

İleride Elizabeth Beasley boğazını temizledi, tiz sesi çayırdı dalgalanarak, "Ada fırtınası geri döndü. Maggie Patton'ın zamanı sona eriyor. Arranmore'un bir sonraki Fırtına Bekçisi olup olmayacağını bilmek istiyorum .'

Ağaç uzun bir süre sessiz kaldı. Elizabeth sabırsızlandı, parmaklarını kabuğun üzerinde davullarla vururken iç çekişleri daha uzun ve daha gürültülü hale geldi.

Sonra Malachy Boyle dizlerinin üzerine çöktü ve titremeye başladı. Gözleri kapalıydı, yüzü yanan ağaca dönmüştü, alevlerinin gölgesi teninde sürünüyordu. Vücudu seğırdi ve sendeledi ve Elizabeth çığlık atmaya başladı.

'Ona neler oluyor?' dedi Fionn dehşet içinde.

" Ona neler oluyor ," diye taklit etti. 'Hedıyesini burnunun dibinden alıyor!'

'Malaki! Gözlerini aç!' diye bağırdı Elizabeth. 'Benim! Benim olmam gerektiğini söyle! Onu bile istemiyorsun!'

Fionn ve Bartley kararmış yapraklar ve düşler içinde başlarını yere eğmiş kır çiçeklerinin arasından santim santim yaklaştılar.

Bartley, "Dokuz nesildir adada bir Beasley Fırtına Bekçisi olmamıştı," dedi. Malachy, Beasley varisi olma zamanının geldiğini biliyordu ama umursamadı. Bunca yıl önce hediyeıı ailemden aldı ve şimdi onu geri getirme zamanım geldi!'

Yağmur başladı. Mermiler gibi büyük, şişman damlalar yere savruldu.

Fionn zar zor fark etti. Hâlâ yerde yılan gibi kıvranan dedesinden gözlerini alamıyordu. Omurgası kırılıyor gibiydi. Bu ağaca asla bir şey sormayacağını zihnine not etti.

'Neden bu kadar çok istiyorsun ki zaten?' Fionn'a sordu. Elizabeth Beasley, az önce köpeğini öldürmüş gibi ağaca bağıyor, bir aşağı bir yukarı tepiniyordu. Fionn, onu izlerken Bartley'de aynı çaresizliğin bir fısıltısını hissedebiliyordu. "Yani, mumları gerçekten bu kadar mı umursuyorsun?"

Bartley, Fionn'a sırtını döndü. Yüzü ağacı kapatıyor, alevler başını taçlandırıyor, ta ki saçları yanıyormuş gibi görüne kadar. Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Boyle? diye alay etti. 'Fırtına Bekçisi sadece hava durumu mumları yapmaz. Fırtına Bekçisi elementleri kontrol ediyor.'

'Ne?'

'Ada büyüsunü içinize döküyor. Tüm hediyeler parmaklarınızın ucunda. Adanın gücü parmaklarınızın ucunda!'

Fionn uzun bir süre Bartley'e baktı, yüzlerinden yağmur damlarken ateşin çıtırtıları sessizliği doldurdu. Malachy Boyle'un bu versiyonu ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Büyükbabasını tezgahından, tozlu raflarından ve balmumu kaplarından uzakta hayal edemiyordu. Dagda'nın yaptığı gibi okyanusta durduğunu, elementleri kendisine çağırdığını, denizi ittiğini, rüzgarı kısırdığını hayal bile edemiyordu... Bunu nasıl yapacaktı ki ?

Mumları nasıl yapıyor? dedi kafasının içinde küçük bir ses. Havayı balmumuna nasıl koyar? Bu da imkansız değil mi?

"Arranmore'daki herkesin Malachy'ye neden bu kadar saygı duyduğunu sanıyorsun?" dedi Bartley, ağzından yağmur damlaları tükürerek. "Bütün zamanını, işe yaramaz yağmurlar ve aptal gün batımlarıyla dolu eski, tıkalı mumlar yaparak geçirdiği için mi gerçekten düşünüyorsun?" Fionn'un cevap vermesini beklemedi. Malachy, adalılarının ekin yetiştirmesine yardım ediyor. Hayvanlarını sağlıklı tutar. Balıkçılar için gelgitleri yatıştırır.' O zaman gülümsedi. "Yine de bu fırtınanın gelmesini engelleyemez."

Fionn inanamayarak başını salladı. 'Bu mantıklı değil.'

Bartley gözlerini öyle bir devirdi ki irisler kayboldu. Sana mantıklı gelmeyen ne, Boyle? Deniz Mağarası, ulaşılamayanlar için. Toprak, " diye hırladı. Fısıldayan Ağaç, henüz gelmeyecek olanlar için. Ateş. '

Başparmağını omzunun üzerinden kanıtlamak için salladı. 'Merrow'lar, gelebilecek istilacılar için. Suçlu. Elini aralarına kaldırmış, parmaklarını sayıyordu. 'Aonbharr, Kanatlı At, geçilemeyecek bir tehlike için. Rüzgâr. ' Titrek bir nefes aldı. 'Ve Fırtına Bekçisi. Elementleri Dagda adına kullanmak için !'

Kullanmak için.

Kaydetmek değil. Ama sahiplenmek .

Öncülük etmek .

Büyükbabam o kadar güçlü olsaydı bilirdim sanırım, dedi Fionn tereddütle.

Bartley kaşını kaldırdı. 'Yapar mısın?'

'Neden saklasın ki?' Fionn artık pek emin olamayarak karşılık verdi.

"Çünkü Malachy Boyle geçmişten korkan dar görüşlü yaşlı bir adam," dedi Bartley, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi. Fionn, büyükannesinin aptal ağzından çıkan sesini neredeyse duyabiliyordu. Dagda'nın büyüünü saklamayı bırakırsak hayatın ne kadar iyi olacağının farkında mısın? Bir kez olsun perde arkasından çıksak?' Bartley ne kadar çok konuşursa, alevlerden tacı o kadar parlak yanıyor ve gözleri o kadar vahşi oluyordu. Parmağını Fısıldayan Ağacın yönüne doğru salladı. 'Yapabileceğim her şeyi düşün. kral olurum. Ve sadece burada değil, Arranmore'un dışında da. İnsanlar beni sevecek ! Bütün dünya Beasley adını bilirdi. Boyles hediyemizi çarçur ederken artık kenarda durup izlemek zorunda kalmayacağız .'

Bartley ne kadar çok konuşursa, sesi o kadar büyükannesine benziyordu. Vizyonu ona o kadar derinden işlemişti ki, bunun onu ne kadar gülünç gösterdiğini görememişti.

Fionn ondan uzaklaşarak, "Sesin çılgına dönmüş gibisin," dedi. Yine de, bunu çok iyi hayal edebiliyordu. Bartley kendini çok güçlü yapacaktı ve Alva Cannon ve Donal gibi insanlar ona itaat etmek zorunda kalacaktı. Unutulmuş Beasley zaferi adına onları perişan edecekti. Daha geniş imalar da vardı – sır, tüm dünyanın görmesi için sonuna kadar açıldı. Morrigan'ın müritleri sürüler halinde geri dönerek unutulmuş ruhlarını ararlar.

Fionn, "Büyü gösteriş yapmak için değildir," dedi. 'Adanın korunması içindir! Burada gömülü kötü bir büyücü var!'

Bartley gözlerini devirdi. 'Morrigan yüzlerce yıldır yerinden kıpırdamadı! Geçmiş öldü ve gömüldü. Beasley'ler gelecek ve Ivan bundan emin olmama yardım ediyor!'

'İvan?' dedi Fionn. "Onu tanı mıyorsun bile!"

Uzun zamandır kayıp bir kuzen, dedi Bartley savunmaya geçerek.

'Daha çok uzun zamandır kayıp bir yalancı gibi. Hiçbirinize benzemiyor . Ve ben de o aksanı daha önce hiç duymadım!'

benim tarafımda olduğu için kıskanıyorsun , " diye meydan okudu. "Bize soy ağacını gösterdi."

Fionn onun saçını çekti. 'Bu onun söylediği kişi olduğu anlamına gelmez! Ya o değilse? Ya o bir Ruh Avcısıysa?'

Bartley homurdandı. Büyükbabandan daha paranoyaksın Boyle.

Ve düşündüğümde daha aptalsın, diye karşılık verdi Fionn. 'Bu gerçekten bir şey söylüyor.'

"Ivan bir Beasley değilse neden bana Deniz Mağarası'nın nerede olduğunu söyledi?"

Fionn Bartley'e baktı.

"Evet," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Hayatı boyunca burayı inceledi. Bunu anlaması sadece birkaç gününü aldı. Şimdi tek yapmam gereken ona ulaşmak.'

"Eğer gerçekten onun soyundan geliyorsa, neden dileğini kendisi için almıyor?"

sıradaki Fırtına Bekçisi olmamı istiyor . Beasley adını tekrar haritaya koyabileceğimi biliyor!' dedi gözleri parlayarak. Yağmur yağıyordu ama o umursuyormuş gibi görünmüyordu. 'Hayatım boyunca bu sorumluluk için yetiştirildim. Arranmore'un bir sonraki Fırtına Bekçisi olacağım ve beni durduramazsınız!'

Beni izle , dedi Fionn.

Bartley tutuşunu sıkılaştırdı, parmakları sıcak tenini yaktı. Yükselen gökyüzüne baktı. 'Bu fırtına bize geri dönüyor. Gerçekten adanın seni seçeceğini mi düşünüyorsun? Bir korkak mı?'

'Ben korkak değilim!' Fionn'a yalan söyledi. 'Ve ikimiz de olmayabiliriz! Tara, Shelby ya da başkaları olabilir...' Sustu.

Bartley dişlerini korkunç bir sırtışla gösterdi. "Hata yapma Boyle. Fırtına gelmeden o Deniz Mağarası'na gireceğim ve bu dileği tutacağım. O zaman aptal büyükbaban yanımda olmadığında ne yapabileceğimi göreceksin -"

Fionn, Bartley'i o kadar çok itti ki, tutuşunu kaybetti ve geriye doğru yuvarlandı. 'Bununla iyi şanslar!'

"Boyle -" Hava onu hafif bir pat sesiyle yuttu ve ada onu kendisinin farklı bir versiyonuna geri fırlatırken kenarlarında parıldadı.

Fionn kendini anında daha iyi hissetti.

Keşke bunu her zaman yapabilseydim.

Tarlanın karşısında, yanan eski bir ağacın yanında, mumun en ucuyla yalnız kaldı. Elizabeth Beasley, kollarını göğsünde kavuşturmuş, büyükbabasının çevresinde dönüyordu.

Fionn araştırmaya hevesli bir şekilde ona doğru yürüdü. Havadaki zehrin kokusunu alabiliyordu ama Elizabeth'in mi yoksa Bartley'nin mi olduğunu anlayamadı... veya belki de kendisinin.

Elizabeth ayakkabısını Malachy'nin göğsüne koydu ve sanki bir düğmemiş gibi ona bastırdı.

'Hey!' diye bağırdı Fionn. 'İnmek!'

Elizabeth geriye doğru sendeledi, doğrudan ona bakarken boncuk gözleri parıldadı.

Boyle , diye tısladı. 'Söyle bana! Bu ben miyim?'

Fionn bir kalp atışı için ona baktı, ondan öfke beş keskin kelimeye döküldü. 'Asla sen olmayacaksın.'

Elizabeth ona doğru yürümeye başladı.

Fionn mumu üfledi.

Seni görmeyeli uzun zaman oldu Fionn Boyle. Gerçekten çok uzun bir süre.

Ada nefes aldı ve Elizabeth Beasley yanan ağacını ve yanan gözlerini yanına alarak gözden kayboldu.

Asla sen olmayacaksın.

On İkinci Bölüm
KRAL MADALYASI

Fionn'un eve varması neredeyse bir saatini aldı, adanın üzerinden geri dönerken güneş alevler içinde eridi. Tír na nÓg'a vardığında , çatıda oturan kuzgunları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. İçeri girdi ve küçük koridorda yürüdü, arka kapıyı arkasından çarparak kapattı. 'Sana söylemek istediğim çok şey var.'

Büyükbabası tezgahının üzerine eğilmiş, bir balmumu birikintisini karıştırıyordu. 'Biliyorum.'

"Ne kadar biliyorsun?"

"Neredeyse her şey," diye düşündü. "Her ne kadar itiraf etsem de Amelia Earhart'ın nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yok."

Fionn derin bir nefes aldı, tüm hayal kırıklığını yarattı ve feribottan indiği andan beri içinde kaynamakta olan fırtınayı serbest bıraktı. "Bana bilmem gereken şeyleri söylemeye ne zaman başlayacaksın? Yoksa kendi ailemin sırlarını ifşa edecek kadar önemli değil miyim?"

Büyükbabası gözlüğünün kenarından ona baktı. 'Bu nereden geliyor?'

'Bana olan saygısızlığınız!' diye bağırdı Fionn. "Bu ada ve seninle ilgili her şeyi bir Beasley'den duymaya mahkûm muyum !" Yumruklarını o kadar sıkımişti ki tırnakları avucunu kesiyordu. "Elizabeth Beasley'den Fırtına Bekçisi hediyesini mi çaldın?"

Dedesı ellerini tezgahın kenarına dayadı. "Eh, kesinlikle büyükannenin huyunu miras almışsın."

'Saçımı yolmak üzereyim.'

Başının tepesine dokundu. 'Dikkatli olmak. Geri büyümeyebilir.'

'Dede!'

Pekala, tamam, dedi bir nebze ciddiyet göstererek. Gerçek şu ki, mesele bana ya da Elizabeth'e bağlı değildi. Fırtına Bekçisi adayı ve karşılığında Morrigan'ın ötesindeki dünyayı korumak için seçildi. Ada , bu görev için en iyi kişiyi seçer. Zamanı gelirse adalıları Morrigan'a

karşı yönetecek biri . Bu kişi, beş soydan herhangi biri olabilir. Adanın sırası gelme içinde değil.'

"Eh, Bartley aynı fikirde değil," dedi Fionn anlamlı bir şekilde. "Bir sonraki Fırtına Bekçisinin bir Beasley olması gerektiğini düşünüyor ve bundan emin olmak için Deniz Mağarası dileğini kullanacak."

Dedesi kaşlarını çattı, ağzının etrafındaki yarıklar derinleşti. 'Beasley'ler her zaman hediyeleri kendi amaçları için kullanmak istediler. Morrigan'dan gerektiği gibi korkmuyorlar.'

Fionn, bu dipsiz bakışın hatırası karşısında tüyleri diken diken oldu.

Elizabeth Beasley'nin yanan gözleri zihninde parladı.

Asla sen olmayacaksın.

şimdi bir insan onu geçmişin kıvrımlarında da görmüştü. 'Elizabeth Beasley bugün beni bir anısında gördü.'

"Ah," dedi büyükbabası, alnındaki çizgilerde derin bir V oluşuyordu. 'Görünüşe göre bizler kadar görünmez değilsin.'

'Neden?' dedi Fionn artan bir korkuyla.

Dedesi düşüncelerini çiğnedi. "Dagda'yla görüşmenizin bir yanıt alabileceğine inanıyorum," dedi, ekledikten sonra kaşları derinleşerek, "Ama itiraf etmeliyim ki, bunun tam olarak ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim yok."

Fionn'un omuzları boynunun yarısına kadar çökmüştü. Dagda'ya dokunduğunda parmaklarının arasından sıçrayan sarsıntıyı, Morrigan'ın önünde onu ete kemiğe çeviren tuhaf dikenli sıcaklığı hatırladı. şimdi hala içinde miydi?

"Elizabeth bana çok uzun zaman önce birlikte ziyaret ettiğimizde Fısıldayan Ağacın yanında bana benzeyen garip bir çocuk gördüğünü söyledi," diye devam etti büyükbabası, Fionn'dan çok kendi kendine. Gördüğü kişinin Cormac olduğuna inandım. Eh, şimdi biliyoruz.

Fionn, Beasley'lerle her şeyin ne kadar karışık görüldüğünden ya da Arranmore'a yönelik en büyük tehdidi ne kadar az umursadıklarından hoşlanmadı. Adanın en önemli kalkanını çalmaya ne kadar yakındılar. Bartley, Deniz Mağarası'nın nerede olduğunu zaten bildiklerini söylüyor.

"Deniz Mağarası çok zor," dedi büyükbabası. "Nereye bakacağınızı bilerseniz bile aşağı inecek bir yol bulmak son derece zordur."

Fionn'un omurgası sertleşmedi. 'İyi.'

Dedesi çenesini sıktı. Üzgünüm Fionn, dedi iç çekerek. "Sana kendini önemsiz hissettirdim ve bu gerçeklerden daha fazla olamaz. Adadaki rolümü öğrenmeden önce adaya ve onun tuhaf yollarına alışmana izin vermenin en iyisi olabileceğini düşündüm. Ama seni bunaltmamaya çalışarak seni karanlıkta tuttum ve burada her yerden daha çok, karanlık olması çok rahatsız edici bir yer.'

Fionn boğazındaki yumruyu temizledi. Evet, öyle, dedi sert bir şekilde. 'En azından artık aynı sayfadayız.'

"Gerçekten öyleyiz," dedi büyükbabası ciddiyetle.

Fionn kendisini karşısındaki tabureye indirdi, yakın mesafeden onu incelerken dirsekleri tezgahın üzerinde kayıyordu. 'Havayı gerçekten kontrol edebilir misin?' dedi şüpheyle.

'Nadiren. Ve sadece adanın iyiliği için. Cankurtaran sandallarında çalışırken bana yardımcı oldu.' Fionn, böylesine vahşi, anlaşılmaz bir güce sahip olduğunu kabul ederken kullandığı basitlikle dolup taşarak büyükbabasına baktı. Yine de çoğunu elimde tutmaya çalışıyorum.

'Ama - ne için? diye kekeledi Fionn. ' Kullanmayı tercih etmez miydin ?'

Büyükbabası taburesine oturdu, parmakları tezgahın üzerinde hafifçe vurarak. Bununla ne yapmamı istersin Fionn? En yüksek çatılardan yıldırımları serbest bırakmak mı? Bartley Beasley'nin yaptığı gibi para ve iyilik talep ederek ortalıkta dolaşmak mı?'

Fionn'ın bu konuda çok düşünmesine gerek yoktu. 'Hayır, ama ona bir yağmur fırtınası fırlatabilirsin. Ya da onu buzdan bir sarayda tuzağa düşürün. Ya da onu sonsuz bir kasırga benzeri unutulmaya sürükleyin.'

Dedesi sırttı. 'Her zamanki gibi olgunluğun direğisin.'

'Mumları nasıl yapıyorsun? Büyü nereden geliyor?'

"Bence bu başka bir zaman için bir konuşma, Fionn." Ellerini birbirine kenetledi, 'Artık ne olduğumu öğrendiğine göre, tartışacak bir sonraki Fırtına Bekçisi meselesi var' dediğinde başını eğdi.

"Mumlar hakkında konuşmak istiyorum."

'Numara. Fırtına Bekçisi'nin büyüü hakkında konuşmak istiyorsun," diye karşı çıktı. "Ve bu, sıradaki Fırtına Muhafızının kim olduğuna bağlı."

Fionn yenilenen hayal kırıklığıyla, "Aynı noktada olduğumuzu sanıyordum," dedi.

"Kesinlikle aynı sayfadayız ama henüz aynı paragrafta değiliz."

Fionn koltuğuna yığıldı, yenildi. Bazen büyükbabası bu kadar sinir bozucu olmayı başarıyormuş gibi geliyordu. 'İyi. Bir sonraki Storm Keeper hakkında konuşalım. Kesinlikle Bartley olması gerektiğini düşünmüyorum.'

"Ben de," dedi büyükbabası, ellerinin tozunu alarak. 'Artık bu halledildiğine göre, bir sonraki iş sırasına geçelim.'

'Benim olmamı ister misin?' diye sordu Fionn ihtiyatla. 'Çok fazla baskı varmış gibi geliyor...'

Dedesinin gülümsemesi acımasızdı. 'Sorumluluk ve güç, eşit ölçüde. Geleceğin Fırtına Bekçisi olmak istiyor musun Fionn?'

Güç.

Fionn sustu. Bu vahşi ve kadim yerin koruyucusu olmak, uzun bölmek yerine kar fırtınasını öğrenmek, akrostiş yerine gökkuşağı oluşturmak anlamına gelirdi. Adadaki herkes onun adını bilirdi. Gökyüzünün altında, başkalarını karanlıktan korumakla yükümlü, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir kabilenin parçası olacaktı. Öğeler parmaklarının ucunda parıldıyordu. Toprak, Ateş, Rüzgar, Su.

Fırtına Bekçisi'nin büyüü . İsteddiği gibi kullanabilirdi.

Neler yapabileceğini görmüştü ve o anda onu çok istiyordu.

Sonra Morrigan'ı hatırladı. Kalbinin üzerindeki buzlu el izi.

Ya ciddi olarak geri dönerse?

Göğsü sıkıştı.

Yeterince iyi olduğumu düşünmüyorum, dedi sonunda. 'Ben hasta hissetmeden denize zar zor bakabilen bir Boyle'um. Ada, eğer henüz yapmadıysa, bunu çok yakında anlayacaktır.' Hüzünle gülümsedi. "Fırtına Bekçisi olacak kadar cesur değilim."

Fionn tezgahtaki girdapların izini sürdü. Karar, rüzgara saçılan deniz köpüğü gibi, elinden uçup tekrar imkansızlığa dönmüştü. Göğsünün ortasında donuk bir acı bıraktı - bu kader için savaşılmaya değer, küçük yalnız hayatından çok daha büyük bir şey.

Büyükbabası ona kaşlarını çatmıştı. 'Peki bundan bu kadar emin olmanı sağlayan nedir?'

"Çünkü babam bile yeterince cesur değildi," dedi Fionn çok sakin bir sesle. "Ve gerçekten cesurdu. Elizabeth Beasley bile öyle düşündü."

Hepsinin soğuk ve sert gerçeği buydu.

Fionn'un babası, adanın tarihindeki en kötü fırtınalardan biri sırasında Arranmore kıyılarında boğulmuştu. Ayrıntılar bulanıktı çünkü Cormac onlara anlatmak için asla geri dönmedi, ama öğleden sonra bir ara, cankurtaran sandallarından biriyle tek başına dışarı çıktı. Fırtına hızlandı ve teknesi karaya oturdu ve kayalara çarptı. Sonra deniz onu yuttu. Hiç kimse bir imdat çağrısı yapıldığını hatırlamadı ve sonrasında hiç kimsenin kayıp olduğu bildirilmedi. Cormac Boyle'un cenazesini düzenlediklerinde, Fionn'un annesi Tara ile birlikte anakaraya giden feribottaydı ve Fionn hâlâ karnındaydı. O zamandan beri Arranmore'a adım atmamıştı.

Fionn'un tırnakları avuçlarında yarım aylar oluşturuyordu. Bartley, yeni Gardiyan'ın bir fırtınada seçildiğini söylüyor. İşte böyle gidiyor. Ada huzursuz olur, kendi fırtınasını estirir ve sonra hediye bir sonraki nesle geçer.'

"Evet," dedi büyükbabası.

Fionn'un kalbi sızladı. "Pekala, o zaman bu kurtarma bir çeşit test olmalı. Ve babam başarısız oldu. Aksi takdirde, şimdi burada bizimle olurdu. O Fırtına Bekçisi olacaktı."

Büyükbabası çenesini okşayarak yüzündeki çizgileri yüzünü buruşturdu. "Fırtına o kadar güçlüydü ki kenarlarda parılıyordu. Evet, yeni bir Fırtına Muhafızının yükseldiğini düşündük. Baban fırtınadan iki hafta önce Fısıldayan Ağacı ziyaret etmişti. Hepimizin şüphelendiği şeyi doğruladığını sanıyordum - o olacaktı. Ama yanılmışız, Fionn. Ağacın Cormac'a ne gösterdiğini kimse bilmiyor. Sonunda bu sırrı da yanına aldı.' Boğazını sertçe temizledi. "Baban

tanıdığım en cesur insandı. Ada bunu herkesten daha iyi bilirdi. Onu test etmek zorunda kalmazdı.'

'Sonra bir hiç uğruna öldü.' İşte Fionn'un en çirkin yanı -gölgeler ve dikenler- ondan dökülüyordu ve bu üzücü ve acı verici olsa da, içinde bir miktar rahatlama vardı. Sonunda, annesini üzmekten ya da onu günlerce odasında tutan bir sarmalın içine göndermekten korkmadan, daha onu tanımadan babasını kaybetmenin adaletsizliği hakkında konuşabildi. 'Neden o tekneye tek başına çıktı?'

"Bilmiyorum," diye itiraf etti büyükbabası ve Fionn o sırada bir şey kazanmış gibi hissetti, sadece bu his sıcak değil, soğuk ve yapışkandı, ayakkabısının altındaki sakız gibi.

Denizle savaşan annesinin görüntüsünü unutamıyordu. O anda, babasının ölümünün gerçekliği etraflarında buhar gibi yükselirken, Fionn bu kadar büyülü bir adanın bu kadar acımasız olabileceğine inanamadı .

'Hiç geri bir şey verir mi?' diye acı acı sordu.

'Şey... Bir zamanlar, çok çok uzun zaman önce, senden çok daha küçük bir çocukken deniz babamı da benden aldı. Ve o zaman, ada onu geri verdi.'

Sözler mideme bir yumruk gibi indi. Fionn, gözyaşlarının ne kadar hızlı döküldüğüne şaşırdı. Birbirleriyle yarışıyormuş gibi yanaklarından aşağı koştular, kazağının yakasının altına damladılar. Sanki biri içini boşaltıyor gibiydi. Dedesi babasını geri istemişti ve deniz bu isteğe boyun eğmişti. On iki yıl önce annesi de aynı şeyi yapmıştı ve burası ona sırtını dönmüştü.

Fionn kendi parçalarını toplayıp tekrar yapıştırmaya çalışırken dedesi konuşmaya devam etti. 'Aralık 1940'tı. Hava şimdiye kadar gördüğümüz kadar kötüydü. Sadece kasırga kuvvetli rüzgarlar değil, aynı zamanda sulu kar, kar ve buz. Fırtına Bekçisinin bile kontrolünün ötesindeydi. Fırtına kuzeyden geldi ve Liverpool'a giden bir Hollanda kargo gemisini rotasından çıkardı.' Ellerini geminin büyüklüğünü belirtmek için genişçe açtı, sonra esniyormuş gibi başının üzerine koydu . "Arranmore sahilinin birkaç mil açığında kayaların üzerinde karaya oturdu."

Kaşları çatıldı ve Fionn, hafızasını toplamaya çalışarak kafasının içinde yolculuk ettiğini hissetti.

"Gemiye SS Stolwijk adı verildi " dedi. "Ve babam ve cankurtaran arkadaşları imdat çağrısını aldıklarında, on mürettebat üyesi boğulmuştu ve çok daha fazlası fırtınalı sularda, canları pahasına asılı kaldı."

Fionn titredi. Bunu çok net bir şekilde hayal edebiliyordu - öfkeli bir gökyüzüne dönmüş devasa bir gemi, çılgın denizciler iç organlar gibi dökülüyordu.

"Arranmore cankurtaran botu, SS Stolwijk'in son umuduydu." Bu sefer dedesi parmaklarını aralarında bir santim kalıncaya kadar birbirine yaklaştırdı. "Cankurtaran sandalı küçüktü, yelkenleri kasırga rüzgarlarına uygun değildi ve motoru böyle bir girişim için yetersizdi. Aptalca bir görevdi, Fionn. Ve adadaki herkes bunu biliyordu. Arranmore'daki cankurtaran sandallarını çalıştırırsan, yemin edersin," dedi büyükbabası. 'Tehlikedekilerin hayatlarını kendi hayatınızın önüne koyacağınıza yemin edersiniz. Korkarsan da gidersin. Geri dönmeyeceğini düşünsen bile.'

Fionn ayaklarına baktı. Ona göre yemin, onu çalkantılı bir denize zincirleyen ayak bileklerine prangalar gibi geliyordu . Babasının ve büyükbabasının kendisinden önceki gibi hayatını buna bağlamayı hayal edemiyordu.

"Aralıktaki o kış gününde telefon geldiğinde, her birinin vermesi gereken bir karar vardı, Fionn." Dedesi ona baktı, gözlerinin mavisini kızgın bir denizin hatırasıyla canlandı. 'Aileleriyle birlikte adada kalmak ve şimdiye kadar gördükleri en kötü fırtınayı beklemek...'

Ya da gitmek, dedi Fionn sessizce. 'Korkularına rağmen.'

Fırtınanın onu götürdüğü gün babasının gittiği yoldan gitmek için. Dedesi başını salladı. 'Gittiler. Hepsi dokuz.'

Fionn boğazındaki örümcek ağlarını temizledi. Gözyaşları durmuştu ama yanaklarının altındaki karıncalanmaları, göğsündeki çaresiz gümbürtüyü hâlâ hissedebiliyordu.

'Saat 6.30'da ilk dalgayı geçtiler ve limandan çıkarken bir sonraki dalgayı geçtiler. Günün geri kalanında ve gecenin çoğunda, adanın kadınları siyahlar içinde kıyıda bir aşağı bir yukarı yürüdüler.'

'Onları nasıl geri aldın? Deniz Mağarası'na gittiniz mi?'

Dedesinin gözleri parladı. "Bekçimiz Maggie Patton, Deniz Mağarası'na giden yolu açtı. O gün bize karşı nazikti.'

"Ada onları eve getirdi," diye soludu Fionn.

"Uzun ve meşakkatli bir kurtarmadan sonra limana yelken açtılar." Dedesi hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. Gözleri, Fionn'un ancak hayal edebileceği bir tür merakla parladı - sonunda bir kez olsun doğru giden bir şeyin tatmin edici hissi. Cankurtaran botu mürettebatı on sekiz Hollandalı denizciyi kurtardı ve onları anakaraya geri gönderdi. Daha sonra Hollanda Kraliçesi Wilhelmina, dokuz mürettebat üyesine cesaretlerinden dolayı Hollanda kahramanlık madalyaları verdi. Kraliyet Ulusal Cankurtaran Kurumu da erkekleri kahramanlık madalyalarıyla ödüllendirdi.' Öne doğru eğildi ve Fionn istemeden ona ayna tuttu. Gözlerinin beyazları karanlıkta çok daha parlak parlıyordu, gülümsemesi Fionn'un şimdiye kadar gördüğü kadar genişti. 'Kral George IV, RNLI'nin hamisiydi, bu yüzden onların da bir kralları olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.'

kahramanlık . Bu sadece masallarda var olan bir kelime değil miydi?

Büyükbabası ayağa fırladı, parmağı onu susturmak istercesine havada, Fionn bir şey söylemese de. 'Burada bekle!' Neredeyse hemen geri döndü. Elini uzat.

Büyükbabası avucuna bir bronz madalya düşürdü. İki euroluk madeni paradan çok daha büyük değildi ama görüldüğünden çok daha ağırdı. Fionn onu yükselen ay ışığına tutarak kokusunu hemen aldı. Keskin ve metalikti, kenarlarında toprak gibi bir kenar vardı. İyi seyahat ettiğini ve yıllar boyunca birkaç cepte ve dolapta durduğunu görebiliyordu. Yaşına rağmen alışılmadık derecede parlaktı ve ön tarafında bir deniz kurtarma gravürü vardı. Altında şu sözler vardı: Derin Beni Yutmasın .

Fionn başparmağının ucuyla kavisli kenarların izini sürdü. "Babanın madalyası."

'Ve şimdi senin.' Dedesi tekrar otururken tabure gıcırdıyordu. Arka bahçe karanlıktı ama ay gökyüzüne doğru süzülüyor ve parlıyordu. Kuşlar onları terk etmişti ve Fionn mahremiyetten memnundu. "Babana verecektim ama, şey..." Fionn gözkapaklarının altında saklanan yaşlar tekrar kayıp düşerse diye gözlerini kırpmaya cesaret edemedi. "Onu geri istemek için çok geç evlat," diye devam etti büyükbabası, sözleri Fionn'un kalbinde dikkatli adımlara dönüşerek. 'Belki de Deniz Mağarası hakkında düşündüğün şey buysa. Dagda bile ölüyü diriltemezdi.'

Fionn yumruğunu madalyonun etrafına kenetledi ve elindeki acı göğsündeki acıdan daha büyük olana kadar sıktı ve sıktı.

Yemin etti, Fionn. Nasıl bitebileceğini biliyordu. Ve tüm bu süre boyunca, onu tanıdığım sürece, o hepimizin en cesuruydu.'

'Yine de bir gemi kazası geçirmedi. O bir hikaye alamadı.

'Sen onun hikayesisin, Fionn. Sen ve Tara. Ve senin annen. Ve ben. Seni hatırlayacak biri olduğu sürece, asla gerçekten gitmiş olmazsın ve hikayen de gitmez. Arranmore hakkındaki harika şey de bu. Asla unutmaz.'

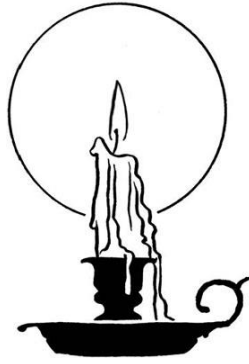
Fionn yumruğunu açtı ve içinde toplanan ısıyı serbest bıraktı. "Bunu hak etmiyorum, büyükbaba." Elizabeth Beasley'nin kilisenin dışında ona söylediklerini düşünerek madalyayı tezgahın üzerine koydu. 'Ben denizi gözümün ardına takmıyorum.'

Tepelerinde bir bulut yarıldı ve ay içinden parladı, ışığını büyükbabasının başının üstüne serpti. Madalyayı ona geri uzattı. "Cesaret sadece korkmayı unutmama meselesidir, Fionn. Daha fazlası değil. Daha az değil.' Madalyaya dokundu. 'Giymene gerek yok. İstersen yastığının altına koy.'

'Niye ya? Yani Deniz Perisi beni ziyaret edebilir mi?'

Güldü ve rüzgar onların etrafında döndü ve sanki o da gülüyormuş gibi Fionn'un başının tepesindeki saçı hışırdattı.

"Asla bilemezsin," dedi büyükbabası göz kırparak.

Onüçüncü Bölüm

DENİZ PERİSİ

Gece yarısından çok önce Fionn, denizin uçurumlara tırmandığı ve bağırsaklarını karaya tükürdüğü bir rüyaya daldı. Kanlı kuyrukları ve siyah dişleri ayak bileklerinde pençelenmiş, pullarını soyup derisine yapıştırırken mırıldanıyordu. Derin beni yutmasın , açık ağızlarından bronz madalyalar yuvarlanırken inlediler. Derin beni yutmasın!

'Hey!' uzaktan bir ses yankılandı.

Merrowlar parıldıyor, hologramlar gibi bir içeri bir dışarı titriyordu. Tanıdık bir ağıt koptu, adalı kadının şarkısı rüzgarda ona doğru süzülürken rüya değişti.

Bana gel, korkusuz Boyle'm,

Ve demleyebileceğim sihri gör.

Bu sefer kelimeler daha netti, sesi aramak için uçurumun yüzeyinden aşağı kayarken melodi kavis çiziyordu.

Beni toprağın altında ziyaret et.

Gel ve sana geri dönmemi dile.

'Fionn!' Fionn, büyükbabasının burnunu kendisinininkinden bir inçten daha az bir mesafede bulmak için uyandı. "Uyan-uyan, küçük fırtına!"

Fionn inledi. Uzuvarları son derece ağırdı, çarşaflar bataklık gibi yükseliyordu.

Dedesi yatağının kenarında bir aşağı bir yukarı zıpladı. 'Bir maceraya hazır mısınız?'

İlgilenmiyorum, dedi Fionn arkasını dönerek.

Dedesi üzerindeki örtüyü yırttı. diye bağırdı Fionn. Oda buz gibiydi , pijamaları istenmeyen uyanıklığın ani soğuşuna karşı koyamayacak kadar hafifti. 'Yorganımı bana geri ver!'

Büyükbabası ayağa fırladı ve Fionn'u yataktan kaldırdı. Tara'nın hala arkalarında derin uykuda olmasına rağmen, yüksek sesle gevezelik ederek onu odadan çıkardı. "Merhaba, ben Malachy Boyle ve bu akşam sizin Deniz Periniz olacağım!" Hâlâ pijamalarını giyiyordu

ve ayak seslerini mumların tuhaf bir sessizlik içinde arkalarından baktığı ışıksız koridorda yankılanmasına neden olan güverte ayakkabıları üzerindeydi. 'Lütfen kollarınızı ve bacaklarınızı her zaman geminin içinde tutun.'

'Hangi gemi?' Fionn, büyükbabasının kafasının arkasını sordu.

Büyükbabası akortsuz şarkısını ıslıkla çaldı, sadece Fionn'un spor ayakkabılarını mutfakta giydiğinden emin olmak için durakladı.

"Onları iyi bağla, evlat." Ön kapının yanındaki sehpadan gri bir şapka çıkardı ve üzerinden bir toz tabakası üfledi. Havada spiral oluşturan parçacıklar şöminenin üzerindeki mumdan gelen ışığı yakaladı.

Hâlâ yarı uykulu ve bu nedenle alışılmadık biçimde uysal olan Fionn, bağcıklarını bağlamak için eğildi. 'Niye ya?' O sordu. 'Neler oluyor?'

Büyükbabası pijama cebinden bir mum çıkardı ve ileri geri salladı. "Bütün gece bu fırtınayı aradım," dedi zaferle. Ayakkabılarımdan birinin içine yuvarlanmıştı!

Fionn ayağa fırladı ve mumu büyükbabasının elinden düşürmeye çalıştı. 'Numara!'

Dedesı geriye sıçradı. 'Dikkatli ol yoksa Maggie Patton geri gelir ve bize musallat olur! Bunu kaydettikten sonra otuz altı saat uyumak zorunda kaldı!'

Fionn nedenini tam olarak biliyordu.

Mum uzun ve kalındı ve tamamen yuvarlaktı. Yeşil olduğu kadar gri olan bir maviydi, yer yer neredeyse görülebiliyordu ve tortunun bir okyanusta toplanabileceği dibe doğru bulanıktı. Fionn mükemmel bir şekilde kokusunu alabiliyordu; yanmamış olsa bile, burun deliklerinin içlerine yapışıyordu. Yağmurda ıslanmış ahşap ve hırpalanmış yelkenlerdi, deniz yosununa batırılmış çılgın adamların düzensiz çağrıları bir tuz ve tuzlu su gelgitinde dönüyordu. Dondurucu yağmur tabakaları ve denize çarpan şimşeklerin yanmış çığlığıydı. Tehlike, macera, terör ve umut hepsi bir aradaydı ve özür dilemeyecek kadar keskindi.

Büyükbabası Fionn'u kulübenin eşiğinden çekip bahçeye çıkardı. Gözlerinde zafer parıltısıyla mumu dişlerinin arasına yerleştirdi, parmaklarını Fionn'un kilere doladı ve alevi SS Stolwijk'e getirdi. Canlandı ve kapı arkalarından çarparak kapandı.

Kulübeden devasa bir daire şeklinde bir esinti çıktı. Fionn'dan önceki her şey -çalılar, ağaçlar, çimenler ve çiçekler- başlarını yere eğdi ve Arranmore'un Fırtına Bekçisi'nin önünde eğildi.

Tír na nÓg kapısı gıcırdayarak açıldı.

'Hadi gidelim!' diye seslendi, mumu dişlerinden koparırken, neşesi sesine yansıdı ve onları sürülmemiş araziye itti. Alevi aya doğru sallayarak, " Merhaba" dercesine onu yukarılarda salladı. Beni Hatırla?

'Büyük baba!' diye haykırdı Fionn, rüzgar onu sabırsızlıkla iterken. 'Çok hızlı gidiyorsun!'

"Dizlerini kaldır, evlat!" diye bağırdı büyükbabası, her adımında dizleri göğsüne çarparak. 'İşte bu, çok iyi! Onları daha yükseğe kaldır! Aynen böyle! İyi! Harika! Adaya ne kadar cesur olabileceğini gösterelim!'

Ay gökyüzünde yüzerek karanlığı paramparça ederken, yıldızlar tepelerinde parıldayarak burun boyunca koştular. 'Acele et!' diye bağırdı büyükbabasına ve rüzgar ona yardım etmek istercesine Fionn'un arkasından uğuldadı.

'Hasta olacağım!' diye bağırdı Fionn, yavaşlaması için onu çekştirerek.

Ada ürkütücü bir hızla yanından geçiyordu, evler ve ağaçlar toprağa karışıyordu. "Fırtına ne kadar büyükse, o kadar hızlı yanar," diye bağırdı büyükbabası. 'Zaman kimseyi beklemez! Boyles bile değil!' Adanın katmanlarından bir diğeri üzerlerine soyulurken, anı yavaş yavaş şekillenirken homurdandı. 'Neredeyse orada, delikanlı! Sabah olmadan iskeleye varmalıyız!'

Fionn'un yanına korkunç bir dikiş atılmıştı. 'Olabilmek. Biz. Dönüş. Mum. Kapalı?' hırıldadı. 'Lütfen!'

'Bunu yaparken korku yok, delikanlı!' Büyükbabasının sözleri hiç de gergin değildi. İleriye doğru hücum ederken bile nefesi

mükemmeldi, mum tepesinde bir Olimpiyat meşalesi gibi sallanıyordu. "Önceden sadece korku var Fionn ve bu da önden!"

"Bunun bir şeyi değiştireceğini sanıyorsan yanıyorsun!" diye bağırdı Fionn. 'Sana cesur bir insan olmadığımı söylemiştim!'

'Saçmalık! Nereden geldiğinizi anlayana kadar gerçekte kim olduğunuzu nasıl bilebilirsiniz?' Dedesinin mavi beyaz pijama altı ayak bileklerinin üzerinde toplanmıştı ve pijama gömleği pelerin gibi arkasından fırlıyordu. 'Ağaç köküne dikkat et!' Tam söylediği gibi, yerden bir kök fırladı. Bir doğa programındaki bir ceylan gibi, zahmetsizce temizleyerek zıpladı. Fionn ona takıldı.

Dedesini ona ayağa kaldırdı ve ileri doğru sürükledi. 'Dikkat et dedim!'

'Bunun olacağını nereden bildin?' Fionn aniden sağa çekilirken birdenbire ortaya çıkan, tepeyi yuvarlayarak ve neredeyse Fionn'u ezecek olan eski bir tahta arabanın yolundan çekildi.

'Tıpkı şüphelendiğim gibi!' Büyükbabası mumu ileri geri salladı, gözleri neşeyle parlıyordu. 'Mumu tutmadığın zaman seni göremezler! Yolculuğumuz devam ediyor!'

Fionn ayak uydurmaya çalışarak büyükbabasının parmaklarını daha sıkı sıkı. 'Bunu nasıl anladın?'

'Dahice sezgilerimi kullandım!' Büyükbabasının kahkahası yükseldi ve rüzgar katıldı - ada ve Bekçisi el ele çalışıyor. "Uzun zamandır böyle macera yaşamamıştım Fionn. Nasıl koktuğunu unuttum!'

Fionn'a göre aniden ve rahatsız edici bir şekilde gübre gibi kokuyordu. Katmanlar hışırdamaya devam etti ve içlerinde Fionn, alevli toynakları olan işçileri, tuhaf şapkaları ve büyük gazeteleri olan adamları ve şallı yaşlı kadınları, sepetleri burun arazisinde aşağı yukarı taşıyarak gördü.

Çok geçmeden iskele önlerinde yükseldi. Sabah çabuk gelmişti ve beraberinde kışı da getirmişti. Fionn'un dişleri ağzında takırdıyordu. Parmak uçlarını ve burnunu hissetmiyordu. Yukarıda, gökyüzü karanlık, dönen bir griydi ve denizin hemen dışında, limanın ötesinde, bulutlar gümbürdüyordu.

Hafıza kristalleşmişti. Gök gürültüsü ve yağmur gibi kokuyordu ve Fionn'a maceradan çok hırlayan bir canavar gibi geldi.

Dedesini geri çekmeye çalıştı. 'Bu yeterli!' diye bağırdı, uzun ahşap iskeleye koşarken neredeyse kendi kendine takılıp düşüyordu. 'Burada olmamalıyız! Güvenli değil!'

Büyükbabası neşeyle kıkırdadı ve bütün kuşlar onunla birlikte kıkırdadı. 'Bu sadece korku konuşması, evlat! Sana söyledim, bunu yaparken hiçbir korku olmayacak!'

İskelenin sonunda, bir grup kadın ve çocuk, tahta bir cankurtaran sandalının etrafına toplanmış, gemiye binmek üzere olan adamlara sarılmıştı. Fionn'un kalbi boğazında düğümlendi. Gemi, her şeyi kurtarabilecek bir gemiden çok dev bir kanoya benziyordu. Adamlar muşamba pelerine benzeyen siyah yağmurluklar, siperlikler ve su geçirmez şapkalar giymişlerdi, siperlikleri o kadar genişti ki yüzlerini gizlediler, bu yüzden Fionn korktuklarını ya da korkmadıklarını anlayamadı.

İskeledeki çocuklar ağlıyorlardı.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, diye yalvardı Fionn büyükbabasına. 'Tekne dışında her şey. Suya yaklaşıpamam!'

Zaman yine tıkanı. İyi dilek toplayanlar dağıldı ve Fionn'un büyükbabası tam ortasından hücumla geçti. Fionn'un büyükbabası kendini iskeleden aşağı atarken neredeyse devrilecek olan iri mavi gözlü küçük çocuk bile pijamalarıyla koşuşturduklarını fark etmemişti.

Fionn da peşinden cankurtaran sandalına atladı. Zaman onları adadan uzaklaştırdı, adamlar direğin zıt taraflarına doğru yelpazelenirken tekne bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Fionn, büyükbabasının peşinden, teknenin en arkasında bir araya toplanıncaya kadar koştu, bir kolu rüzgar onları denize uçurursa diye çapa zincirine sıkıca sarıldı.

Oradaki çocuğu neredeyse öldürüyordun! Fionn denizin gücü karşısında kükredi.

Büyükbabası güvertede bir aşağı bir yukarı hücum eden ve denize açılmaya çalışan adamların panik dolu çağrısına mutlulukla aldırış

etmeden güldü. 'O küçük çocuk bendim!' Gülüşü bu sefer daha hırıltılıydı, ayak parmaklarının arasında biriken buzlu su yüzünden donmuştu. "Rüzgar olduğunu düşünmüş olmalıyım!"

Şiddetli bir dalga gövdeye çarptı ve tekne yan yattı. Fionn çapa zincirini kavradı ve bir cankurtaran ona doğru eğilip yelkeni yerine geri çekerken çığlık attı. Direk neredeyse omzunu tırmalıyordu ama tam zamanında eğilip başını dizlerinin arasına gömdü.

Büyükbabası elini sıktı, ıslak pijamaların içindeki ince uzuvların uyumsuzluğu, aralarındaki mum meydan okurcasına yanana kadar bir araya gelene kadar onu daha da yakınına çekti. "Mumlara tutunacağım evlat," dedi ona göz kırparak. "Sanırım on bir yaşında bir çocuk aniden önlerine çıksa, bu teknedeki her erkeğin bir bağı olur."

Fionn elinde olmadığı için memnundu. Ya kurtarma görevini yarıda kesecekti ya da ada, fırsatını bulamadan onu katmandan atıp denize atacaktı -

'NEFESİNİ TUT!'

Fionn, üzerlerine bir dalga çarparak nefesini tuttu, kulaklarına ve boynundan aşağı ve derisinin içinden kemiklerine doğru hücum etti, ta ki ani titremeden zar zor nefes alabilene kadar. Güvertede bağırışlar çınladı, su alçaldıkça ve zaman takılınca yelkenler çılgınca ayarlandı ve daha da denize, fırtınanın gözüne çekildiler.

Fionn, ağzından deniz suyu fışkırırken gözlerindeki tuzu ovuşturdu. Ada arkalarında kaybolmuş ve yağmur yağmaya başlamıştı. Sırtını bir ürperti sardı ve göğsüne yerleşti. harika . Pnömoniye yapılacaklar listemden silebilirim .

"Çok soğuk ," dedi Fionn suçlayarak. 'Neden bir sıcak hava dalgasına yelken açamadık?'

"Çünkü bu karakter inşası," dedi büyükbabası fazlasıyla mutlu bir şekilde. "Biliyorsun, eğer bu konuda çok dikkatli olursan, bazen aynı anda birden fazla mum yakabilir ve tamamen ayrı katmanları birbirine dikebilirsin."

Yaz Güneşi getirmedin ?" diye inledi Fionn.

Dedesı başını mürettebata doğru eğdi. İşin içinde bu kadar insan varken bunu şansa bırakmamak en iyisi. Ve her neyse, hepsi

maceranın bir parçası!' dedi, omzunu Fionn'unkine doğru d rtterek. "Neredeyse geldik, evlat."

Artık geri dönüş yoktu, zamanda ya da denizde değildi. Anılara katlanmak ve ikisini de bo mamasını ummaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Eğer bundan kurtulurlarsa, Fionn bunu annesine söylüyordu.

Zaman onları fırtınaya sürüklüyordu, dalgalar, tekne her birinin üzerine tırmanmaya  alı tı ında onları yıkayacak kadar büyüyordu. Fionn gözlerini kapalı tuttu ve büyükbabası ona söylemesini söylediğinde nefesini tuttu. 'Gözlerini a !' diye bağırdı bir süre sonra. ' Stolwijk'i görebiliyorum !'

'Gemi aman!' diye bağırdı bir cankurtaran.

Fionn ba ını kaldırdı. B   ren adam, teknenin kaotik sallanmasına rağmen, dengesi sağlam, yelkenleri d   rm   t . Yolculuk sırasında bir süre  apkası u mu tu ve Fionn  imdi yüzünü görebiliyordu. İnanılmaz derecede uzundu, ba ı parlak ve keldi ve bakışları dalgalı denizle aynı renkteydi. Tanıdık, unutulmaz bir maviydi.

'O benim babam!' diye bağırdı Fionn'un büyükbabası. Bu sefer sesinde heyecandan çok daha fazlası vardı, kalbinizin her k  esini sıkı tıran ve sizi bir anda tok hissettiren türden. Çok cesur değil mi Fionn?

Garip, korkutucu bir şekilde kendi büyükbabasının daha genç bir versiyonuna benzeyen adamdan büyülenen Fionn, omzunun üzerinden beliren canavara çekildi. Cankurtaran sandallarının on katından daha büyük, devasa bir gri yük gemisi yana mı tı. Denizden ta lar gibi fırlayan kayalar, geminin ucunu  ı ırıyor ve deniz onu yutarken onu yerinde tutuyordu.

Adamlar bir anda önlerindeki görevin imkansızlı ını görürken güvertede bir k   r senfonisi dalgalandı.

'Gösteri zamanı!' diye bağırdı Fionn'un büyükbabası, ağzına d  en bir buket taze yağmur damlası.

'Rüzgar tarafına demir atın!' diye bağırdı Fionn'un büyük büyükbabası. Fionn ve büyükbabası, botları ezmekten ve a ırısı a   zl 

dalgalardan uzaklaşmak için teknenin köşesine doğru koşular. Zaman onları ileriye fırlattı, cankurtaran sandalı SS Stolwijk ile aynı hizaya gelirken çapa zinciri açıldı .

Stolwijk'in mürettebatı geminin kış tarafında toplanmıştı. Rüzgâr imdat çağrılarını parçalıyordu ama onlar kollarını sallıyorlardı. Üstlerinden bir dalga geçti ve bir anlığına tamamen yok oldular. Fionn'un boğazına bir çığlık takıldı. "Bunu yapmaktan korkmayacağını söylemiştin," diye bağırdı büyükbabasına. "Ama daha önce hiç olmadığım kadar korkuyorum!"

Büyükbabası onu daha da yakınına çekti, mumu sıkıca avucunun içinde tuttu. 'Sadece izle!' dedi başka bir dalga üzerlerine çarparken. Zaman dans edip dönüyor, gökyüzünü griye boyadı, sonra beyaza boyadı ve tüm bu süre boyunca Fionn izledi. Cankurtaran sandalındaki adamların, bağlı bir cankurtaran simidi koşum takımı gibi asılı halde denizin üzerinden bir ip fırlatmasını izledi. Hat koptu ve nihayet üçüncü deneme düzenlenene kadar tekrar koptu. Stolwijk'teki mürettebat onu yakaladı, kış boyunca çekti ve gemiye tutturdu.

'Harika! Üstün! Bunu gördün mü Fionn? Harika değil mi!' Dedesi sanki bir film izliyormuş gibi bir su birikintisinde dizlerine kadar oturmuyor, iliklerine kadar titriyordu.

Fionn muma baktı. Alev hâlâ alev alev yanıyordu ama mumun yarısından fazlası erimişti ve eğer sönerse onları kurtaracak bir tekne ya da şamandıra olmadan okyanusa düşeceklerini biliyordu.

'Bakmak!' Dedesi mumu işaret etti. Arranmore adamları cankurtaran sandalının yan tarafında toplanmış ve şamandıradaki ip boyunca ilk kurtulan kişiyi feribotla taşıyorlardı. Dalgalar onu karşıya çekerken dizlerine çarpıyordu. Adamlar su basmış denizci nihayet onlara ulaşana kadar inlediler ve inlediler. Onu omuzlarından tekneye sürüklediler ve boş şamandıra halat üzerinde sallandı. 'İlk kurtulan, Fionn! Ve bakın ne kadar rahatlamış! Zar zor ayağa kalkabiliyor!'

, zavallı Hollandalı denizciyi dize getirenin rahatlamadan çok travma olduğundan şüpheleniyordu . O kadarını söylemedi; fazla

dikkati dağılmıştı. Adrenalin parmaklarında çınlıyor, kulaklarının uçlarını ısıtıyordu ve sürekli korkmayı unuttuğunu fark etti.

Fionn birbiri ardına SS Stolwijk'ten sağ kalan on sekiz kişinin şamandıra hattından çekilip cankurtarana götürülmesini izledi, derilerinin kenarları maviye boyandı, konuşmaya çalışırken dişleri takırdadı. Mantıksal olarak, Fionn sürecin saatler sürdüğünü biliyordu, düşen gökyüzü akşamın gerçek bir göstergesiydi, ancak fırtına kendilerini tekrar suyun içinden geçerek Arranmore'a doğru ilerlerken bulana kadar hızla geçti.

Küçük tekne hâlâ şiddetli denizlerle dolup taşıyordu ama sallanma şimdi o kadar korkunç değildi ve Fionn, tekneyi sabitleyen on sekiz adamın ekstra ağırlığı mı yoksa korkusunu yenen gerçeklik mi olduğunu anlayamadı. Büyükbabasına karşı motorun yanında kamburlaştı - ağızına kadar yirmi yedi denizci ve iki kaçak yolcuyla dolu bir teknede kalan tek boşluk.

Sessizce oturdular, ada adamları onları evlerine yönlendirirken Hollandalı denizcilerin aynı şekilde bir araya toplanmasını izlediler. Fionn'un büyükbabasının gözleri donuktu ama üzerlerine yağan yağmur mu yoksa yirmi metre ötede ona bakan babasının görüntüsü mü olduğunu anlamak imkansızdı.

Fionn büyükbabasının avucundaki muma baktı. Balmumu cildinden aşağı damlıyor ve onu eline eritiyordu. Her şey ama hiçliğe yanmıştı.

Sonunda fırtına üzerlerinden geçti. Ada denizden sürünerek çıktı ve güneş ışınlarını bulutların arasından savurdu ve gökten griyi beyazlattı. Fionn'un dişleri takırdamayı kesti ve parmakları çözölmeye başladı.

"Bak," dedi dedesi. 'Bunu yaparken korku yok, değil mi?'

"Sanırım hayır," dedi Fionn tereddütle.

İskele önlerinde yükseldi. Seyirci yığınları, sonunda kalabalıktı. Sevinç çığlıkları duyuldu ve küçük tekne eve doğru süzüldü. Fionn'un büyükbabası Fionn'u ayağa kaldırdığında neredeyse oradaydılar. 'Hatırlat oğlum. Yüzebildiğini mi söyledin?'

'Çok iyi değil. Niye ya?'

Dedesinin elindeki muma baktı. Avucunda küçük bir balmumu birikintisine dönüşmüştü. Alev gözlerinin önünde ölüyordu.

"Çünkü rahatsız edici haberlerim var..." dedi büyükbabası, mum sönerken.

Ada titrek bir nefes alırken Fionn çılgılık attı. Tekne altlarından kayboldu ve ayaklarını önce denize attılar.

Ondördüncü Bölüm

DÜŞEN GÖKYÜZÜ

Fionn bir akciğer dolusu deniz suyu soludu. Yüzeye doğru tekme atarken görüşü bulanıklaştı, kolları ve bacakları çaresizce sallanıyordu. Hangi yolun yukarı olduğunu bulamıyordu ve ne kadar çok mücadele ederse, uzuvları o kadar ağırlaşıyordu. Kafasının içinde ışıklar yanıp sönüyordu ve paniğinin derinliklerinde bir yerlerde boğulmakta olduğunu biliyordu.

Deniz onu almaya gelmişti.

Bir el kolunun altından kıvrıldı ve göğsünü sıktı. İpteki bir kukla gibi okyanusun derinliklerinden yukarı sürüklendi. Yüzeyi kırdı ve şiddetli bir şekilde hıçkırdı, soğuk havayı solurken içinden sular fışkırdı.

Büyükbabası onu su üstünde tutuyordu, bir kolu emniyet kemeri gibi göğsüne bağlıydı, diğeri onları kumsala doğru itiyordu. "İyisin evlat," diye mırıldandı. 'Başını gökyüzüne yasla. seni yakaladım.

Fionn başını büyükbabasının omzuna yasladı. Ay üzerlerine baktı, onlar hareket ederken suyun üzerinde parıldayan bir yıldız battaniyesi vardı. Yine gece yarısıydı ve ada ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Başlarını adaya eğik bir şekilde kumun üzerinde süründüler. Fionn denizde sadece birkaç dakika kaldıklarını biliyordu ama saatler gibi gelmişti. Baş zonkluyordu ve boğazı öksürükten kurumuştu. "Beni kurtardın," diye tısladı. 'Gittiğimi sanıyordum.'

Büyükbabası arkaya yaslandı ve aya gözlerini kırptı. Sonra başını çevirip Fionn'a baktı. 'Kormak mı?'

Fionn'un sırtından soğuk ve yapışkan bir şey damladı.

'N-ne?'

Büyükbabası, gölgelerinin etraflarında süzüldüğü kuma baktı. Fionn'a döndü, kaşları gözlerinin üzerine doğru indi. Normalden daha koyuydular. Mavi donuk ve bulutluydu ve yıldızlar her zamanki gibi

içlerine kapanmıyordu. "Burada ne yapıyoruz, Cormac? Soğuk. üşüyorum. '

Fionn büyükbabasına geniş gözlerle baktı. 'Benim, büyükbaba. Bu Fionn.' Kendini işaret etti ve sonra bunun saçmalığına pişman oldu. 'İyi hissediyor musun?'

Dedesi başını salladı. "Eve gitmek istiyorum," dedi kısık bir sesle. "Beni eve götür Cormac."

Fionn ayağa kalkıp elini uzattı. 'TAMAM. Hadi eve gidelim.'

Büyükbabası aldı, bırakacağından korkar gibi sımsıkı sıktı.

Fionn onları, ay ışığıyla işaretlenmiş olan buruna geri götürdü. Saçından deniz yosunu tutamları kopararak, "Ne kadar zamandır yokuz merak ediyorum," dedi.

Büyükbabası arkasından yürüyerek ayaklarını izliyordu.

'Sence Tara fark etti mi?' Fionn ona sordu. 'Eminim yapmamıştır. Bahse girerim hala uyuyordur.'

Dedesi bir şey söylemedi.

Fionn, "O her zaman ağır bir uyuyan olmuştur," dedi. "Ben küçükken, hala hayatta olduğundan emin olmak için uyurken nabzını ölçerdim."

İleriye doğru kıkırdadılar.

O kadar da kötü değil, diye devam etti Fionn, çaresizlik sesine yansiyordu. 'Uykudayken, yani. Aslında baygın olduğunda oldukça tolere edilebilir. Ama bazen horluyor ve kulağa insandan çok at gibi geliyor. Bunu ona bir sabah söyledim ve bir hafta boyunca benimle konuşmadı. Hayatımın en güzel haftasıydı.' Fionn gırtlığındaki acıyı, onları gıklayarak söylerken sözlerinin pürüzlü kenarını görmezden geldi. 'Annem sonunda ondan özür dilememi istedi. Bana göre bu gerçekten haksızlıktı, ama bence bunun nedeni annemin de horlaması ve belki de sesinin at gibi çıkmasından korkması.'

Büyükbabasının tutuşu o kadar sıkıydı ki Fionn'un parmakları morarıyordu ama onu silkelemeye cesaret edemedi.

"Annem horladığında sesi at gibi gelmiyor. Bir fil gibi konuşuyor. Özellikle soğuk algınlığı olduğunda. Ama bunun için onu affedebilirim

çünkü bu gerçekten onun hatası değil ve Tara'nın aksine, onun birçok kurtarıcı özelliği var.'

Bir süre sonra Fionn konuşmayı bıraktı. Sonradan gelen sessizliğe ya da hiçbir şey hakkında gevezelik ederken kendi sesinin giderek yükselmesine dayanamadı. Rüzgâr sırtlarına doğru esiyordu, onlar burunları yan yana yuvarlarken ada yollarındaki çakılları ve kayaları temizliyordu.

Teşekkürler , diye düşündü Fionn. Fazla değildi ama o an kendisini o kadar da yalnız hissetmemesi için yeterliydi. Bize yardım ettiğin için teşekkürler. Ve ağaçların cevap veren hışırtısında, omuzlarına yıldız tozu serpen bir baykuşun ötüşünde ada, "Rica ederim .

Neredeyse Tír na nÓg'e geldiklerinde , Fionn'un büyükbabası, "Umarım annen hâlâ ayakta değildir," dedi. Hava karardıktan sonra dışarı çıkmamızdan nefret ediyor.

Fionn kapıda durakladı. "Annem Dublin'e döndü, büyükbaba."

Dedesi elini bıraktı. Winnie küçükken karanlıktan korkardı, biliyorsun. Ondan büyüdüğünü hiç sanmıyorum. Ama ona bunu söylediğimi söyleme Cormac, yoksa tahta kaşığı ikimize de götürür.'

Fionn patikada onu takip etti, şimdi sessizlik sırası onda. İçeri girdiler ve kapıyı kapattı, onları kulübeye mühürledi. Büyükbabası şömineye doğru sürüklendi ve yanan mumun önünde durarak burnundan gürültülü bir şekilde nefes aldı. Fionn su ısıtıcısını çalıştırdı ve bulabildiği en büyük iki havluyu almak için banyoya gitti.

Geri döndüğünde dedesi gözleri kapalı bir şekilde koltuğunda oturuyordu. Mumun ışığı başının üzerinde dans ediyor ve yanaklarına gölge alevleri saçıyordu. Fionn önünde bir havlu tutuyordu. Kurutmalısın, dedi. 'Isınmazsak üşüteceğiz.'

Dedesi havluyu ondan aldı.

"Senin için banyo yapmamı ister misin?" Fionn'a sordu.

Kafasını salladı. "Sakin annene nerede olduğumuzu söyleme. Hava karardıktan sonra dışarı çıkmamızdan nefret ediyor.

"Yapmayacağım," dedi Fionn sessizce.

Fionn, büyükbabasının nemli şapkasını çıkardı ve onu tekrar portmantoya koydu. Ayakkabılarını çıkarmasına yardım etti ve onları

bavulunda bulabildiği en kalın çoraplarla değiştirdi. Büyükbabası, ayak parmaklarını çorapların içinde esneterek, "Winnie küçükken karanlıktan çok korkardı, biliyorsun," dedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bundan kurtulduğundan emin değilim. Ama ona bunu söylediğimi söyleme yoksa tahta kaşıkla peşimden gelir.'

"Yapmayacağım," dedi Fionn, mutfağa geri dönerek. Bir fincan çay yaptı ve kalbi ağzına atarken dedesine verdi.

Büyükbabası, sütlü kahverengi sıvının içinde bir şey arar gibi çaya baktı.

'Sana getirebileceğim başka bir şey var mı?'

Bir yudum aldı ve ardından başını salladı. Mavi gözlerine geri dönüyordu. 'Sen git yat. Ben de yakında gideceğim.'

Fionn, şöminenin üzerindeki muma bakarak kapı aralığında süzüldü. "İyi geceler, büyükbaba."

Dedesi gülümsedi, elindeki kupa hafifçe titriyordu. "İyi geceler, Fionn."

Fionn sıcak pijamalarını giydi ve yatağa tırmandı. Sonra yorganı çenesine kadar çekti ve uzun bir süre tavana baktı. Dedesi, bir şeyi yapmaktan korkmadığını söylediğinde haklıydı ama geri kalanı hakkında yanılmıştı. Öncesinde korku vardı, sonrasında da korku vardı. Karanlıkta, Fionn'un boğazından aşağı indi ve nefes alamadığını hissedene kadar içini doldurdu.

Fionn, adanın kendisi için ne seçebileceğine o kadar dalmıştı ki, yenisi geldiğinde eski Fırtına Muhafızına ne olacağını düşünmek için durmamıştı. Huzursuz bir uykuya dalarken dipsiz okyanusu düşünmüyordu; büyükbabasının gözlerindeki fırtına bulutlarını ve gökyüzünün içinde bir yere düşebileceğine dair yeni filizlenen korkuyu düşünüyordu.

Karanlığın derinliklerinde, ninni onu yeniden buldu.

Bana gel, korkusuz Boyle'm,

Ve demleyebildiğim sihri gör, sesi mırıldandı.

Beni toprağın altında ziyaret et.

Gel ve sana geri dönmemi dile.

Fionn mağaranın ağzının önünde durdu ve gölgelerin içinden iskeletler gibi sürünerek çıkmasını izledi.

Bul beni kuzgunların akın ettiği yerde

Ve beni sonsuz uykumdan uyandır.

Ses yükseldi ve tizleşti, kelimeler değişti, ta ki Fionn büyülenmediğini, dehşete düştüğünü anlayana kadar.

Beni sonsuz kayadan göm

Ve saklamam için ruhunu bana ver!

On Beşinci Bölüm

GİZLİ RAF

Ertesi sabah Fionn, büyükbabasının odasından çıkmasını bekledi.

'Sana ne oldu?' diye sordu Tara, öğleden hemen önce mutfağa girdiğinde. 'Ne zamandır o sandalyede hiçbir şey yapmadan oturuyorsun?'

Fionn bakışlarını büyükannesinin fotoğrafının altındaki Aykuşağı mumundan ayırdı. İçindeki hafızayı merak ediyordu. Ablası mutfakla oturma odası arasındaki kemerde, elleri kalçalarında duruyordu. Hala pijamalarını giyiyordu ve saçları kuş yuvası gibi başının üstüne yığılmıştı.

Fionn, "Uyuduğun sürece hiçbir yere yakın olamazsın," dedi. "Sanırım yeni bir rekor kırdın."

Tara mutfağa girip kendine buzdolabından bir bardak portakal suyu doldururken, "Bugün beni sinirlendirme," diye uyardı. Havamda değilim.

Fionn alaycı bir tavırla, "Ne kadar ender ve talihsiz bir olay," dedi. 'Nasıl olur?'

Tara ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek koydu. Çünkü son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum. Ayrıca yağmur yağıyor , bu da bugün dışarı çıkamayacağım anlamına geliyor.'

'Niye ya? Eriyebileceğinden mi korkuyorsun?' Bütün sabah çiseliyordu, nem gün doğumundan bir süre sonra değişiyordu. Neyse ki, hava Bartley Beasley'i kulübeden uzak tutuyordu.

Tara ona bir çay poşeti fırlattı. 'Böyle bir velet olma.'

Fionn'u geçerek şömineye indi.

Al şunu, dedi.

'Numara.'

' Uh . Bütün gün burada kalacağıma inanamıyorum," diye inledi. 'Bu çok adaletsiz.'

Fionn, "Bir sıcak hava dalgası mumu yakın ve içinde durun o zaman," dedi. 'Tercihen benden mümkün olduğunca uzağa.'

'Dedemin gözetimi olmadan mum yakamam çünkü biri Fadó Fadó'nun sonunu boşa harcadı.' Gözlerini ona dikti. İddiaya göre .

Fionn kemerin içinden ona kaşlarını çatarak baktı. 'Bir dahaki sefere kitabından bir yaprak koparacağım ve sana hiçbir şey söylemeyeceğim.'

Tara ekmeğine yağ sürerken, kararlı ekmek bıçağı sıyrıkları oturma odasına yayıldı. Burnundan bir nefes ılık çaldı. "Adada değilken sihir hakkında konuşmamamız gerekiyor. Büyükbaba yapmamamı söyledi. Annem bana bundan bahsetmiyor bile, sadece bil diye.'

hayatında asla üzgün kelimesini kullanmamışken, kız kardeşinin bir özüre bu kadar yaklaşmanın ne kadar çaba sarf ettiğini merak etti . 'Sana bundan hiç bahsetmedi mi? Sen döndükten sonra bile mi?'

Tara bıçağını bıraktı. 'Ne söylerdi? Geldiğimiz adanın babamızı öldürdüğünü mü? Fırtınaların büyüğü olduğunu ve büyüünün onu bizden alıp götürdüğünü. Hayır, Fionny. İnanmak için görmek zorundasın.' Tostunu bırakıp oturma odasına gitti, raftan bir kartanesi mumu alıp parmaklarında döndürdü. 'Büyükbabam bunlardan birini yakana ve kar fırtınasına yakalanana kadar bana söylemedi bile. Neredeyse ayak parmaklarımdan biri donacaktı.'

Fionn ona artan bir şüpheyile baktı. 'Bu bir... özür mü?'

Tara mumu rafa geri koydu. 'Bu bir gerçek. Beklemek zorundaydın. Tıpkı zorunda olduğum gibi. Böyle olması gerekiyor.'

Fionn, "Bana bir özür gibi geldi," dedi.

'Değil.'

'Bu, o zaman seninle Deniz Mağarası'na gelebileceğim anlamına mı geliyor?' umutla sordu. Babasına sahip olamayacağını bildiği için şu anda ne dileyeceğini bulamamıştı, ama yine de Bartley'nin dileğini engellemesi gerektiğini kesinlikle biliyordu. Fionn, Arranmore'un bir sonraki Fırtına Muhafızı olacak kadar cesur olmasa bile, Bartley bir felaket olurdu.

Hayır, dedi Tara kararlı bir şekilde. Bartley gelemeyeceğini söylüyor ve bu onun işi, Fionny.

'Gerçekten bu dileği yapmasına izin vereceksin, değil mi?' Fionn inanamayarak başını salladı. "Mağaranın her Bekçi için yalnızca bir dilek hakkı tanıdığının farkında mısın? Onu Fırtına Bekçisi olmak ve muhtemelen adayı yok etmek için kullanmasına izin vereceksin - hayır, boşa harca.'

"Ah, bu kadar dramatik olma. Bartley kötü biri değil.'

Fionn, aralarındaki husumet yeniden yükselmeden önce odadan çıkarak, "Buna inanıyorsanız, onun dondurma külahı saçlarından düşündüğümde daha fazla kör olmuşsunuzdur," dedi.

Koridorda büyükbabasının kapısını çaldı ve ardından kulağını kapıya dayadı. 'Büyük baba?'

'Şifre nedir?' sesi içeriden geldi.

'Bilmiyorum.'

Dedesi, zilin çalması gibi bir ses çıkardı. 'YANLIŞ. Tekrar deneyin.'

Fionn alnını kapıya dayadı. 'Abrakadabra mı?'

'Küfür!' dedesi ağladı.

'Arranmore?'

Büyükbabasının boğuk yanıtı, 'Isınıyor' diye geldi. "Ama hâlâ Antarktika'dasın."

Fionn içini çekti. 'Malachy-Boyle-Çok Yakışıklı mı?'

Uzun bir duraklama oldu. 'Girebilirsin.'

Fionn kapıyı arkasından kapattı. Kulübe bir ayakkabı kutusundan biraz daha büyük olmasına rağmen, daha önce büyükbabasının yatak odasına hiç girmemişti. Kapısını kapalı tutmak konusunda her zaman dikkatliydi. Fionn ortasında durduğuna göre oda tam olarak hayal ettiği gibiydi - eksiksiz, düzenli bir kaos. Küçük ve kareydi ama yine de içine çok şey sığdırmayı başarmıştı. Gardırop ardına kadar açıldı, gömlekler ve kravatlar sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi çekmecelerden dökülüyordu. Her köşeye tikiş tikiş kitaplar, gelişigüzel yığınlar halinde sallanıyor ve penceredeki çiçekli perdelerin altında, askerler gibi dizilmiş küçük bir mum seçkisinin bulunduğu ahşap bir raf vardı.

Merak, Fionn'un omurgasına tırmandı ve omzuna dokundu.

Dar yatak odasının diğer ucunda, büyükbabası buruşuk dokularla çevrili bir çarşaf ve yastık dağının altına yarı gömülüydü.

"Merak etme Fionn. Görünüşüne rağmen bu benim ölüm döşeğim değil. Sadece korkunç bir soğuk algınlığım var.'" Fionn bunu görebiliyordu. Burnunun ucu kıpkırmızıydı ve artık doğru dürüst duyduğuna göre sesi alışılmadık biçimde nazaldı. "Ve şüphesiz farkında olduğunuz gibi, bir erkek üşüttüğünde her zaman çok daha kötüdür."

Fionn ciddi bir tavırla, "Annem öyle diyor," dedi. Fionn, büyükbabasını hasta gördüğüne üzüldü ama onu normal, geveze haline geri döndürdüğü için rahatladı. 'Sana bir şey getireyim mi? Çay?'

Büyükbabası yastıklarına yaslandı. Fionn, hiç sormayacaksın sandım.

'İçinde bal ve limon ister misin?' Fionn'ın bu şeylerin mutfak dolaplarında olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Beni gücendirme," dedi büyükbabası. 'Doğru yoldan alacağım. Tam iki buçuk dakika demlenmiş bir poşet çay ve otuz mililitre süt.'

Fionn yatağa yaklaştı, büyükbabasının yüzündeki çizgileri, dudaklarının çevresinde oyalanan mavi rengi inceledi.

Dedesı içini çekti. "En azından birimiz dün gece yara almadan kurtuldu."

'Eğer yardımı olacaksa, kesinlikle duygusal olarak yaralıyım.'

Dedesı kaşlarını çattı. "Biliyor musun, nasıl bittiğini tam olarak hatırlayamıyorum." Hatırayı ısıtmaya çalışıyormuş gibi kaşlarının arasındaki noktayı işaret parmağıyla ovuşturdu. 'Macera sonunu gölgede bırakmış gibi görünüyor.'

Fionn, büyükbabasına unuttuğunu hatırlatması gerekip gerekmediğinden emin olmadan ayaklarına baktı. Bunun yerine, 'Eh, kesinlikle... olaylıydı' dedi. "Uzun bir süre denize girmeyeceğim, orası kesin."

Büyükbabası oturdu ve o anın garipliği dağılana kadar burnunu son derece gürültülü bir şekilde sümkürdü. Ahh , dedi peçeteyi toplayarak . 'Bu kadar burnun varken soğuk algınlığı çok daha kötü.'

Fionn kendi burnunu görebilmek için gözlerini kısıtı ve sonra burnunun boyutunu hatırlayarak kaşlarını çattı. Bana bundan bahset.

"Öyleyse, rafine bir koku alma duyusu, Atlantik Okyanusu'nun bu yakasındaki en iyi yaban mersinli kekleri pişirmekten daha az etkileyici değil," dedi büyükbabası. 'Ya da "Bohemian Rhapsody"deki tüm notaları mükemmel bir şekilde vurmak.'

'Bunun ne olduğu hakkında fikrim yok.'

Büyükbabası ona gizlenmemiş bir korkuyla baktı.

"Çayını getireyim," dedi Fionn, pencerenin altındaki rafa bakarak. 'Biraz da tost.'

Omzuna oturmuş merakla odadan çıktı.

Kız kardeşi öğleden sonrayı kulübedeki en büyük tencereyi bir cadının kazanına bakması gibi karıştırarak geçirdi. Fionn'a karışımını incelemeye geldiğinde, "Özel çorba yapıyorum," dedi. 'Onu iyileştirecek. Sadece izle.' Fionn, A'dan F'ye ansiklopediyle saatler geçirirken, kendini Camelot'ta, Kral Arthur'un Yuvarlak Masasında bir şövalye olarak hayal ederken, yağmur pencereye vurarak devam etti.

Çayın hazır olduğunu söylemek için dedesinin kapısını çaldığında, cevap yoktu. Yavaşça açtı ve etrafına baktı. Büyükbabası derin bir uykudaydı, nefesi küçük horlamalar halinde burnunu çekiyordu. Fionn, daha önce getirdiği tosttan tabağı almak için başucundaki masaya doğru parmak uçlarında yürüdü. Sonra rafı incelemek için odanın diğer ucuna süründü.

Yağmur pencere camına vuruyordu ve Fionn adanın onu izlediğinden çok emindi.

Düzgün küçük bir sıraya dizilmiş altı mum vardı.

İlk ikisi değişen mavi tonlarında boyanmıştı: Record Low Tide 1959, Record High Tide 1982. Zifiri karanlık olan ve yüzlerce parıldayan yıldızla delinmiş üçüncüsüne Perseid Meteor Yağmuru adı verildi. Dördüncü mum, Kanlı Ay, madeni para gibi yuvarlak ve kıpkırmızıdan daha derindi. Beşinci mum mükemmel bir spiral şeklinde yukarı doğru kıvrıldı ve dönen parlak yeşil fırça darbeleriyle işlendi. Adı Aurora Borealis'ti.

Altıncı mum Cormac olarak adlandırıldı.

Tabak Fionn'un elinde sallandı, kırıntılar kenarlardan döşeme tahtalarına düştü.

Mum, sanki fırtınanın içinden oyulmuş, kızgın bir gökyüzünden koparılmış ve sanki ondan bulutlar fışkırıyormuş gibi kenarlardan köpüren bir sütun haline getirilmiş gibi görünüyordu. Ortada koyu gri ve kenarlarda mor renkteydiler. Tepe boyunca, balmumu dalgalar gibi ileri geri sallandı, girdapları derin, dipsiz bir maviye kanıyordu. Balmumu, loşlukta doğal olmayan bir şekilde parıldayan bir gümüş şeritle kesilmişti.

bunun sadece bir hatıra olduğunu söylemeye çalıştı. Yanaklarına ısı döküyor ve dudaklarını titretiyor olsa bile.

Dedesı yine horluyordu. Şimdi daha yüksek sesle, vites geçen bir motosiklet gibi.

Bu sadece bir hatıra değil, dedi farklı bir ses. Bu benim babam!

Öyleyse al!

Fionn'un parmakları mumun üzerinde gezindi. Rüzgâr pencere camını şingırdattı ve büyükbabası yuvarlandı, horlaması onu uykusundan sallayan bir hapşırıma dönuştü.

Fionn, her seferinde bir tembel göz kapağıyla uyanıklığa teslim olurken ayağa fırladı.

Çorba var, dedi Fionn çabucak. Tara yaptı. Kendi tarifi. Saatlerdir demliyor. Parlak turuncu. Dürüst olmak gerekirse bunu tavsiye etmem ama seni iyileştireceğinden emin görünüyor.' Gülümsedi, ama köşelerde sallandı. Yanakları alev alev yanıyordu, neredeyse yaptığı şeyin suçluluğu ağzından sözcüklerin dökülmesine neden oluyordu. "Seni uyandırmak için geldim ve kapıyı çaldım ama sen beni duymadın, o yüzden içeri girip tabağı alayım dedim, yine de seni korkuttuysam özür dilerim, sana çorbadan bahsetmek istedim, biraz ister misin? çorba?"

"Ah, ne güzel," büyükbabası esnedi. 'Sadece çorbayı hayal ediyordum. En lezzetli tavuk suyunu büyükannen yapardı.'

'Beklentilerinizi azaltın.'

Dedesı dudaklarını birbirine bastırdı. 'Beni doyurucu bir kase Soupe du Tara için yere koy.'

Fionn mumlara bakmamak için her türlü çabayı gösteriyordu. 'Doğru. TAMAM. O zaman sana biraz getireyim.'

Dedesı dirseklerinin üzerinde doğruldu. Ayağı kalkacağım, dedi, bacaklarını çarşafın altından sallayarak ve ayak parmaklarını esneterek. 'Yürüyerek yapabilirim. Ama sadece mutfak boyutunda bir tane.'

Fionn suçlayıcı bir şey söyleyemeden odadan fırladı. Pencere camlarının takırdaması durdu ve yağmur, cama sessiz damlacıklar sıçratan hafif bir çiselemeye dönüştü.

Üçü birlikte yemek yediler. Fionn'un hayatının gözlerinin önünden geçtiğı sefil bir kaşıktan sonra, çorbayı kibarca reddetti ve onun yerine bir sandviç yaptı. Büyükbabaları onlara 'Bohemian Rhapsody'nin a capella versiyonunu yedi dakikalık istenmeyen bir şekilde ısmarlarken, Tara bütün çorbasını ve kendisinininkini içmeye özen gösterdi. Daha sonra Tara, telefonunda birbirlerine şaka yapan YouTuber'ları izlemek için yatak odasına gitti.

Kadının duyabileceğı mesafeden çıkınca, büyükbabası sanki ölüyormuş gibi göğsüne vurdu, kaseyi ondan uzaklaştırırken hırıltılı nefesler aldı.

'O zaman hoşunuza gitmedi mi?' dedi Fionn hafifçe.

"Fionn, kıtlık sırasında bunu reddederdim."

'Gizli malzemeyi tespit edebilir misin?'

Büyükbabası turuncu sıvıya baktı. '... Umutsuzluk mu?'

Kapat, dedi Fionn, kabuğundan bir ısırık alarak. 'Doğru cevap sirke.'

'Havuç ve sirke .' Kelimeler küfürler gibi keskin ve dikenli çıktı. 'Bizi sevdiğini sanıyordum.'

'Bize tahammül ediyor. Ve sana onun en kötüsü olduğunu söyledim.'

Çorbasını gizlice attıktan sonra, Fionn'un büyükbabası kendini yatağına geri götürdü. Fionn, kucağında ansiklopediyle birlikte şöminenin yanındaki koltuğı kıvrıldı ve eşlik eden yağmurdan başka bir şey yoktu. Karanlık çökerken düşünceleri babasına döndü ve mumlar büyükbabasının yatak odasında saklandı.

Belki de bu dileği elde etmenin başka bir yolu vardı.

Onaltıncı Bölüm

MUM HIRSIZLIĞI

O gece yağmur intikamla yağdı. Birkaç gün sürdü, şafaktan alacakaranlığa kadar devam etti ve adayı sonsuz gri bir bulanıklığa bulaştırdı. Muson, hepsini küçük kulübenin içine hapsetti, Fionn'un büyükbabası, çatılarında birer birer toplanırken, Fionn'un büyükbabası yenilenmiş bir mum yapma çılgınlığına battı, bacadan çığlık attıklarını duyana kadar.

Haftanın sonunda, Fionn üç sıkıcı spor otobiyografisi ve bir tanesi Rasputin adında bir Rus adam hakkında okurken Tara sekiz ayrı grup korkunç kurabiye pişirmişti. Fionn'un şüphelendiği şeyin, Bartholomew Bouffant-barnet Beasley'den, belli ki onu saçlarını kıvırcık sevdiğinden daha çok sevmeyen bir çocuktan çekilmesinden dolayı, en çok kabin ateşinden mustarip görünüyordu .

Neyse ki, takip eden Salı masmavi gökyüzü ve sıcak hava getirdi. Fionn her zamankinden daha geç uyandı, daha önce her gün yaptığı gibi, karanlıkta ona mırıldanan sesi unutarak. Serçeler penceresinin dışında mutlu bir şekilde cıvıldarken, yatakta uzanmış ve esneyerek yatıyordu. Bartley Beasley'nin hav havı zehirli bir gaz gibi yatak odasına sızdığında neredeyse güzel bir gün olacağına karar vermişti .

Fionn tavana bakarak içini çekti.

Bartley nihayet ortaya çıktığında sihirli bir şekilde ortadan kaybolacağını umarak hazırlanmak, duş rutinini iki katına çıkarmak ve dişlerini üç kez fırçalamak için alışılmadık bir zaman harcadı. Tara, son birkaç gündür ona karşı neredeyse arkadaşça davranmıştı ve Fionn, özgürlükleri tamamen geri kazanıldığı için artık tahammül edilebilir olmaya devam edip etmeyeceğinden emin değildi.

Sonunda ortaya çıktığında, Fionn (en kötü şekilde) Bartley'i büyükbabasının koltuğunda uzanmış, kaslı bacaklarını şömineye dayamış halde bularak şaşırdı. Müziği o kadar yüksek sesle çalıyordu ki Fionn, odanın diğer ucundaki kulaklıklarından duyabiliyordu.

'Aa!' Elini Bartley'nin yüzünün önünde salladı. 'MERHABA!'

Bartley gözlerini açtı, ayağı neredeyse şöminenin üzerindeki muma çarpacaktı.

'Dikkatli olmak!' dedi Fionn ayaklarının dibine vurarak. 'Bunu söndürmeyin!'

Bartley bacaklarını indirdi ve Fionn'un ayak bileğini kırarak önünde tekmeledi. iPhone'undan gelen müziği kıstı. 'Niye ya?' diye sırıttı. 'Bize ne yapıyor?'

Fionn, "Kendi işinize bakın," dedi. Gerçeğe tercih edilebilir bir cevap olurdu ki bu hiçbir fikrim yok.

Bartley kollarını başının üzerine uzattı ve boynunu doladı. "Beni büyükannemin hafızasından attığından beri seni görmedim. Eve yürümek bir saatimi aldı , biliyorsun. Yarısına kadar telefon hizmetim yoktu.'

'Yani kendi düşüncelerinizle yalnız kalmak zorunda mıydınız? Bu ürkütücü .

Etrafta çılgık atan kargalar varken susma lüksüne bile sahip değildim.

"Kuzgunlar demek istiyorsun," dedi Fionn rahatsız bir şekilde.

Bartley elini salladı. 'Her neyse.'

'Tara nerede?'

Bartley çenesini sağa doğru salladı. Annenle telefonda konuşuyor, ona senin ne kadar berbat biri olduğunu söylüyor.

'Annem mi aradı?'

Fionn, Bartley'nin cevabını beklemedi. Ön kapıyı açtı ve kız kardeşini aramak için dışarı çıktı. Gökyüzü bulutsuz ve maviydi, tepede sıcak bir güneş asılıydı. Tara burundaydı, telefonu kulağına bastırılmış halde bir aşağı bir yukarı takip ediyordu.

Fionn, dikkatini çekmek için ellerini havada sallayarak ona doğru koştu. Yürümeye devam etti, telefonu aniden kapatıp cebine geri koymadan önce ona sadece bir kez baktı.

'Ne yapıyorsun?' yanına vardığında söyledi. 'Neden kapadın?'

"Gitmesi gerekiyordu," dedi Tara. 'Her hafta sadece belirli bir süre alıyor.'

Fionn kız kardeşine baktı. ' Her hafta ne demek istiyorsun ?'

Tara başını iki yana salladı. 'Bu cümlelerin hangi kısmı senin için kafa karıştırıcı?'

'Seni aradı mı?' diye sordu, beklenmedik bir acıyla nefesi kesilerek.

'Elbette var. Bizi bu yere gönderip bizi unutacağını düşünmedin, değil mi?'

Fionn'un düşündüğü tam olarak buydu. 'Neden beni aramadı?'

Tara ondan döndü ve kollarını iki yanında sallayarak kulübeye geri döndü. "Bilmiyorum Fionn. Denediğini söyledi, ama belli ki telefonunu şarj etmemişsin."

Fionn onu takip etti. 'O zaman neden bana söylemedin? Neden onunla konuşmama izin vermedin?'

'Çünkü unuttum!' dedi bahçe yolundan yürüyerek. 'Sadece sakın ol, tamam mı?'

'Bana onun aradığını söylemeliydin!' dedi Fionn, sesi yükselerek. Onunla konuşmayı ne kadar çok istediğini biliyorsun!

Hayır, istemiyorum, dedi Tara, arkasını dönme zahmetine girmeden. Oturma odasına yürüdü ve Bartley'nin karşısındaki koltuğa yığıldı. "Hey," dedi, tamamen farklı bir sesle, aşk sarhoşu ve aşırı duygusal. Bunun için üzgünüm.

'Hey.' Sırıttı. Annen nasıl?

'Oraya varmak. Bugün biraz sessizdi.'

Fionn aralarında durdu. 'Birdenbire görünmez miyim?'

'Ne istiyorsun?' dedi Tara bıkkınlıkla.

"En azından özür dilemeyecek misin?"

Tara gözlerini devirdi. "Ne için Fionn?"

Sana inanmıyorum, dedi Fionn. Kötü olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim.

Tara kaşlarını çattı. Annemle yaptığım telefon görüşmeleri seni ilgilendirmez.

Fionn'da ani bir dürtüyle bir şeyi parçalamak istedi. Onun ne kadar incindiğini nasıl göremezdi? Onu nasıl bir daha böyle dışarıda bırakabilirdi ve umursamıyordu bile? 'Neden bana karşı korkunç olmak zorundasın?' dedi, çırılçıplak. 'Beni bu aileyle ilgili her şeyin dışında bırakmaya gerçekten bu kadar kararlı mısın?'

Bartley, büyükbabalarının koltuğuna yaslandı, kollarını kolçaklara uzattı. 'Söyle ona Tara. Onu susturacak.'

'Bana ne söyle?' dedi Fionn.

"Bırak onu," dedi Tara yorgun bir şekilde.

"Devam et," diye bastırdı Bartley.

Tara, annesinin canını sıkkan bir şey olduğunda yaptığı gibi dudağının kenarını çiğnedi.

"Söyle," dedi Bartley.

'Ne dedin?' Fionn'a sordu.

Tara burnunun kemerini sıktı. "Yarın babamın yıl dönümü. Bunu unuttun mu?"

Fionn çok solgunlaştığını hissetti. Yaklaşmakta olduğunu biliyordu ama günlerin izini kaybetmiş olmalı - adada kayıp gittiler ve son zamanlarda tarihi düşünmüyordu çünkü telefonu düzgün çalışmıyordu ve okulda değildi. artık ve - 'Tabii ki hayır!'

Tara gözlerini kıstı. "Eh, annem çok üzgün."

Fionn, "Bunun için beni neden cezalandırdığını anlamıyorum," diye itiraz etti. 'Benim hatam değil!'

Ah, Tanrı aşkına, diye hırladı Bartley. "Bu senin hatan Boyle. Bunu henüz anlamadın mı? Anlamıyor musun?"

Yapma, dedi Tara.

Bartley onu görmezden geldi. 'Bu senin hatan çünkü aynı babana benziyorsun ve annen sana her baktığında onun ölümünü hatırlatıyor ve bu onu üzüyor. Ve sonra bu onu hasta ediyor!'

Bartley, dedi Tara derin bir nefes alarak. 'Durmak.'

Bana öyle söyledin, Tara. Bartley ayağa kalktı ve boncuk gibi gözleri parlayarak Fionn'un üzerine çıktı. 'Bunu anlıyor musun Boyle? Bu şimdi sana mantıklı geliyor mu? Bu senin hatan. Öyleyse neden annen seninle konuşmak istesin ki?' Fionn geriye doğru sendeledi, sözcükler göğsüne bıçak gibi indi. En başta seni buraya göndermesinin nedeni bu! Bir dahaki sefere bir mum yaktığınızda neden hepimize bir iyilik yapıp bir hortumla söndürmüyorsunuz?'

Fionn'un görüşü, sadece orada duran, kıpkırmızı ve sırttan Bartley Beasley olana kadar tünellendi. 'Bu doğru değil.'

Bartley gülümsedi. Kız kardeşine sor.

'Tara?' dedi Fionn sessizce. Ona bunun doğru olmadığını söyle.

Tara ona bakmadı bile.

Gerçek, odadaki tüm sıcaklığı emdi.

Nasıl bilmezdi?

Annelerini kırmıştı.

Gitmesinin sebebi oydu.

Gözlerinin arkasındaki gölgeyi asla yenememesinin sebebi oydu - en azından gerektiği gibi ve asla yeterince uzun süre değil.

Bartley, köpek kovuyormuş gibi ellerini salladı. 'Şimdi koş ve bizi rahat bırak. Kanlı gelgitin izini sürmeye çalışıyoruz.'

Fionn, dedi Tara zayıf bir şekilde.

Fionn onun ne söyleyeceğini duymak için beklemedi; sessizliği her şeyi söylemişti. Odadan çıktı, ondan gelen garip sesleri duymasınlar diye ayağını yere bastı.

Küçük koridorun yarı ışığında, Fionn kendini çelikleştirmeye çalıştı. Bu karışıklığı düzeltmek onun elindeydi, içinde yuvarlanmak değil. Babasını geri istemeyebilirdi ama annesi hala hayattaydı ve onun yüzünden acı çekiyordu. Bunu elinden almayı ona borçluydu. Onu tekrar iyileştirmek için. Temelli olarak.

Büyükbabası arka bahçede çalışma masasındaydı ama yatak odasının kapısı aralıktı ve bu sefer Fionn adanın onu izleyip izlemediğini umursamıyordu. Bugün Deniz Mağarası'nı bulacaktı ve annelerini düzeltecekti ve sonra Tara'ya Bartley'nin az önce fırlattığı tüm o korkunç sözleri yedirecekti.

Kanlı gelgiti takip etmeye çalışıyoruz.

Fionn daha iyisini yapacaktı. Onu batırmak üzereydi.

Kapıdan içeri kaydı ve pencere pervazının altına eğildi. Yarısı dramatik bir şeyler olmasını bekleyerek Record Low Tide 1959 mumunu aldı, ama rüzgar bunu fark etmedi ve dışarıdaki kuşlar kendi işlerine bakmaya devam etti. Fionn pencerenin köşesinden içeri baktı. Büyükbabası tezgahına yaslanmış, bir çömlek balmumu karıştırıyordu.

Mum, Fionn'un kapüşonlusunun cebinde sorunsuzca gözden kayboldu. Yokluğu belli olmasın diye diğerlerini birbirine yaklaştırdı. Babasının mumuna dokunduğunda yüreği sıkıştı ama onu orada bırakmak için kendini zorladı. Aynı anda iki tane almak çok daha dikkat çekici olurdu ve ayrıca bugün hatırlama, kalbinin çevresini test etme günü değildi. Bugün eylem günüydü.

Oturma odasında Tara ve Bartley şüpheli bir şekilde sustular. Fionn ikisine de bakmadan şömine rafından kibrit kutusunu kaptı, sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

On Yedinci Bölüm

BATAN DENİZ

Fionn adanın diğer tarafına doğru ilerlerken parmaklarını cebindeki mumun etrafında kıvırdı. Zaman hızla geçti, öğleden sonra güneşi Arranmore çimenlerini derin, canlı bir yeşile çevirdi. Tarlaların vahşi ve ıssız olduğu adanın ortasından geçti, uzaktaki ada hayatının koşuşturmacasının yerini kır çiçekleri ve kuşlar aldı.

Deniz fenerine ulaştığında, Fionn uçurumların üzerinden baktı. Gelgit şimdiye kadar gördüğü kadar yüksekti ama su alışılmadık derecede sakindi. Yüzeyin çok altında bir yerde, dilek onu bekliyordu. Cebinden mumu çıkardı.

'Fion Boyle!'

Fionn arkasını döndüğünde Ivan'ı burun boyunca ona doğru yürürken buldu. Sanki okyanustan yeni çıkmış ve ona ulaşmak için uçurumun kenarını tırmanmış gibi, birdenbire ortaya çıkmıştı. Her zamanki siyah kıyafetini giyiyordu, saçları ani rüzgarda savruluyordu.

'Sen nereden geldin?' Fionn'u aradı.

Ivan omzunun üzerinden eğimli çimenlere baktı. Sonra Fionn'a baktı, dudaklarında kurt gibi bir gülümseme belirdi. Parmağını ona doğru eğdi. 'Sana göstereceğim.'

Fionn kıpırdamadı.

Ivan sanki havayı alıp omzunun üzerinden atıyormuş gibi bütün elini kullandı. 'Buraya gel dedim . '

Hâlâ gülümsüyordu ama bu Fionn'a bir tuhaflik getirdi. Büyükbabasının uyarıları mı yoksa Ivan'ın Beasley'lerle olan ilişkisi mi onu bir adım geri attığını çözemedi. Ve sonra bir tane daha.

Fionn, Alçak Gelgit mumunu yumruğunda sıktı, kollarını kasıtlı olarak iki yanında sallıyordu. Fionn aniden burada ne kadar yalnız olduğunun farkına vardı. Görünürde, hatta duyma mesafesinde başka kimse yoktu.

'Sana nerede olduğunu göstermemi ister misin?' Ivan bağırdı. 'Bu yüzden mi geldin?'

Fionn destekledi. "Neden bana yardım ettin? Senin bir Beasley olduğunu sanıyordum."

Yalancı.

"Bir Fırtına Bekçisine ihtiyacım var," dedi Ivan, saçları kan kırmızısı çizgilerle havaya bulaşıyordu. Kim olduğu umurunda değil.

'Neden? dedi Fionn, gözleri Ivan'inkinden hiç ayrılmadan.

Ivan gülümsedi. 'Neden sen nereye odaklanmıyorsun, ben de nedene odaklanayım ? '

Fionn cebinden kibritleri çıkardı.

'Tek yapmanız gereken dinlemek!' Ivan bir şarkı gibi kahkahalar saçarak adımlarını iki katına çıkardı. Burada onun hakkında tuhaf bir manyaklık vardı. Sanki çok fazla şeker yemiş ve ne yapacağını bilememiş gibiydi. Sanki gözlerini nasıl kırpacığını hatırlayamıyordu. Çılgın kahkahasının derinliklerinde olduğu gibi, bir parçası çığlık atıyordu. "Siz adalılar neden hiç dinlemiyorsunuz ?"

Fionn'un kibriti çakarken parmakları titriyordu.

'Beklemek!' diye bağırdı Ivan.

Fionn tek hamlede alevi fitile kadar getirdi.

Ada nefes aldı.

Rüzgâr Fionn'un etrafında dönerken Ivan hiçliğe dönüştü.

Arranmore'un en ucunda kendini tekrar yalnız bulduğu buruna doğru itildi. Tam olarak kendisine ait olmayan bir Arranmore. Sabit bir nefes verdi. Kayalıklar iki yanında uzanıyordu, kara batmakta olan bir denize yuvarlanıyordu. Sanki biri fişi çekmiş gibiydi.

Rüzgâr onu, İvan'ın geldiği yöne doğru, burun boyunca sürükledi. Çim ayak bileklerini aşıyor ve güneş gökyüzüne doğru yükseliyordu. Işık, kayalıkların dibine yakın tuzlu kabuklu taşlardan geçerek onları ona göz kırpan kristallere dönüştürüyordu.

Sirtını deniz fenerine veren Fionn, kayadaki açıklıkları arayarak uçuşunun kenarı boyunca izledi. Gelgit adadan uzaklaştı ve onun yerine geniş kumsallar ortaya çıktı.

Sürülmemiş araziden aşağı inerken çimenler daha da yeşillendi. Gelgit o kadar düşüktü ki, kum boyunca sürünen deniz yosunu

haliçlerini görebiliyordu. Uçurumun kenarına yakın durdu ve sonunda onu gördü - uçurumun alt tarafında kocaman bir delik.

Fionn, boğazını sıkın bir beklentiyle daha da yaklaştı.

Deniz Mağarası, kaya levhasının nefesini tutuyormuş gibi içe doğru büküldüğü eğimli bir uçurumun altına gizlenmişti. Açıklık deniz fenerinden neredeyse yarım mil uzaktaydı.

Ve yine de, şaşkınlığına rağmen, Fionn, sanki daha önce burada bulunmuş gibi, bu yerde tuhaf bir şekilde tanıdık bir şeyler olduğunu fark etti, sadece ne zaman olduğunu tam olarak hatırlayamadı...

Bir kuzgun sürüsü denizden içeri girip mağaranın ağzına doğru dönerken gökyüzü karardı. Fionn, çılgın atışını sabitlemek için elini kalbine bastırdı.

Onlar sadece kuş.

Kenara doğru yürüdü, nefesinin altında mırıldandı - tam olarak hatırlayamadığı bocalayan bir melodi, kelimeler aklının bir yerinde gömülüydü.

Rüzgâr hışırdamaya devam etti, 1959'daki Low Tide'ın son katmanları üzerine savruldu. Kayaya oyulmuş basamaklar uçurumun yüzeyinden çıkıyor, genişliyor ve sanki toprak onları dışarı tükürüyormuş gibi inliyordu. Bir korkuluk belirdi, paslı metal çubuklar yıpranan mavi bir iple birbirine bağlandı. Fionn, Deniz Mağarası'na giden ve sahile doğru kıvrılan bir patikanın belirlediğini şaşkın bir sessizlik içinde izledi.

Rüzgâr onu aşağıya, kaybolan akıntıya doğru dürttü.

Fionn ilk adımını attı. Bir kuzgun başının üzerinden uçtu ve sanki ona nereye gideceğini gösteriyormuş gibi mağaraya daldı. Kendini zorlayarak yutkundu. Yükseklerde, bir martı ciyakladı. Bir sonraki geçici adımı attı. Gökyüzünden bir martı daha fırladı, sonra bir martı, ta ki bütün bir sürü ona ciyaklayana kadar.

Lütfen başlama, diye mırıldandı Fionn.

Martılar gıklayarak onun etrafında dönerek alçaldı. Bazıları dağıldı ve mağaraya doğru düştü, içindeki ürkmüş kuzgunları kovaladı.

Fionn titrek bir adım daha attı. 'J-sadece l-inmeme izin ver.'

Adımlarını artırdı, kuşlar onu geri itmek için kanatlarını çırparak etrafını sararken basamaklardan sendeledi.

Arzuya ihtiyacım var, diye mırıldandı Fionn. 'İzin ver dileğim.'

Çok aşağıda biri şarkı söylüyordu. Fionn, şarkıyı takip ederken etrafındaki kaosa değil, sessiz kıvılcımlara odaklanmaya çalıştı.

Rüzgâr uludu ve kaya inledi ve Fionn neredeyse yarı yoldayken, diğerlerinden bir martı düşüp doğruca ona geldi. Mumu ona doğru salladı, alev bir kılıç gibi işaret etti. Kuş onu pençeleriyle yakalayıp denize attı.

Ada nefes aldı.

Fionn korkuluğu serbest bıraktı ve yanından molozlar yuvarlanıp omuzlarından sekip kollarını çentiklerken yuvarlanırken yanağını kayaya dayadı. Basamaklar ufalanırken deniz mağaranın ağzının üzerine çıktı. Bazıları, üzerinde durduğu levhanın hemen altındaki levha da dahil olmak üzere tamamen ortadan kayboldu. Fionn eski, kırık bir merdivenin ortasında mahsur kalan bir uçurumun kenarına tutunup kalana kadar, korkuluk halatı çekerek hiçliğe düştü .

Fionn kayadan fışkıran ot öbeklerini didik didik ararken yeniden yukarı çıktı. Herhangi bir olası yanlış adımın şimdi ölümcül olacağı düşünülürse, bakışları ayaklarına dikilmişti. Bir yaş gibi görünen bir sürenin ardından kendini uçurumun kenarına çekti ve rüzgar dinene kadar nefes nefese orada yattı.

Başarısız olmuştu. Annesine yardım etmek için en iyi şansı bir martı tarafından elinden alınmıştı ve şimdi Alçak Gelgit sonsuza kadar ortadan kalkmıştı. Yanaklarının iğnelenmesi durana kadar gözlerini kısıtı. O vazgeçmezdi. Onun hatası olduğunda değil. Hala düzeltmek için bir şans varken değil.

Bir nefes verdi. En azından Deniz Mağarası'nın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Artık onları nerede arayacağını bildiği için gizli uçurum basamaklarını kolayca bulabilirdi. Alçak gelgiti, gerçek gelgiti bekleseydi, mum müdahalesi olmadan sonuna kadar inebilirdi.

Ama tepeye geri dönerken onu zorlayan başka bir şey daha vardı: Ada ona izin vermeyebilirdi. Bu dileği mağaradan çıkarmak istiyorsa,

Arranmore'un yanında olması gerekirdi ve şu anda durum bundan çok uzaktı.

Fenere geri döndüğünde, Fionn, Ivan'ın havalandığını öğrenince rahatladı. Bartley Beasley , Peter Pan'ın tüm güveniyle yoluna çıktığında, bu erteleme bir dakikadan az sürmüştü . "Seni yakalayacağımı biliyordum!"

"Git buradan," dedi Fionn, yanından geçerek. "Senin için havamda değilim."

Bartley de onun yanında koşuyordu. " Mağaraya gitmeye çalışacağını biliyordum ," dedi suçlayarak. 'Mum mu yaktın? Bütün gün bir gelgiti aradım!'

Fionn ondan uzaklaşmak için adımlarını iki katına çıkardı. "Büyük beyinlerin aynı şekilde düşündüğünü söyleyebilirim ama sen bir moronsun."

'Aşağı inmenin bir yolunu buldun mu?' diye bağırdı Bartley.

'Evet.'

'İçeri tek başına mı girdin?' diye sordu, uzun adımları onu Fionn'la aynı seviyede tutarak. 'Yaptıysanız aptalsınız!'

Fionn ilerledi.

Dileği kabul ettin mi? diye sordu, sesi şimdi paniklemiş gibi geliyordu.

Fionn'un içinde öfke kabarıyordu, daha önce olanların hatırası hâlâ kafasında çınlıyordu. Bartley'nin annesi hakkında söylediği tüm o şeyler, Fionn'a sanki hiç yoktan betermiş gibi küçümseme şekli.

"Evet," diye bağırdı omzunun üzerinden. 'Deniz Mağarası'nı buldum ve saçlarının yeşile dönmesini diledim.'

"Komik değil," diye tersledi Bartley. Senin sorunun ne Boyle?

'Özellikle sen . Hem genel olarak hem de şu anda karşımda olduğun için," dedi Fionn koşarak. Rüzgâr geri dönmüştü ve bu sefer onu esiyordu, kulaklarının etrafında bir ürperti dolanıyordu. Gökyüzünde yine kuşlar vardı ve Fionn, sinir bozucu martının onları çevrelediğine yemin edebilirdi.

"Bana nerede olduğunu söyle, Boyle!" Bartley hâlâ peşindeydi. 'Sen de olabilirsin. İkimiz de kendi başına gitmeye çok korktuğunu biliyoruz.

'Senden daha ileri gittim, değil mi? Ayrıca kuzeninin yardımına da ihtiyacım yoktu. Ama ona teklif için teşekkür ettiğini söyle!' Bartley'nin şaşkınlığı karşısında Fionn, *"Senin aynı tarafta olman gerektiğini düşünmüştüm"* diye ekledi.

"Biz," dedi hızlıca. 'O benim için kök salıyor.'

Fionn omzunun üzerinden baktı. 'Kendine kök salmadığına emin misin?'

Bartley, "Sana annen hakkındaki gerçeği söylediğim için kızgınsın," diye hırladı. Artık seninle ilgilenememesi benim suçum değil.

Fionn savrularak durdu. Daha güçlü veya daha uzun olsaydı, Bartley'i orada ve orada yumruklardı. " Annem hakkında konuşma," diye uyardı, parmağını kaldırarak. ' Hiç . '

Bartley onu yoldan çekti. "Kimden ve ne istersem onun hakkında konuşurum, Boyle."

Fionn'un nefesi kesiliyordu ve kırmızı renk görüşünün yanlarına sızıyordu. Söylemek istediği tüm kelimeleri unutmuştu. Bartley Beasley'nin yüzünde sadece öfke, hüsrân, kararlılık ve çileden çıkaran sırtışı vardı ve aniden bir martı başlarının üzerinden uçup, Bartley'nin saçına bir kuş kakası seli bırakırken muzaffer bir şekilde ciyaktı.

" Eeeeeeeuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu " diye bagirdi Bartley, su yüzünden ve kapüşonlusunun üzerine damlarken. Elini yanağına bastırdı ve sonra korkuyla ona baktı. Fionn'a baktı, yanakları bir domatesten daha kırmızıydı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve sürtündü.

Fionn ağzı açık hareketsiz durdu ve onun gidişini izledi. Sonra eğildi ve o kadar çok güldü ki neredeyse bayılacaktı.

Onsekizinci Bölüm

erimiş ay kuşağı

Fionn kulübeye döndüğünde hâlâ kendi kendine gülüyordu. Her şey hakkında olgun olmaya çalışmayı düşünmüştü ama Bartley Beasley'nin yüzü aşırı duygusal ve kırmızıydı, beynine kazınmıştı ve hala bu zihinsel görüntüyle dolup taşıyordu. Keşke haydut bir fırtına o anı süpürse. Fionn onu yatağının üstündeki bir ganimet kutusunda saklardı.

Tír na nÓg açmak için ön kapıyı açtığı anda kahkahası uçup gitti. Büyükbabası, başı ellerinin arasında, koltuğunda katlanmış haldeydi. Kol dayanağında kanayan bir balmumu birikintisi vardı, kırmızı, sarı ve menekşe ile karışık gece mavisi.

Fionn büyükannesinin fotoğrafına baktı ve onun varlığının fısıltısını ensesindeki tüylerde hissetti. Aykuşağı gitmişti, sonuncusu büyükbabasının en sevdiği koltuğunun kol dayanağına damlıyordu.

Fionn tereddütlü bir adım attı, döşeme tahtaları ağırlığı altında gıcırdıyordu.

Dedesı başını kaldırdı.

"S-üzgünüm," dedi Fionn. 'Yapacağını bilmiyordum... Ben sadece... Üzgünüm.'

Gözlerini kırptırdı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. "O gece bir çocuk gibi sersemidi. Gece yarısından sonra beni uyandırdı ve beni sürülmemiş araziye sürükledi. Donma noktasının altındaydı.' Kafasını salladı, kafasının içinde başka bir yere seyahat ederken gözleri parlıyordu. 'Daha önce hiç mehtaplı bir gökkuşağı görmemiştim. Ay kuşağının mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Winnie doğum günümde bunu dilediğini söyledi. Ada ona verdi... tabii ki verdi. "Hayır" demek imkansızdı... O gülümsemeydi. O güzel gülümseme.

Fionn boğazını temizledi. 'Sana çay falan yapabilir miyim?'

Fionn'a göz kırptı. 'Saat kaç?'

'Ah. Ah. Bilmiyorum. Sanırım öğleden sonra," dedi Fionn, güneşin hâlâ yüksekte olduğu pencereden bakarak. 'Belki üç veya dört?'

Kaşlarını çattı. 'Zaten o kadar geç mi oldu?'
Sanırım öyle.
İyilik, diye mırıldandı. "Gözlüklerimi gördün mü?"
'Kafanın üzerindeler.'
Düşünceli bir şekilde başını salladı ama onları çıkarmadı.
'Aç mısın?' diye sordu Fionn biraz nefes nefese. Sen ve Tara öğle yemeği yediniz mi?
Dedesi kaşlarını çattı. "Tara..." dedi yavaşça. 'Bilmiyorum.'
Fionn, üzerine çöken duygudan hoşlanmadı.
'Saat kaç?' dedesine sordu.
"Sanırım üç ya da dört."
'Çoktan? Düşündüğümde daha geç.'
'İyi hissediyor musun?' Fionn'a sordu.
Büyükbabası sağ kolunun yanındaki su birikintisini inceledi. '
Aykuşağı'nı yaktım.'
'Biliyorum.'
Harcadım, dedi kederle.
Hayır, yapmadın, dedi Fionn. 'Onu görmelisin. Bu nasıl bir israf olabilir?'
Gözlerini sıkıca kapattı. 'Onlar çocuk için olmalı. Her şey çocuk için. Onlara ihtiyacı olacak. Ve bunu biliyorum. Yaparım. Deniyorum. Ama bazen... bazen unutuyorum...' Sustu.
'Büyük baba?' dedi Fionn endişeyle. 'Neden bahsediyorsun?'
"Hatırladığımdan bile daha güzeldi." Geriye yaslandı ve boş gözlerle tavana baktı, hafızasında kayboldu. Fionn şöminenin üzerindeki muma baktı. Alev hiç görmediği kadar yüksekti.
Mutfağa gitti ve büyükbabası için bir sandviç yaptı. Yapacak başka bir şey yoktu.
Biraz esmer ekmek, peynir ve jambonu bir araya getirdiğinde, "İşte," dedi. 'Bence bunu yemelisin.'
Dedesi aniden ortaya çıkmasına şaşırarak tabağı ondan aldı. Fionn sandviçi üçgenlere ayırmıştı çünkü annesi bu şekilde daha lezzetli olduklarını söyledi ve o da aynı fikirdeydi.

'Teşekkürler... Fionn.' Kelime yavaş ve dalgalı geldi, sanki daha yeni hatırlamış gibi. Torununa baktı, deniz gözlerine geri kanıyordu. 'Pek iyi bir gün geçirmiyorum.'

Biliyorum, dedi Fionn usulca.

"Kendimi unutturken buluyorum," dedi sakın bir sesle.

'Bu iyi.' Bu gerçekten OK'den en uzak şeydi ama Fionn korkunun birçok yüzünü biliyordu ve büyükbabasının çoktan korktuğunu görebiliyordu. Ağzının sert kenarına kazınmıştı, sözlerinin arasında dikenli nefesler alıyordu.

Büyükbabası bir üçgen aldı ve ona baktı.

"Ye onu," dedi Fionn. 'Bu seni daha iyi hissettirecek.'

Fionn karşısındaki sandalyeye çöktü ve aralarındaki mum tavana tırmanmaya çalışırken onun yemek yemesini izledi.

"Beni neşelendirecek bir şey söyle bana," dedi büyükbabası, ağzı yarı yarıya ekmekle doluydu.

"Bartley Beasley'nin kafasında martı kakası gördüm."

Sandviçini yerken neredeyse boğulacaktı. Yutkunurken göğsünü yumrukladı, içinden bir hapsirik gibi kahkahalar fışkırdı. ' Ne? "dedi keyifle. 'Sana inanmıyorum.'

Olay şimdi ona o kadar komik görünmese de Fionn, büyükbabasının bundan zevk almasına memnundu. 'Gördüğüm en iyi şeydi.'

Dedesi ona göz kırptı.

Fionn onun sandviçin geri kalanını yutmasını izledi, yanaklarına renk dönünce rahatladı. Tıpkı Tara'nın bir şeyler yiyeceğinden emin olmadan havalanması gibiydi.

Sandviçi bitirdiğinde parmaklarını öptü. 'Lezzetli. Teşekkür ederim.'

'Sır, ekmeği dahil etmeyi hatırlamakta.'

Dedesi düşünceli bir ifadeyle başını salladı. 'Saat kaç?'

"Saat dörde doğru."

'Gerçekten mi? Bu çok geç oldu.' Kendini açarken dizleri gıcırdıyordu. "Sanırım biraz kestirebilirim. Beni bir saat sonra uyandırır mısın?'

"Elbette," diye seslendi Fionn arkasından. "İstersen akşam yemeğini de ben hallederim."

"Güzel," büyükbabasının yanıtı geldi. "Teşekkür ederim, Cormac."

** * **

Fionn, onu uyandırmaya gitmeden önce büyükbabasının iki saat uyumasına izin verdi. Bir yanı, fazladan zamanın karmakarışık anılarına yardımcı olacağını umuyordu; diğer kısım ise bunun olmayacağı ihtimaliyle yüzleşmekten çok korkuyordu.

Saat altıda dedesinin kapısını çaldı. Tara hâlâ dışarıdaydı ve yemek yaparken kulübeyi onunla paylaşmak zorunda kalmadığı için memnundu. 'Uyanma vakti!' Fionn kapıdan seslendi. 'Spagetti bolonez yaptım!'

'Sıfırdan mı?' boğuk cevap geldi.

Ah, hayır, dedi Fionn, kapıyı açarak.

Dedesi hala gömleği ve pantolonu içinde yatakta oturuyordu. Kıkırdadı. "Bu bir şakaydı, Fionn. Torunum olduğunu biliyorum ama yeteneklerin konusunda tüm tarafsızlığımı kaybetmedim."

Fionn hafifçe gülümsedi.

Büyükbabasının gözleri parlak, bulutsuz bir maviydi. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var Fionn?"

'Ne demek istedin?'

"Ah, sanırım ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Fionn çok dik durdu. Bir an yalan söylemeyi düşündü ama bunu yapmaya cesaret edemedi. "Deniz Mağarasını bulabilmek için Alçak Gelgit mumunu yaktım," diye itiraf etti. 'Gerçekten üzgünüm.'

Hayır, değilsin, dedi büyükbabası.

Fionn ayakkabılarına baktı. 'Aldığımı nereden bildin?'

Büyükbabası rafı işaret etti. "Gerçek şu ki, çok bariz bir kırıntı izi bıraktın. Biraz Hansel ve Gretel durumuydu."

*Gerçekten de rafın önündeki yerde büyük bir kırıntı yığını vardı.
'Hata.'*

Dedesı içini çekti. "Her ne kadar sıradan bir hırsızlık beni rahatsız etse de, geçen hafta söylediğim her şeye rağmen o mumu yakmış olmandan ve daha da kötüsü Deniz Mağarası'na kendi başına gitmenden daha çok endişeleniyorum."

Kulübede Fionn'un şöminenin üzerindeki mumu söndürdüğü o gece dışında, bu, büyükbabasının ona gerçekten kızmaya en çok yaklaştığı andı. Tamamen rahatsız edici bir deneyimdi.

"Üzgünüm," dedi sakın bir sesle. 'Şu an gerçekten çok fazla düşünmedim. Ve eğer daha iyi olacaksa, mağaraya bile ulaşamadım. Basamakların yarısına geldiğimde bir martı mumu elimden çaldı ve neredeyse denize düşüyordum.'

'İyi.'

'İyi?'

"Sana söylediğim gibi, yüzüm morarana kadar Deniz Mağarası'na gitmemelisin. Ve özellikle kendi başınıza."

'Ama mağara geçmişte yardımcı oldu. Kendin söyledin.'

"Ayrıca bir can aldı, Fionn."

Fionn'un çenesi düştü. 'Ciddi misin?'

Dedesı gerçekten de ciddi ifadesini takınmıştı, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar yüzeye çıkıyordu. Otuz yıl önce o mağarada Albert Cannon adında bir çocuk öldü. Okulda babanın sınıfındaydı. Gelgit düşükken kendi başına inmeyi başardı ama nereye gittiğini kimseye söylemedi. Cankurtaran ekibi sonunda onu bulduğunda, o ölmüştü. Karanlıkta kaybolmuştu, yiyeceği ve suyu bitmişti ve sonunda umut, sanırım. O kadar uzaktaydı ki, seslendiğinde kimse onu duymadı.' Hüzünle başını salladı. "Uzun zaman önce Deniz Mağarası'nda bir şeyler ters gitti Fionn. Orada garip bir karanlık var ve dikkatli olmazsan, içinde yolunu kaybedebilirsin. Bu yüzden oraya asla kendi başına gitmemen gerekiyor.' Durdu, bakışları anlamlıydı, "Düşük gelgitlerimi gizli tutmamın bir nedeni var. Mağara hafife alınmamalıdır. Ada zaten yeterince değişken – bela aramanı istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Fionn, içinde dönen bir suçluluk ve utanç kokteyliyle derin bir nefes verdi. 'Evet.'

Adanın seni sevmesi iyi bir şey, diye ekledi. 'Aksi takdirde -'

"Ölü," dedi Fionn.

'Ya da en azından yolundasın.'

Fionn aniden başının döndüğünü hissetti. Bir sonraki uçuşum adımını atmaya çok yakındı, kaybolduğunda okyanusa düşmeye çok yakındı. Ve mağaraya ulaşmış olsaydı ne olurdu? Albert Cannon gibi yolunu kaybeder miydi? Filika mürettebatı onu zamanında bulabilir miydi?

Büyükbabası davet olarak yanındaki yatağı okşadı, yüzü yumuşadı, 'Neden bu ani dilek acelesi? Bunun babanın yarınki yıldönümüyle bir ilgisi var mı?'

Fionn onun yanına yığıldı, daha önce köpüren acı yeniden yükseldi. Tara ve ben tartıştık. Annemin sürekli üzgün olmasının benim hatam olduğunu söyledi. Babama benzediğim için olduğunu söyledi . Ben sadece yardım etmek istedim. Dileğime Bartley'den önce ulaşmak istiyordum, böylece annemi iyileştirebilirdim.'

'Ah.' Büyükbabası, omzu omuzlarının etrafına kamburlaşmış, avuçlarının üzerine arkaya yaslandı. 'Eh, bu mantıklı.'

'Yapar?' dedi Fionn dehşet içinde.

Annenle ilgili olan kısım değil, Fionn. Mumu alıp kendi başına gitmenle ilgili kısmı," diye düzeltti büyükbabası. 'Tara'nın teorisi gerçeklerden çok uzak.'

'Ama nereden biliyorsun ?'

"Çünkü öyle yapıyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. "Tara bu açıklamaya inanabilir çünkü basit ve düzgün ama kalp meseleleri ve kafa meseleleri asla basit değildir, Fionn. Annen ikinizi de seviyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla beni ikinizin fotoğraflarıyla ve hikayeleriyle bombalıyor. Dürüst olmak gerekirse, kendim bu kadar duygusal olarak yatırım yapmasaydım, uzun zaman önce onu tacizden ihbar ederdim.' Fionn'a gülümsedi, gözleri karanlıkta parlıyordu. 'Sana bayılıyor. Bunu hissedemiyor musun?'

"Yalnızca bazen," dedi Fionn dürüstçe.

"Sen ve Tara, annenizin göğündeki güneşsiniz. Gerçek şu ki, ne babana ne de Arranmore'a gerçekten veda etmedi. O gün vapurda kederini ve korkusunu da beraberinde götürdü ve tüm o karanlıklar bir buluta dönüştü. Bazen güneş boyunca hareket eder ve bir süre onu tutar. Sen üzüntü değilsin, delikanlı. Sen panzehirsin . Cormac'a benziyor olman bir hediye, Fionn. Kız kardeşin o anın sıcaklığında ne söylerse söylesin, asla pişman olman gereken bir şey değil."

Fionn büyükbabasının gözlerinin içine baktı ve bir yaz denizinin berrak mavisini gördü, gerçek onun hemen ötesinde parlıyordu. Ona inandı ve bu inanç kalbinin ağırlığını değiştirdi. 'Yine iyileşmesini istiyorum. Temelli olarak.'

"Cesaretin birçok çeşidi vardır Fionn. Kendi içimizde yaptığımız yolculuklar çoğu zaman en fırtınalı denizlerden daha zordur.' Saçlarını karıştırdı, sesi yumuşak ve kendinden emindi, "Annen bir savaşçının yüreğine ve bir adalının ruhuna sahip. Bir gün Evelyn McCauley'i eve götüreceksin. Bir gün o gökyüzü temizlenecek."

Fionn, onu sabitlemek için titreyen elini göğsüne bastırdı.

Büyükbabası nazikçe, "Kız kardeşin Fionn'u bağışlamaya çalışmalısın," dedi. ' Üzgün bir yerden konuşuyordu. Düşündüğünüzün aksine Tara'nın iyi bir kalbi var.'

Fionn somurtkan bir şekilde başını salladı. "En azından onu bir süre görmezden gelebilir miyim?"

'Elbette. Bu konuda bir aziz olmak zorunda değilsin.'

Günün geri kalanında ve onu takip eden gecede Fionn'un yaptığı tam olarak buydu.

Tara o gece yatakta onunla konuşmaya çalıştığında, kulaklığını taktı ve ona arkasını dönerek döndü. Rüyasında uçurumun basamaklarının dibine kadar gelmiş ve Deniz Mağarası'nın bir ihtimal parıldadığını görmüş. İçeride annesi kollarını açmış onu bekliyordu, gülümsemesi hiç görmediği kadar genişti.

Bana gel, benim korkusuz Boyle'm, diye mırıldandı.

Ve demleyebileceğim sihri gör.

Ona doğru bir adım attı ve mağaranın karanlığı onu bir pelerin gibi omuzlarına sarıncaya kadar onunla birlikte geldi.

Beni toprağın altında ziyaret et.

Gel ve sana geri dönmemi dile .

Fionn, yerin ayaklarının altında çatırdadığını hissetti. Karşısında duranın annesi olmadığını, tamamen başka biri olduğunu görmek için gözlerini kırptı. Kuzgunlar geldi ve onu karanlığa gömdü ve Fionn, gördüklerini unutmak için çaresizce isteyerek gitti.

19. Bölüm

PİŞMANLIĞIN ŞURUP TADINI

Tara ertesi sabah yatak odalarının kapısından, "Kahvaltı hazırladım," dedi. 'Fransız usulü tost. Senin favorin. Piknikte olduğu gibi arkadan alabiliriz diye düşündüm.

Fionn yorganının altından kız kardeşine baktı. 'Niye ya ...'

'Kırıcılar da vardı, ama onları yaktım.' Tara bir ayağından diğerine geçti. Yine de dükkandan bir greyfurt aldım. Ama kavun olabilir. Farkı gerçekten bilmiyorum. Üzgünüm.'

Fionn doğruldu, yorgan onu bir şal gibi sardı. 'Tamam ...'

Tara boğazını temizledi. Kahvaltıyla ilgili değil, Fionn. Demek istediğim... Dün için, Bartley'nin söyledikleri için üzgünüm.'

'Ah.'

"Bunları Bartley'e söyledim," diye itiraf etti, şimdi ona pek bakmadan. Ama gerçekten onları kastettiğimi sanmıyorum. Kızgın ve üzgündüm. Babamın yıldönümü beni her zaman garip hissettirir. Bazen anneme olanlar için birini suçlamak daha kolay ve... Bilmiyorum. Duygularını incitmek istemedim ve lütfen sadece Fransız tostunu yiyip her şeyi geride bırakalım mı?' diye sordu, aceleyle eklemekten önce, 'Zehirlenmediğine söz veriyorum.'

Bu anın önemi Fionn'da kaybolmadı. Bu, Tara'nın ilk kez herhangi bir şey için özür dilemesiydi. Ayaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve gerindi. "Fransız tostunu yiyeceğim," diye onu bilgilendirdi. 'Ve ben de senin pişmanlığının şuruplu tadının tadını çıkaracağım.'

Tara gözlerini devirdi. "Bu konuda tuhaf olmana gerek yok."

Fionn ona gülümsedi. Ama bunun bir daha ne zaman olacağını kim bilebilir? Gerçek bir Tara Boyle özrünü deneyimlemem için bir elli yıl daha olabilir.'

Tara çarpık bir şekilde gülümsedi. 'Çünkü asla yanılmam.'

Fionn'dan bir - ha'lık bir kahkaha yükseldi.

Hadi o zaman, dedi odadan çıkarken. 'Hava soğumadan önce.'

Fionn, güneşin gök mavisi bir gökyüzüne yükselmeye başladığı pijamalarıyla onu dışarıda izledi. Tara, büyükbabasının tezgahını derme çatma bir piknik masasına çevirmiş, büyükannelerinin tığ işi battaniyelerinden biriyle örtmüş ve ortasına küçük bir vazoda karahindiba dikmişti. Fionn'un ona bunların yabani ot olduğunu söylemeye cesareti yoktu. "Dün Bartley'e ne olduğunu duydun mu?" O sordu.

"Duydum," dedi Tara, üç bardak portakal suyu doldurarak. Bu konuda çok üzgün.

Fionn bir dilim kavun alıp ağzına attı. Sana gerçekten söylediğine inanamıyorum.

'O yapmadı.' Tara, dumanı tüten bir Fransız tostı yığınının ortaya çıkardı ve tabağına iki dilim koydu. O döndüğünde Shelby ve ben amcasının evindeydik. Kuş kakası... gözden kaçırmak zordu.'

Fionn, bir dilim ekmek alıp kendi tabağına bırakırken yüzündeki neşeyi gizleme gereği duymadı. Lezzetli, sıcak ve tereyağlı kokuyordu ve tıpkı ev gibi. Kız kardeşinin peşini bırakmaya tam olarak hazır olmadığı için (erkek arkadaşlar konusunda hâlâ berbat bir zevki vardı), övgülerinde fazla cömert olmamaya karar verdi. 'Aferin Tara. Bunlar yenilebilir görünüyor.

'Bunu iltifat olarak kabul edeceğim.' 'GRANDAD, KAHVALTI!' diye çığlık atmadan önce onun karşısına oturdu. ciğerlerinin tepesinde.

Fionn yüzünü buruşturdu. Yan odada, Sibirya'da değil.

Fransız tostuna endişe verici miktarda akça ağaç şurubu sıkarak ve taşan suyu silmek için bir dilim kavun kullanarak, "Evet, ama o yaşlı," dedi.

Fionn, Lyle'in Altın Şurubu konservesini değerli bir şekilde açtı ve bıçağını içeri soktu, kendi tostunun üzerine yapışkan şeker damlacıkları süzülürken onu döndürdü.

Bartley, Deniz Mağarası'na giden bir yol bulunduğunu söylüyor. Tara ağzına bir ısırık aldı, sözleri yapışkan ve boştu, 'Bunu nasıl başardın?'

Fionn portakal suyundan bir yudum aldı. 'Doğal macera duygumu kullandım.'

'Nasıl, gerçekten?'

Dedemin odasında bir Alçak Gelgit mumu buldum ve yaktım," diye itiraf etti. 'Bütün deniz çekildi ve ben sahile giden bir yol buldum. Yine de mağaraya girmedim. Ben uçurumun yarısındayken ada biraz korktu.'

Tara ona baktı. 'Dedem biliyor mu?'

'Maalesef.'

Morarmış olmalı.

Fionn çığnerken başını salladı. 'Görünüşe göre birçok farklı şekilde ölebilirdim.'

"Tek başına gitmeye çalıştığına inanamıyorum."

Fionn şurup gibi dişlerinin arasından kız kardeşine sıırttı. 'Artık o kadar korkak değilim, değil mi?'

"Sadece bir aptal." Tara inanamayarak başını salladı. "Sana kötü bir şey olmadığı için rahatladım. Çok daha kötü olabilirdi ."

Duyuyorum.

'O zaman nerede olduğunu öğrenebilir miyim?'

Hayır, dedi Fionn. 'Sana güvendiğimi sanmıyorum.'

Tara çığnerken bunu düşündü. Sonra, sanki bu adil bir sonuçmuş gibi çenesini eğdi. 'Ya bir dahaki sefere birlikte gidersek, sadece sen ve ben? Bu adımları kullanabiliriz.'

'Neden bunu yapmak isteyesin ki?' dedi Fionn şüpheyle. Bartley ile gitmek istediğini sanıyordum.

Tara çatalını bırakıp ona doğru eğildi, sanki kuşların onu duymasından korkuyormuş gibi sesini alçalttı. Bak, Bartley'nin dileği umurumda değil Fionn. Bir sonraki Fırtına Bekçisi olmaya kafayı taktığını biliyorum ve büyükannesi bu konuda ona bir dakika bile huzur vermeyecek ama bana öyle geliyor ki bu kararı Beasley'ler değil ada vermeli. Her neyse, ben olmadığım sürece kim olduğu umurumda değil.'

'İstemez misin?' dedi Fionn şaşkınlıkla.

'Sonsuza kadar bu kayaya bağlı olamayacak kadar gencim ve çok yetenekliyim. Hollywood oyunculuk kariyerime nasıl başladım?' Gülümsemesini yuttu, sesine geri dönen ciddiyet, 'Annem için dilek

dileyebileceğimizi düşünüyordum' dediğinde. Onun buraya gelip bizimle olmasını istiyorum.'

'Bunu bana neden daha önce söylemedin?' Fionn'a sordu. "Bütün beyin hücrelerini kaybettiğini sanıyordum."

Tara ona ters ters baktı. 'Çünkü sinir bozucu oluyordun.'

Fionn gözlerini devirdi.

Zaten sensiz gitmek daha mantıklıydı, diye ekledi Tara. "Böylece, Bartley bizim bir araya gelip onu kandırmamız konusunda endişelenmeyecek."

Fionn hayranlıkla, "Onu kandırmanı kolaylaştırıyor," dedi . Zavallı, aptal erkek arkadaşın.

'Artık birlikte gitmemiz mantıklı, ona nasıl ulaşacağımızı tam olarak biliyoruz. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Ona ulaştığımızda hiçbir çirkin tartışma olmayacak.'

"Dedemin ikimizin de bu dileği elde etmeye çalışmamızdan mutlu olacağını sanmıyorum." Şimdi tekrar doğru dürüst düşündüğüne göre, Fionn'un huzursuzluğu baş gösteriyordu. Mağaranın bizi yutabileceğini söylüyor.

Tara küçümseyerek, "Birlikte olursak olmaz," dedi. " Gelgitlerin tekrar harekete geçmesi an meselesi. Bartley bizim kadar yakın. Garip Ivan ona yardım ederken belki daha da yakın. Dilek her iki şekilde de tüketilecekse, neden bizde olmasın?"

Fionn düşünürken alt dudağını ısırды.

'Yani, onu aramak için çok zaman harcadık, şimdi ulaşılabilir olduğuna göre gerçekten vazgeçecek misin?' Tara kararlılığını bir keman gibi ustaca çalarak devam etti. 'Mağara adanın bir parçası, Fionny. Dağda bize bıraktı . Gerçekten ne kadar tehlikeli olabilir?'

Bilmiyorum, dedi tereddütle.

Büyükbabam bitene kadar bilmeyecek. Tabağına baktı, sesi titriyordu, "Bunu anneme borçluyuz Fionny. Onun sahip olduğu tek şey biziz.

Fionn'un kalbi göğsünde acıyla çarpıyordu. Tara, tıpkı anneleri gibi üzgün bir şekilde gülümsüyordu ve o anda ona o kadar çok

benziyordu ki, Fionn eridi. Annelerine yardım etme şansları varsa, denemeyi ona borçluydular.

Yan odadan duyulmasın diye sesini alçalttı, 'Yarın sabah gidelim o zaman. Bu bize büyükbabam uyurken başka bir Alçak Gelgit aramak için yeterli zamanı verir.'

"Ya Bartley o zamana kadar ulaşırsa?" diye fısıldadı Tara.

"Gelgitler her yerde." Fionn Fransız tostundan bir ısırık daha aldı, şekerli şurup ağzında patladı ve damak tadında dans etti.

Ve o da gizli adımları bilmiyor, diye düşündü memnuniyetle.

'TAMAM.' Tara gözleri kararlılıkla parlayarak bir çatal daha yedi.

Yığında sadece üç parça tost kaldığında, büyükbabaları kapıda belirdi. 'İyi iyi iyi. Uzlaşmanın tatlı kokusunu alıyor muyum?'

"Bu altın şurup," dedi Fionn.

'Bunları senin için sakladık.' Tara bıçağıyla tabağın kenarına vurdu. 'Şimdi biraz soğuklar.'

Gözleri aydınlandı. 'Ah, Fransız tost. Benim favorim .' Tezgahın başına oturdu ve dilimleri önce akçaağaç şurubunda, sonra Lyle'da boğdu, sadece iyi bir ölçü için Fransız tostunu çabucak halletti. Fionn, alnındaki kırıksıklıklara ve gözlerinin altındaki derin kırıksıklıklara doğru çekilip yemek yemesini izledi. Birkaç gün öncesine göre çok daha yaşlı görünüyordu.

Fionn bir kez daha düşündü... annelerinin Dublin'e döndüğünde içindeki gölgeyle boğuşması... son zamanlarda büyükbabasının parmaklarının arasından kayıp giden onca şey, gözlükler, saatler ve insanlar...

Bir dilek ve iki kalp ağrısı.

Piknik yapmayalı yıllar oldu biliyorsun, diyordu büyükbabası. "Ne güzel fikir Tara. Ve bugün babanızın yıldönümünü onurlandırmak için ne uygun bir yol. Winnie ve ben Cormac'ı her zaman sahilde piknik yapmaya götürürdük. Merrows'u bulmak için kaçtığına, onu sırayla ele almamız gerekecek.'

Fionn'un çevresinde ani bir menekşe parlaması oldu. Dikkati, bir gökkuşağının parıldadığı gökyüzüne doğru çekildi. 'Hey, bak.'

Dedesi yüzünü güneşe çevirdi. Işınlarnı, eskisi kadar yaşlı görünmeyinceye kadar yüzündeki yarıklara serpti. 'Ah, bir hediye.'

Martılar sessiz bir sessizlik içinde etraflarında dönüyor, gökkuşığı kanatlarından parlıyor ve yerde renkli çarklar çiziyordu.

"Ve bir tane daha var!" dedi Tara heyecanla.

Orada, birincinin biraz üzerinde, ikinci bir gökkuşığı kendini gökyüzüne boyadı.

"Her biriniz için bir tane" dedi büyükbabaları.

"Kulübenin tam üzerindeler!" Tara kendi özel merakını giyyordu; gülümsemesini yumuşattı ve gözlerinin arkasında parladı. Fionn onu uzun zamandır böyle görmediğini fark etti. Acaba onun da içinde bir yerde bir gölgesi olup olmadığını merak etti. Belki ikisi de yaptıysa. 'Yalnızca bizim için yapılmış gibi görünüyor.'

'Olur, değil mi?' dedi dedeleri, gözünde bir pırıltı.

Tara ve Fionn, gölgelerini gökyüzüne yayıp eterde eriyene kadar gökkuşaklarını izlediler.

Büyükbabaları tostunu yedi, sanki bu anın hem bir haklılığı hem de belirgin bir beklentisi varmış gibi mutlu bir şekilde kendi kendine çiğnedi.

'Bu her yıl mı oluyor?' Fionn'a sordu.

"Elbette öyle."

Fionn o zaman büyükbabasının neden tüm hayatını bu garip yerin sırlarını korumaya adanmış olduğunu, oğlunun kaybı için neden Arranmore'a kızmadığını anladı. Ada hatırladı. Önemsiyordu. Ve Fionn belki de onlardan alınanlar için üzgün olduğunu düşündü.

"Yani," dedi büyükbabaları, bir kez parmaklarındaki şurupun son damlasını yaladıktan sonra. 'Günün geri kalanında gündemde ne var o zaman?'

Tara taburesini tezgahtan uzaklaştırdı. Shelby halasının doğum günü için pasta yapmak istiyor. Ona yardım edeceğimi söyledim.

"Pekâlâ, bu çok fedakarca bir davranış Tara, ama bana en az üç dilim kaçırmayı unutmamalısın."

"Yapacağım," dedi, içeri atlayarak.

Fionn'un büyükbabası boş çatalını alnına doğrulttu, ucundan altınla bükülmüş şuruplar damlıyordu. Ya sen Fionn? Bu öğleden sonra atılğan büyükbabana ayıracak zamanın var mı?

'Aklında ne var?'

"Sana mumların nasıl yapıldığını gösterebileceğimi düşündüm. Buna hazır mısın?"

Fionn boğazındaki ani kuruluğu yuttu. ' Kesinlikle buna hazırım .'

Büyükbabası ona göz kırptı, gülümsemesinde büyülenme vaadi duruyordu.

Yirminci Bölüm

FIRTINA MUHACİRİNİN SIRRI

Fionn'un büyükbabası kulübenin içinden, Bir dakika sonra, diye seslendi, sözleri bir çınlama, çarpma ve gümleme kakofonisi ile noktalandı. ' Bütün bu çöpler nereden geldi ? Burada kendi burnumun ötesini zar zor görebiliyorum...'

Fionn'a sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca etrafa bakındıktan sonra, sonunda aradığı kutuyu ortaya çıkardı. Kırık bir plaj şemsiyesinin altına gizlenmiş ve eski müzik kayıtlarından oluşan bir koleksiyonun arasına sıkışmıştı. Onu tezgaha geri taşıdı ve tatmin edici bir gümbürtüyle yere bıraktı. Kutunun bir tarafında siyah keçeli kalemle şunlar yazıyordu: Yeni başlayanlar için mum yapımı.

Diğer tarafta, isimler farklı el yazılarıyla çizilmişti, çoğu zamanla silikleşmiş ve silikleşmişti. Fionn, büyükbabasının Maggie Patton ve Ferdia McCauley arasında yer alan adını tanıdı . Başka Boyle'lar da vardı, Cannon'lar, McCauley'ler ve Patton'lar da, ama Fionn'un diğer tarafta karalanmış olan bir Beasley girişi -Bridget adında bir kadın-bulması neredeyse bir dakika sürdü.

Fionn kutunun ağzının üzerinden baktı. Çoğunlukla mum kalıplarıyla – yıldızlar, küreler, kareler ve kalpler – ve eski yontma bıçaklarıyla doluydu. Dipte yarı kullanılmış balmumu parçaları ve balmumu çakılları yığılmış, üstüne dal parçaları ve deniz yosunu şeritleri gelişigüzel saçılmıştı. Büyükbabasının doğru malzemeleri nasıl bir araya getirdiğini, fırtına kokusunu ya da denizdeki şimşek kokusunu nasıl damıttığını gösteren hiçbir şey yok.

Büyükbabası gözlüklerini burnunun köprüsüne doğru itti. "Bir keresinde bana neden hava durumunu kaydetmeyi seçtiğimi sormuştun."

"Evet," dedi Fionn.

Dedesı metal tencereyi brülörün üzerindeki ızgaraya yerleştirdi. "Bizim havamız ham elemental büyü, Fionn. Fırtına Bekçisi'nin

damarlarında bizim gökyüzümüz kadar emin akıyor. Fırtına Bekçisinin gücünün kaynağıdır. Onu saklamak, sihri saklamaktır.'

Fionn şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. 'Yani onu kurtarıyorsun?'

'Evet.' Büyükbabası balmumu çakılları torbasını sarkıttı. "Büyüyü bir alevin arkasında tutuyoruz, böylece Morrigan dönerse onu karanlığına karşı kullanabiliriz."

Fionn elleri biraz titreyerek balmumu torbasını aldı. Bu an ilk görüldüğünden daha büyüktü - metal üzerindeki balmumunun basit çingırağı, rüzgarda tıslayan bir alev - bir gün onun mirası olabilirdi. 'Bu, onu kullanmanın bir yolu olduğu anlamına mı geliyor?' Balmumu dökerken sordu. 'Çıkarmak için mi?'

Büyükbabası aralarında bir fitil tutuyordu - yuvarlak gümüş bir diskle biten uzun, ince bir ip. Diske parmağıyla hafifçe vurdu, ardından bir kalıbın dibine bastırdı ve fitili tam olarak yapışana kadar parmakları arasında ileri geri yuvarladı. 'Daha takmadık bile ve nasıl çıkaracağımı soruyorsun.'

Fionn gözlerini tenceredeki kırıntılardan ayırmadan torbayı karton kutuya geri koydu... izliyor, bekliyor...

'Sen -' Büyükbabası oturduğu yerde kaskatı kesildi. Havayı kokladı, alt dudağını yaladı. "Ah," dedi, "Fırtına beklediğimden biraz daha erken geliyor."

Fionn çok hareketsiz kaldı. 'Nereden biliyorsunuz?'

"İçimdeki değişimi hissedebiliyorum," dedi taburesinde aynı şekilde kıpırdanarak. Küçük tavadaki balmumu kremi beyaz bir su birikintisine dönüşüyordu ve büyükbabasının gözleri parlıyordu. Fionn'a baktı. 'Yeni Gardiyan yükseliyor.'

'Şimdi mi? İnce havadan bir bulut belirip güneşin önüne geçerken Fionn kollarını indirdi. Tezgahın üzerinde gölgeler dans ediyordu. Etraflarında dolanan bir kuş sürüsü vardı, sanki birdenbire ortaya çıktılar. Sadece martılar ve kuzgunlar değil, kırlangıçlar, ispinozlar ve ardıç kuşları da birbirine karışmıştı. Ne kadar uzun süre bakarsa, o kadar fazla ortaya çıkıyor ve onları kendinden geçmiş bir merakla izliyordu. Beklemek. 'Emin misin?'

Dedesi sert bir şekilde başını salladı. 'İnan bana evlat. Büyünün içinden ne zaman aktığını bilirsin, tıpkı içinde gümbür gümbür atan, kalbini bir davul gibi attığını bildiğin kadar eminsin.'

'İyi misiniz?'

"Kendimi çok dolu ve çok boş hissediyorum." Onu incelemek için çenesini daldırırken, büyükbabasının gözlüğü burnunun aşağısına indi. 'İyi hissediyor musun ? '

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi Fionn, omurgasındaki çentikleri aşarak yükselen korkuyu görmezden gelerek. 'Ya o ben değilsem? Ya başka biriye?'

Dedesi tencereyi sehpanın üzerine bıraktı ve ocağı söndürdü. Fionn, feribottan indiğin gün ada uyandı. Son birkaç hafta, hiç tahmin etmediğim kadar huzursuz geçti.'

Fionn ona baktı.

"Mumlar sana tamamen farklı bir şekilde tepki veriyor," diye devam etti. 'Yanılmaz balmumu senin için yanar. Rüzgar nereye gidersen git sana eşlik eder. Sanki Arranmore seni tanıyor, sadece bu katmanda değil, hepsinde...' O zaman çok sessizleşti, çenesi Fionn'dan çok kendi kendine konuşuyormuş gibi göğsüne dayadı. "Sanırım sizi epeydir bekliyordu."

Büyükbabasının ifadesinde o kadar büyük bir ciddiyet vardı ki, fazlasıyla şaşkınlık ve içinde boğulmak imkansızdı ama yine de ilgisini çekmemiş ya da şaşırmamış gibi görünüyordu... ama istifa etti. Ve Fionn'un içinde uzun süredir alevlenen huzursuzluğu alevlendirdi.

Fionn erimiş balmumuna baktı. 'Fırtına geldiğinde sana ne olacak?'

Bunun üzerine dedesi hiçbir şey söylemedi.

Aniden kuş cıvıltısı ve esinti yokluğunda, Fionn kendi düzensiz nefesini duyabiliyordu.

"Hediyeye sahip çıkmalısın. Adaya henüz vazgeçmeye hazır olmadığını söyle." Taburesini banktan geri itti ve ayağa kalktı. 'Bekleyebilirim. Bartley bekleyebilir. Hepimiz bekleyebiliriz .

Fionn, dedi büyükbabası.

"Hayır, dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim."

'Fionn.'

'Üşüdüm. Ben içeri gireceğim ve -'

'Otur.'

Fionn oturdu.

Dedesı balmumu karıştırdı. "Artık yapamam Fionn. Hafızam zayıflıyor.'

Hayır, dedi Fionn usulca, ama başka bir şey söyleyemedi. Yalan, dilini geçemeyecek kadar büyüktü.

"Bütün hayatımı hatırlamakla geçirdim, Fionn. Bir noktada kapasiteye ulaşacağım mantıklı. Unutmaya başlayacağımı.

Gökyüzü kararıyordu; kalın gri ve siyah bulutlar birdenbire ortaya çıkmış ve kendilerini inatla güneşin önüne asmışlardı. Fionn'un içinde neler olup bittiğini tam olarak hissetti. Küçük tenceredeki balmumuna baktı ve aralarında yükselen binlerce gün batımının ve kar fırtınasının önemsizliğini hissetti. Büyükbabası, adanın büyüsunü yakalamak için o kadar çok yıl harcamıştı ki, kırmızı kablolu gözleri ve yorgun parmaklarıyla kendini kaydetmeyi unutmuştu. Şimdiyse parmaklarının arasından kum gibi kayıp gidiyordu. İşin bittiği yer burasıysa, sihir kimin umurundaydı?

kendini içine koymanın bir yolunu bul."

"Zaten var, Fionn."

Bulutlar alçaldı ve arkalarında büyük gri cepler halinde gökyüzünde esneyen başka bir katman belirdi. Karanlık tezgahın üzerine süzüldü, pelerinli eller ve yüzler, kollar ve parmaklar ve Fionn'un üzerine anlayış yayıldı. Başından beri oradaydı - kenarları, ama asla anlam veremedi. 'Şöminenin üzerindeki mum. Hafıza... o sensin.'

Büyükbabasının cevap veren gülümsemesi küçük ve gerçkti. 'Fırtına Bekçisi'nin sırrı.'

Fionn, içindeki adayla yaşayan bu adama, büyükbabasına biraz daha yakından baktı. Kendini dünyaya demirleyebilmek için bir şekilde kendi koşullarını kaydetmenin bir yolunu bulan bu adam. En azından bir süreliğine. 'Bitince ne olacak? Başka bir tane yapabilir misin?'

"Ben zaten değiştim, Fionn. Mum söndüğünde, sonsuza dek unutacağım.'

Fionn titremesini durdurmak için dişlerini alt dudağına geçirdi. Ama bu adil değil .

Ve işin gerçeği buydu: Başlarının üzerinde sallanan yağmur bulutları kadar ağır, dolu ve karanlık. Hiç adil değildi.

Büyükbabası mumu saat yönünün tersine, sonra saat yönünde, ileri geri, ileri geri karıştırmaya devam etti. Korkulacak daha kötü şeyler var Fionn. Aşksız bir hayat. Anlamsız bir yol. Cesareti olmayan bir kalp.

'Korkuyor musun?'

Hayır, Fionn. Korkmuyorum.'

Uzaklarda bir yerde, batan bulutların arasında yalnız bir karga gagasını rd. "Gökyüzü düşüyor," dedi Fionn.

"Güneş yeniden doğacak," diye yanıtladı büyükbabası ve bu iki cümlede onlardan önce gelen her şeyden çok daha fazlası vardı.

Fionn bir şey daha söylemek istedi; dedesini çok sevdiğini, kendi içinde yaşamak konusunda kendisini iyi hissettiren dünyada tek kişi olduğunu, Fionn'un gökyüzündeki en parlak yıldız olduğunu, görmeye dayanamadığını söylemek istiyordu. ya bir tek şeyi unuttur ya da tüm unutmaların içinde onu da unuttur. Kelimeler, konuşamayacak kadar dolu hissedene kadar dilinde birleşti.

Benim için zlme evlat, dedi büyükbabası yumuşak bir sesle. "Kafamı macera, kahkaha ve aşkla ve benden önce gidenlerin tüm hikayeleriyle doldurdum..." Fionn'a doğru eğildi, böylece tek görebildiği gözlerindeki dalgalı denizdi, yukarıdan geçen fırtına bulutları değil. onlara. "Aslında, her şey hakkında oldukça agzlydm."

Fionn bir gülümseme toplayamadı.

Dedesi içini çekti. " Acımakta ısrar ediyorsan , gerçekten kendine acımalısın. Kafan hala çok boş. '

Fionn kaşlarını çattı, öfke, değerli, kısacık bir saniye için ağlama dürtüsünü bastırdı.

Dedesi kakhaha attı. 'Doldurmaya başla, evlat. Bu senin en büyük sorumluluğun. Nefes nefese bir mucize yaşamak için, böylece senden kaybolmaya başladığında, mutluluğunun gölgesini hala içinde hissedeceksin ve en yüksek sesle güldüğün, en derinden sevdiğin ve korkusuzca yaşadığın mutluluk duygusunu hissedeceksin. tüm özellikleri eriyip gidiyor.'

Eğimli bir ışık, biriken karanlığın içinden geçerek tezgahın üzerinde parmak uçlarında gezindi ve balmumu kabına doğru kayd.

'Gerçekten böyle mi hissediyorsun?'

Dedesi karton kutudan küçük bir deri kese çıkardı ve içinden gümüş bir iğne çıkardı. "Tam olarak böyle hissediyorum, Fionn. İşte bu yüzden bütün mesele hakkında bu kadar kendini beğenmiş olmayı göze alabilirim.' Parmağını dikti ve tencerenin üzerine tuttu. Hareket, tüm kelimeleri Fionn'un kafasından attı.

Artık sadece merak vardı.

Merak ve kızgın bir gökyüzü.

"Bazen yavaş gelirler," dedi büyükbabası, ikisi de iğneli parmağına bakarken. 'Daha önemsiz olanları, yağmur, bulutlar ve karla koaksiye edebilirsiniz... ama büyük olanlar, ah, sihir damlayan fırtınalar ve en şiddetli kar fırtınaları, Fionn, bir dalga gibi hissedene kadar içinizde şişerler ve siz Yeterince denersen uçabileceğini hissediyorum.'

Parmağını kavanozun kenarına vurdu.

'Tam olarak ne olması gerekiyor?' Fionn'un söylediği gibi, büyükbabasının işaret parmağının ucundan tek bir damlacık kendini sıktı ve erimiş balmumu kabına yuvarlandı. Kusursuz bir plink ile indi !

Fionn'un gözleri büyüdü. 'Bu kan değildi.'

Gerçek basitçe şuydu: denizdi. Dedesi parmağını delmiş ve içinden deniz çıkmıştı. Damlacık açıldı; Fionn'un burun deliklerine tuz, salamura ve deniz yosunu kokusu tırmandı ve balmumuna karıştı.

Bir okyanus damlasıydı. Bir damla sihir.

"Birincisi ada," dedi büyükbabası, ikinci damlayı parmağından yalayarak. Bu kandı. 'Ve ikinci damla sensin.'

Fionn, büyükbabasının kanının ne kadarının şöminenin üzerindeki muma girdiğini düşünmemeye çalıştı. Bal mumunun beyazdan güneş sarısına dönüşmesini, altın kahvesi şeritlerin haliçler gibi içinden geçerek kırık bir mermer gibi görüne kadar geçişini izledi. Balmumu parıldadı ve sonra bir türlü karar verememiş gibi tekrar değişti. Şimdi kırmızı, turuncu ve sarı kıvrımlar vardı. Yeşil ve mavi tutamlar çivit rengine, çivit mavisi ise menekşe rengine dönüştü.

Koku değişti; deniz yerine başka şeyler vardı: tereyağlı tavada cızırdayan sıcak tost, yapışkan şeker şurubu ve taze greyfurt dilimleri. Hayır. Greyfurt değil - koku dalgalandı, üzerine kavun süründü. Taze yağmur ve mavi gökyüzünün aromaları vardı. Fionn bunu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordu: Kusursuz kavisli iki gökkuşağının arasından süzülen ılık bir yaz güneşi. Ve derinlerde, hepsinin altında, paylaşılan gülümsemelerin ve en şiddetli sevginin fısıltıları.

Fionn kendini bir kedi gibi sırtırken buldu. Büyükbabası pikniklerini şişelemişti.

"Biliyor musun, sık sık insanlıkta gökyüzü dolusu gökkuşağından daha fazla sihir olup olmadığını merak ederim." Fitili düz tuttu ve mumu kavanozun kenarına döktü, renkler camın üzerinde dönüyor ve kristalleşiyordu.

'Bu kadar?' dedi Fionn. "Bütün gereken bu mu?"

Dedesı ellerinin tozunu aldı. İşte bu, Fionn. Tek gereken, içinde yaşayan ve nefes alan adadan bir damla .' Sırıttı. 'Çoğu insan bundan etkilenir, biliyorsun. Bence çok fazla video oyunu oynuyorsun.'

Fionn parmak uçlarına baktı ve onları ileri geri salladı. 'İçimde deniz olabilir mi?'

'Şimdi ondan bu kadar korkmak aptalca gelmiyor mu?'

Dediği gibi gökler açıldı ve yağmurun ilk damlası yeryüzüne sıçradı. Fionn'un burnunun ucuna indi. Bir sonraki, kulağının üzerinden ve boynundan aşağı kaydı. Üçüncüsü fırtınayı da beraberinde getirdi.

Büyükbabası kutuyu kulübeye koydu ve tezgahının üzerine mavi bir branda çekti, Fionn da mumu kaptı ve tabureleri yağmur örtüsünün altına itti. Bulutlar denizi süzüyor ve yanlarında tuzlu su

getiriyordu, ta ki okyanus gökten düşüyormuş gibi tadına gelene kadar.

Aniden şiddetle esen rüzgara karşı arka kapıyı açmak için üç deneme gerekti. Bunu başardıklarında yön değişti ve neredeyse menteşelerinden fırlayarak Fionn'u kulübenin duvarına yasladı.

'İyileşmeden önce daha da kötüleşecek!' Fionn altından fırlayıp içeri fırlarken büyükbabası bağırdı, ikisi de kapıyı arkalarından kapatarak.

Bir patlamayla çarparak kapandı ve nefes nefese geriye doğru yuvarlandılar. Kulübenin üzerine yeni bir yağmur hücum ederken pencereler şingirdadı. Mutfığa zar zor girebilmişlerdi ki ön kapı uçarak açılıp portmantoya çarparak ve yere şapkalar ve atkılar vurarak açıldı. Fionn başını kaldırıp baktığında Shelby Beasley'nin eşikte durduğunu gördü, uzun saçları yüzünün iki yanına yapışmıştı, sanki bir korku filminden yeni çıkmış gibi.

'Hemen benimle gelmelisin!' diye bağırdı, omzunun üzerinden bir şimşek çatalı buruna çarptığında. 'Bu Tara. Ada onu aldı!'

Yirmi Birinci Bölüm

DENİZ MAĞARASI

Fionn'un kalp atışı kulaklarında kükredi. 'Ne oldu?'

'Deniz Mağarasına gitti!'

Hayır, dedi büyükbabası hemen hemen aynı anda. 'O yapmazdı.'

Shelby öfkeyle başını salladı. Gelgitler değişti. Bartley biz yemek pişirirken eve geldi ve bir tür gizli uçurum basamakları bulduğunu ama mağaraya tek başına inemeyeceğini söyledi! Tara onunla gitti!'

'Beni bekleyeceğine söz verdi!' dedi Fionn çılgınca. *'Birlikte gitmemiz gerekiyordu!'*

Shelby o kadar çok hıçkırıyordu ki, biri onu omuzlarından sarsıyormuş gibi görünüyordu. 'B-d-gelgit l-düşük e-yeterince s-bu yüzden içinde yüzmek zorunda kaldılar -'

"Bartley şimdi onunla mı?" Fionn'un büyükbabası sözünü kesti.

Shelby başını salladı, kendini toplamaya çalışırken sessiz gözyaşları yanaklarından süzüldü. Bartley mağaranın onları yutmaya başladığını ve Tara'yı çıkaramadığını söyledi. Yolu kapatan bütün bu kuşlar vardı ve sonra fırtına başladı...'

Fionn'un büyükbabası bir laneti ısırdı. Yatak odasına girerken kendi kendine mırıldanarak oturma odasından fırladı.

Shelby, sessizliğin içinde dişleri hiddetle takırdayarak kulübeye tökezledi.

Büyükbabası bir dakikadan kısa bir süre sonra elinde eski bir okul çantasıyla ortaya çıktı.

"Bu konuda hızlı olmalıyız." Cebinden bir çakmak çıkardı ve oturma odasındaki koltuğa atlayıp üst raftaki mumları çantaya süpürmeden önce çakmağı içeri attı.

Sırt çantasını Fionn'un göğsüne soktu. 'Ne yapman gerektiğini biliyor musun, delikanlı?'

Fionn çantayı ondan kaptı. 'Benimle gelemiz misin?'

Büyükbabası şöminenin üzerinde yanan muma baktı, sonra dışarıdaki fırtınaya. Yüzü buruştu.

Sorun değil, dedi Fionn çabucak. Büyükbabası çapasını bırakamazdı - artık değil. Eğer yaparsa mağaraya varmadan çok önce kendini kaybederdi.

Fionn mum torbasını sırtına astı. Gideceğim, dedi kendini zorlayarak. 'Gideceğim.'

Dedesi onu omuzlarından tuttu. Mağara onu içeride bir yere gömmüş olacak. Gelgit şimdi çok yüksek. Giriş yolunu bulmak için farklı bir katmandan girmen gerekecek. Ebb Tide ile başla. En incesidir. Okyanusu dışarı çekecek.' Fionn, kemiklerini kemiren korkuya değil, kelimelere odaklanmaya çalıştı. Önüne, pencereden dışarı baktı. Gökyüzü hiç görmediği kadar karanlıktı, bulutlar kenarlarda parıldıyordu. "Ne olursa olsun kendini o mağarada yalnız bırakma Fionn. Tara'yı bulduğunda, bir arada kalmalısın, beni anlıyor musun?"

Fionn okul çantasının askılarını kavradı. 'Anladım.'

Kapı onlar için açılırken Shelby'nin eli Fionn'un elini buldu. Büyükbabası kapı eşiğinde duruyordu, dışarı doğru eğilirken parmakları çerçeveyi kavramıştı.

"Dikkatli ol Fionn!" gök gürültüsünün üzerinden bağırdı. 'Doğru soruları sorarsanız ada size cevap verecektir!'

Fionn, fikrini değiştirmeye vakit bulamadan Shelby'yi sürülmemiş araziye sürükledi. Önlerindeki denize yıldırım düştü, onları ileriye doğru çağıran bir ateş çatlağı dumana dönüştü.

Bartley'nin onu orada tek başına bıraktığına inanamıyorum! diye bağırdı Fionn.

Her şeyin çok hızlı olduğunu söyledi!

"Bahse girerim aptal dileğini gerçekleştirmek için yeterince zamanı olmuştur!"

Shelby nefes nefese, "Bütün büyükannem ve amcam bundan ibaret," dedi. Bartley bunu o kadar çok istiyor ki uykusunda konuşuyor. Başka bir şey düşünemez!' Adanın ortasını yarıp geçtiler, ayakları uzun otların arasında gıcırıyor, yağmur onları kaplarken tarladan tarlaya kayıyor ve kayıyordu. 'Bunun iyi olmadığını biliyorum.'

Fionn, dondurucu yağmur tabakalarının arasından zar zor görebiliyordu. Şimdi kalbi çılgınca atıyordu ve bunun ne kadarının kız kardeşi için korktuğunu ve ne kadarının son anda elinden kaçırdığı fırsatı özlediğini anlayamıyordu.

Sırılsıklam ahşap bir çitin altına eğildiler ve ayak bileklerine kadar çamurun içinde yürüdüler. 'Bakmak!' diye bağırdı Shelby. 'Neredeyse geldik!'

Bir dizi deniz yosunu gökten yuvarlandı ve Fionn'un yüzünü buruşturdu. Başını aşağıda tuttu, yanağından aşağı kan damlarken başka bir çitin üzerinden tırmandı.

Deniz fenerine ulaştıklarında, Bartley'nin arkasında bir topun içine sokulmuş olduğunu gördüler.

'Hey!' Fionn onun bacağına tekme attı. 'Kız kardeşim nerede!'

Bartley başını kaldırdı, yüzü gözyaşlarıyla lekelendi. 'Mağara onu aldı! Onu kurtaramadım! Yeterli zaman yoktu!'

Fionn onu tekrar tekmeledi, bu sefer daha sert. 'Yine de kendini kurtarmak için zamanın vardı! Biraz Fırtına Bekçisi yapacaksın!'

"Malachy nerede?" dedi Bartley, paniğini Shelby'ye çevirerek. "Sana Malachy'yi almanı söylemiştim! O lanet olası Fırtına Bekçisi!'

'Gelmiyor! Kendi başımızayız!'

'Biz mi? dedi Bartley sendeleyerek ayağa kalkarak. 'Ne yapabiliriz ?'

'Yardım edebiliriz !' diye bağırdı Shelby, Fionn'un onu hiç duymadığı kadar yüksek sesle ve daha şiddetli. 'Oraya geri dönüp bir şeyler yapabiliriz !'

'Neredeyse ölüyordum !' dedi Bartley, gözleri vahşi. 'Bir daha o şeyin yanına yaklaşmayacağım! Gran'ı aradım! O ve Douglas yolda! Malachy açıkça yeterince umursamadığına göre ne yapacaklarını biliyorlar!'

"Korkak," diye tükürdü Fionn. Başka bir durum olsaydı, büyükbabası hakkında kötü konuştuğu için Bartley'e yalan söylerdi ama gökyüzü şiddetle parlıyordu ve fırtına kenarlarda mora dönüyordu. Zamanları tükeniyordu.

Okul çantasını önüne geçirdi ve içeriği kazdı. Parmakları fena halde titriyordu ve aklı dakikada bir mil hızla koşuyordu.

Fırtına adanın etrafında bir kasırga gibi dönüyordu. Her an deniz fenerini parçalayıp denize fırlatabilecek gibi görünüyordu. Dalga bir aşağı bir yukarı sallanıyordu, sanki kararını verememiş gibi bir dakika yükselip bir sonraki alçaldı. Dalgalar kendilerini aşağıdaki kayalıklara doğru savuruyor, tırtıklı kayaları kırarken dövüyor ve tıslıyordu.

Küçük ve sert bir şey omzunun üzerinden fırlayınca Shelby çığlık attı ve kendini deniz fenerine yasladı. 'Bu bir yengeç mi?'

Bartley saçından bir tutam neon mercan aldı ve yüzüne tuttu. ' Bu nereden çıktı ? '

Fionn, Ebb Tide mumunu buldu ve yumruğunu sıktı.

'Hangisi o?' dedi Bartley, dikkatini Fionn'a çevirerek.

"Git ve sığınacak bir yer bul," dedi Fionn, çakmağı ararken bir gözü hortumda.

'Ne yapacaksın?' diye sordu Shelby, pembe bir denizanası başının üzerinde kavis çizerken yana sıçrayarak.

Fionn çakmağı çıkardı ve hafifçe açtı. 'Denizi batıracağım.'

Bir uskumru sürüsü süzülerek yanlarından geçerken Bartley ciyaktı.

Fionn çoktan onlardan uzaklaşıyordu. Deniz üzerine yağarken çamur ve çimenlerin üzerinden kayarak kıyıya kadar burunları takip etti.

'Ben de geleyim!' diye bağırdı Shelby, peşinden kayarak. 'Yardım edebilirim!'

'İkiniz de deli misiniz?!' deniz fenerinin yanındaki tünekten Bartley'i aradı. 'Bize yardım etmeye gelen insanlar var!'

Fionn daha iyisini biliyordu. Artık dünyada kardeşini kurtarabilecek kimse yoktu. Ondan başka kimse yok. "Beni mağaraya kadar takip etmeye çalışma!" Fionn omzunun üzerinden seslendi. Shelby çoktan onun çok gerisindeydi, çorbamsı çamurda sendeleyerek ilerliyordu. Gelgit tekrar sakinleşene kadar bekleyin. Bizi çıkaracak birine ihtiyacımız olabilir!'

Uçurumun kenarına ulaştığında, mumu kuru tutmak için omuzlarını mumun üzerine büktü ve ardından alevi Ebb Tide'a getirdi .

Hemen aydınlandı.

Ada nefes aldı.

Gökyüzü sakinleşti. Fionn Arranmore'un farklı bir katmanına batarken, yağmur hafif bir çiselemeye dönüştü ve gök gürültüsü azaldı. Su kayalıklardan sürüklendi, dalgalar aşağıda kumsal ortaya çıkana kadar denize geri damladı.

Fionn kendini çökmekte olan merdivene indirdi.

Gözlerini sıkıca ayaklarına dikti. Basamaklar hâlâ kırık, bazıları ise artık orada değildi. Kuzgunlar gökten uçup onu işaret ederken, o, batan gelgiti izleyerek aşağı, aşağı, aşağı süzüldü. Midesinde huzursuzluk guruldadı. Çığlık atan siyah tüylerle boyanmış bir uyarıydı ama şimdi geri dönemezdi. Tara'nın başı dertteyken değil. Derin bir nefes aldı ve ilerlemeye devam etti.

Deniz Mağarası'nın ağız geri çekilen denizden çıktı. Fionn tırmanmaya devam etti, merdivenlerdeki boşlukların üzerinden atlarken parmakları kayaya sürtünüyordu. Yağmur durmuştu ve denizin üzerinde kalın bir sis perde gibi asılıydı. Merdiven dikleşti, basamakların zamanla ve kaşifler tarafından aşındırılmadığı tabana yakın yerlerde daha da tamamlandı.

Fionn merdivenin sonuna ulaştığında ada ürkütücü bir sessizliğe büründü. Deniz Mağarası'nın girişinde dururken bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Şimdi önünde durduğu için çok daha büyüktü ve o kadar uzundu ki onu küçeltirdi.

Bir damla deniz suyu kumsaldan geçti ve bir yılan gibi içeri girdi. Fionn onu mağaraya kadar takip etti.

Ada onun gidişini izledi.

"Tara?" Söz, kendi düzensiz nefesleriyle noktalanarak ona geri döndü.

Mağara doğal olmayan bir şekilde karanlıktı, avucunun içindeki alev siyahlığı yumuşatmıştı. Kayalara çarparak ve yosunların üzerinden kayarken ileri doğru adımlarını atarken kendi ayaklarını

göremiyordu. Işığı duvara tuttu ve oyulmuş kayadan aşağı kayan damlacıklardan başka bir şey görmedi.

'Tara!' O bağırdı.

'Tara!' mağara geri aradı.

Fionn'un büyükbabası haklıydı. Burada başka bir şey daha vardı - adanın kadim büyüünün ötesinde bir şey. Havayı ağırlaştırdı, karanlığı yoğunlaştırdı ve o uçuşuma doğru yürürken kulaklarını okşadı ve ona fısıldadı.

Bana gel, korkusuz Boyle'm.

Fionn ne kadar uzun süre yürüdüyse, bu eski, hışırtılı yerin bir sonu olduğuna o kadar az inanıyordu. Burada kendi burnunu zar zor görebiliyordu ve karanlıkta kendisine seslenen sestən korkuyordu. Çantasını çevirdi ve loş kehribar parıltısıyla zar zor ayırt edilebilen Sunrise'ı bulana kadar içeriği aradı . Bunu daha önce hiç yapmamıştı - aynı anda iki mum yaktı ve tamamen ayrı iki katmanı birbirine dikti, ancak bunun imkansız olmadığını biliyordu. Sadece çok dikkatli olması gerekiyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı, mağaranın içinde ne tür bir sihir saklıysa, mumun içinde ne tür bir sihir varsa ona hitap ediyordu. 'Lütfen bu sefer olsun.'

Sunrise'ı ateşe verirken nefesini tuttu . Ada derin bir nefes daha aldı. Alev karanlığa doğru yol aldı, her iki elinde de savaş kılıçları gibi bir mum tutarken rüzgar etrafında değişiyordu.

Uzaklarda bir yerden kuş cıvıltısı geliyordu. Yükselen güneş ışınlarını mağaraya dökerken ve kaya yüzü esneyen güneş ışığı ceplerinde aydınlanırken Fionn'un kulaklarındaki ses azaldı. Rahatlıkla nefes verdi, katmanlar birbirine karışırken, gelgit alçalırken ve güneş yükselirken hava çevresinde parıldadı.

Artık her şeyi görebiliyordu.

Tavandan avizeler gibi kristal sarkıtlar sarkıyordu. Yerden yükselen kulelerde gezinerek aralarından geçerken Fionn'a baktılar. Tuz ve tuzlu su kokusu havada asılı kaldı, mağaranın göbeğine doğru ilerlerken tenine nem yapıştı. Her yerde kabuklar vardı - inci ve gümüş

, mavi ve altın ve o yürürken yerden madeni paralar gibi daha fazla filizlendi, almaya hazırdı.

Cesaret edemedi.

Adanın varlığını şimdi daha keskin hissedebiliyordu. Gün doğumu, görünen ve görünmeyen her şeyi aydınlatmıştı. Büyü yerden buhar gibi yükseldi ve havada rüzgar çanları gibi uğulduyordu.

Mağara kesinlikle büyülenmişti.

Ve bilinmez, göz ardı edilemez büyüde, kız kardeşinin hıçkırdığını duyabiliyordu.

Bu bir yankıydı. Tara, Fionn'un Sunrise ve Ebb Tide ile bir araya getirdiği bu garip katmanda tam olarak burada değildi . Ama yakınlardaydı. Sesi takip etmeye çalıştı, ama sinyal almak için çırpınan bir radyo istasyonu gibi dalgalandı. Mağara dikleşti ve adanın kalbine doğru aşağı doğru tünel açıldı.

Mumlar çok hızlı yanıyordu ve Fionn'un arkasındaki güneş ışığı ışın ışınlarıyla kayboluyordu. Mağaranın içine ne kadar girerse balmumu o kadar hızlı erirdi. Tara'nın yankısı tamamen kaybolduğunda, mumlar yumruklarının her tarafında birikmişti.

Alevler bir bir söndü. Önce Ebb Tide ve ardından Sunrise . Fionn durdu, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Ablasını bir daha duyamadı.

Girişi, hatta onu buraya getiren yolu bile göremiyordu.

O kaybolmuştu.

Dışarıda gelgit gelecekti. İçeride karanlık giderek yoğunlaşıyordu. Zaman tükeniyordu.

Mağaranın tavanından bir damla düştü ve ayaklarının dibindeki su birikintisine düştü, pırıltı! etrafında yankılanıyor. Su dalgalandı, derin, parıldayan bir maviye dönüştü. Fionn maviliğe baktı, mavilik geri bakana kadar ve sonra göz kırptı ve Fionn ani bir netlikle anladı.

Doğru soruları sorarsanız ada size cevap verecektir.

Fionn derin bir nefes aldı ve toplayabildiği tüm cesaretle büyüye, mağaraya ve yukarıdaki hışırtılı adaya şöyle dedi: "Benim adım Fionn Boyle, Evelyn McCauley ve Cormac Boyle'un oğlu, Winnie ve Malachy Boyle'un torunu. ve kız kardeşimi geri istiyorum."

Sol kulağının yanına bir sarkıt düştü. Yere batan ve gözden kaybolan binlerce kristale bölündü. Fionn çenesini kaldırdı. Kız kardeşimin bana geri verilmesini istiyorum, dedi bu sefer daha yüksek sesle. "Arranmore'un Fırtına Bekçisi adına geldim ve kız kardeşimi geri istiyorum!"

Ada kıkırdadı.

Fionn'un bir mağarada değil de büyük ve korkunç bir balinanın karnında olduğu bir kalp atışına benziyordu. Ayağının altındaki zemin köpüklenirken balmumu lekeli parmaklarını yumruk haline getirdi. Kabuklar mermilerin üzerinde yuvarlandı, safir ve yakut karanlıkta parılıyordu. Etrafında taşlı sarkıtlar oluşmuş, kulaklarının çevresinde aşağı doğru iniyordu. Fionn, adanın altında mermerden bir saray oluşturan yüzlerce ısıltılı sütunla çevrili olana kadar yerden süzülen dikitlerle kaynaştı.

Mağara yerleşti ve sonra sessizlikten başka bir şey olmadı.

'Tara?' Rüzgar etrafında döndü ve onu mağaranın derinliklerine taşıdı.

Beş kalp atışı.

On kalp atışı.

Ve sonra – 'Fionn?'

Fionn'un kalbi göğsünde hopladı. 'Tara? Neredesin?'

"Ben... ben bilmiyorum," diye geldi ablasının sesi.

Garip odanın bir ucunda, duvarlar dar bir geçide doğru inceliyordu. Fionn kendini düzleştirmek ve sıkmak zorunda kaldı, nefesini tuttu ve yüzünü çizmemek için çenesini kaldırdı. Kollarını iki yanına açmış, kayaya oyulmuş küçük bir deliğin en sonuna gelene kadar, adım adım ilerledi. Yüzünü açıklığa dayadı ve çatlağın içine baktı. 'Tara?'

Fionn'un kız kardeşi, kendisinden birazcık daha büyük bir çukurun içine sıkışmış, küçük bir topun içine sokulmuştu. Gözlerini kırıştırdı, gözlerinin beyazları karanlıkta parlıyordu.

Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Yirmi İkinci Bölüm

SON CANLI TEKNE

Fionn'un rahatlaması kısa sürdü. "Çık oradan," dedi arkasını dönerek.

Tara yüzünü boşluğa bastırdı ve korkuyla yuvarlaklaşmış gözlerle Fionn'a baktı. Boğulacağız, diye fısıldadı. 'Mağara bunun için bizi boğacak.'

Acele edersek olmaz, diye ısrar etti Fionn, içeri uzanıp elini çekiştirerek. 'Gelgit geri geliyor!'

Tara omzunu kayaya vururken ciyaklayarak küçücük boşluktan geçti. Süveterinde delikler vardı ve yanaklarında çamur izleri vardı. 'Üzgünüm Fionnie. Biliyorum sensiz gelmemeliydim ama Bartley alacaktı, benle ya da bensiz.' Parmakları onunkileri sıkılaştırdı, sanki gitmesine izin vermesinden korkuyormuş gibi. 'Ondan daha fazla dilek dilemek istedim.'

Riske atmamalıydın, dedi Fionn sertçe.

Duvarlar birbirine yaslanmış, aralık mücevherli sütunların ve parıldayan kayaların mağarasına açılıyordu. Tuzlu su eğiticilerine damlayıp ayak parmaklarının arasında birikirken deniz kabuklarını çtırdatarak mağaranın göbeğine koştular.

Gölgeler duvarlardan aşağı indi ve üzerlerine süründü.

Ada değişiyordu.

Deniz hızla akmaya başlayınca Tara ona doğru sendeledi. Gelgit yükseliyor!

Fionn onu peşinden çekti, kapüşonlusunun kolları karanlıkta tökezlerken kaya sütunları tarafından açıldı. Kanının teninden aktığını, kollarındaki taze kesiklerin tuzlu sudan sızdığını hissedebiliyordu. Mağara şimdi daha büyük ve eskisinden çok daha derin hissediyordu. Karanlık onlarla oynuyordu.

Ve sonra - bir umut ışığı.

'Orası! Bakmak!' diye bağırdı Tara, ileriye işaret ederek.

Fionn uzakta parlayan gri bir gökyüzü cep gördü. 'Acele etmek!'

Koşarken su inciklerine ve sonra dizlerine tırmandı ve su kalçalarına geldiğinde ve giriş hâlâ ulaşamadığında Fionn çantasında başka bir mum aradı. Derisi balmumuyla benekliydı, elindeki son aletlerin üzerinden kayıyor ve kayıyordu. Karanlığa bir mum yuvarlandı ve bir patlama ile indi ! suda.

'Ne yapıyorsun?' dedi Tara çılgınca. 'Daha hızlı git! Daha hızlı gitmeliyiz!'

Su artık göbeklerindeydi. Fionn bir mum buldu ama yakmak için çabalarken mum elinden kaydı.

Su neredeyse göğsüne kadar geliyordu.

'Vakit yok!' diye bağırdı Tara, Fionn başka bir muma ulaşmaya çalışırken. 'Hareket etmeye devam etmeliyiz!'

Fionn önlerindeki gri gökyüzüne baktı.

Kız kardeşini önüne itti, onlar yarı yüzerken, yarı yarıya mağaranın ağzına doğru yürürken eli onun kapüşonlusunun içine kıvrıldı. 'İlk sen git.'

'Ancak -'

Fionn onu tüm gücüyle itti. Dalgalandıran gelgit onları geri itti. Aklının bir köşesinde mağara yeniden fısıldamaya başlamıştı.

Bana gel, korkusuz Boyle'm...

Fionn, mağaranın ağzında biriken dalgaları yarıp geçmeyi başaramadan, "Yüzmeyi dene," dedi.

Yapamam, diye mırıldandı Tara, tekrar ona vurarak.

Ve demleyebileceğim sihri gör...

Arranmore tekrar içeri girerken bulutların arasından gri ve mor çizgiler geçiyordu.

Gelgit yükseldikçe yükseliyordu.

Beni toprağın altında ziyaret et...

Ve sonra Shelby Beasley ortaya çıktı. Saçları sıırılsıklam olmuştu, mağaranın ağzında aşağı yukarı sallanırken vücudu suya batmıştı.

'Tara! Fionn! İşte buradasın!' İçeriye doğru eğilirken kendini kayaya demirledi.

Kolunu dışarı attı. 'Hızlı! Elimi tut!'

Fionn, gücünün son zerresini akan akıntıya itmek için kullanarak kız kardeşini itti. Tara uzandı, parmakları yarı ışıktta tırmaladı, sonunda Shelby'nin yanına yaklaşmadan önce. Fionn tökezledi ve Shelby onu diğer taraftan çekerken kapüşonlusunun arkasını çıkardı.

Gel ve sana geri dönmemi dile...

Dalgalar omuzlarına çarparken Tara Fionn'a döndü.

Aralarında köpükler patlarken Fionn ince havayla boğuştu.

Akıntı onu geri çekti.

'Seni hapsediyor!' diye bağırdı Tara.

'Yüzmek!' diye bağırdı Shelby omzunun üzerinden. 'Deneyin ve bize doğru yüzün!'

Bunun için artık çok geçti. Fionn en iyi zamanlarda bile zayıf bir yüzücüydü. Akıntı çok güçlüydü, gelgit çok yüksekti ve yine de tırmanıyordu. Biraz daha kalırlarsa hepsini yutacaktı.

'Mumlarım var! Kendinizi kurtarın!' diye haykırdı Fionn, bir dalga onu kaplayıp boğazından aşağı tuzlu su dökerken. Atladı ve tükürdü, okul çantasını çılgınca başının üzerine kaldırdı. İki mum daha yuvarlandı ve karanlığa doğru süzüldü. Akıntı onu geri, kayanın içindeki o tuhaf gölge tabakasından kendisine seslenen sese doğru sürükledi.

Kuzgunların akın ettiği yerde bul beni...

Kuzgunlar mağaranın dışında çığlık atıyorlardı. Girişin önünde toplandılar, Tara ve Shelby'yi yok ettiler. Fionn sadece onu dinleyip kendilerini kurtarmış olmalarını umabilirdi.

Ve beni sonsuz uykumdan uyandır...

Başka bir dalga onu süpürdü. Bulanık suda, başka bir mum için çabaladı, son mum olduğunu anlayınca korkusu arttı. Kıpırdamadan önce yumruğunu sıktı.

Okul çantası ondan uzaklaşırken Fionn cebinden çakmağı çıkardı. Başka bir dalga onu geri iterken, bir kaya kulesi kotunun diz kapağını yırtarken nefesini tuttu.

Ses sabırsızlanmaya başlamıştı. Gölgeler mağaradan iskeletler gibi tırmanırken korkunç bir arya gibi yükseldi.

Beni sonsuz kayadan göm...

Deniz onu geri itiyordu ve karanlık onu içeri çekiyordu. Artık yalnız değildi. Hayır. Burada hiç yalnız olmamıştı.

Ve tutmam için ruhunu bana ver!

Onda başka bir şey vardı ve bu adanın büyüğü değildi. Artık değil.

Korkak!

Fionn pençelerin boynunu kazıdığını, buz gibi nefesinin kulağında titrediğini hayal etti. Korku kalbinin etrafına bir yumruk sıktı ve onu midesine sürükledi. Düzgün nefes alamıyordu. Düzgün düşünemiyordu. Sadece ruhunun merkezinde derin bir korku ve acı vardı. Gölgeler etrafında kaynıyordu, kenarları kambur, iskelet formlarına dönüşüyordu.

Sen bana aitsin! sesi haykırdı. Sen her zaman bana aittin!

Fionn son muma gözlerini kısarak baktı. Son anının suyu mağara tavanına getirip onun kesin ölümünü mü yoksa daha kötüsü ruhsuz bir sonsuzluğu mu haber vereceğini bilemeyecek kadar karanlıktı, ama ihtimaller onun aleyhine zaten yığılmıştı ve umutsuzluk üzerine bir kefen gibi sürünüyordu. .

Fionn çakmağı fitile dokundurdu ve alev elinde canlandı. Gelgit mağaranın ağzının üzerinde yükseldi. Girişe doğru yüzmeye çalışırken mumu su hattının üzerindeki boşluğun son ayağına tuttu. Rüzgar yakasını çekiştiriyor, ona yardım etmeye çalışıyordu.

Fionn'un ciğerleri yanıyordu. Batmaya başladı. Mağara, deniz yosununu saçına geçirmiş ve deniz yosunu onu boğarken ayakkabılarının içine deniz yosunu saklamış. Yılan balıkları yüzünü okşadı ve bu sırada ses karanlıkta ona uğuldadı. Şimdi nazikti, gülümseyen bir yılanın dikkatli fısıltısı.

Seni tanıyorum, Fionn Boyle.

Seni hatırlıyorum.

Beni hatırlıyor musun?

Sözler, derisinin her santimine, kanının her damlasına ulaşana kadar kemiklerinde takırdadı. Kalbinin etrafındaki yumruk sıkılaştı.

Ses daha da yükseldi.

Seni hatırlıyorum, cıvı cıvı. Yumuşak kalbin. Titreyen ruhun.

Karanlıkta senin için bir yerim var.

Hayır. Fionn tırnaklarını balmumuna sıktı. Karanlığa teslim olmayacaktı. Bacakları ne kadar kurşuni, başı ne kadar ağır olursa olsun... Vazgeçmek, bir ciğer dolusu suyu içine çekip sonsuz karanlığa süzölmek ne kadar cezbedici olursa olsun...

Yanımda sana yer var.

Kuzgunlar mağaranın içini süpürdü, çığlık atan bir tüy yığını gibi onun üzerine çullandı. Mumu gagaladılar, kanayana kadar parmaklarını bıçakladılar.

Fionn tutuşunu sıkılaştırdı. Numara.

Yorgun olsa da pes etmeyecekti.

Korksa da pes etmeyecekti.

O pes etmeyecekti, henüz değil.

Fionn yerden itti ve bacaklarını tekmeledi, avucundaki mum su hattında tehlikeli bir şekilde sallandı. Yukarı doğru fırladı, başı suyun tepesindeydi ve çılgın kanatlara ve kısır gagalara çarpıyordu. Rüzgar saçlarını çekti. Bu şekilde, der gibiydi. Hafızayı takip et.

İleride, mağaranın ağzında beyaz bir gökyüzü çizgisi uzanıyordu. Bir şekilde dalgalar tutuluyordu, Fionn'un parmak uçlarında durmasına yetecek kadar. Havayı yuttu, parlayan ışık parçasına gözlerini kısarak bakarken yanan mumu kuzgunlara sapladı.

Mağaranın girişinin karşısında bir cankurtaran sandalı vardı. Küçük, düz ve parlak turuncuydu, kenarlarından ipler dolanmış ve ucunda bir motor dönüyordu.

Fionn'un babası cankurtaran sandalının ortasında duruyordu.

Fionn ani, sağır edici bir netlikle anladı.

mum Cormac'tı .

Ve Cormac onu kurtarmaya gelmişti.

Fionn, ondan önce ete ve kemiğe dönüşen tüm dileğine doğru yürüdü. Gagalar, tüyler ve karanlığın arasından parmakları balmumunun etrafına sıkıca kenetlendi. Şimdi midesinde iki litre tuzlu su gurulduyor ve sırtında bir kızgın kuzgun sürüsüyle, neredeyse mağaranın ağzına vardığında, Cormac Boyle teknenin kenarına doğru eğildi ve elini uzattı. "Seni içeri çekmeme izin ver, delikanlı!"

Fionn gözlerini kırıştırdı - okyanus mu yoksa kendi gözyaşları mı onu yaktığını anlayamadı, sadece mum çok hızlı yanıyordu ve babası onunla hem yabancı hem de yabancı bir sesle konuşuyordu. ve tanıdık.

Fionn babasının elini tuttu ve göğsünün ortasında bir şey patladı.

Kalbinin her odası tanıma ile çarpıyordu.

"Şu muma dikkat et!" diye bağırdı Cormac, bir gözü onu yukarı kaldırırken fişkırان alevde. 'Açık tut! İşte bu, evlat. Neredeyse seni yakaladım. Yukarı gel!'

Onu cankurtaran sandalının kenarına çekti. Fionn parıldayan gökyüzüne soluyarak içeri girdi ve sırtüstü yuvarlandı . Babası da aynı yakıcı merakla ona baktı. Fionn'la aynı burnu, uçları biraz kıvrılmış aynı siyah saçları, aynı uzun bacakları ve dar omuzları vardı.

Aynı deniz mavisi gözler.

Çarpık bir aynaya bakmak gibiydi - Fionn'un geleceğinin bir hayaleti ve onun üzerinde duran geçmiş.

'İyi misin evlat?'

"Ben -" Tekne sendeledi ve Fionn neredeyse kayarak kayacaktı. Bir ipe tutundu ve babası onu geri çekerken ölmekte olan mumu bir kılıç gibi savurdu. Fırtına onları denize fırlattı, yağmur üzerlerine yağarken tekne yana doğru battı.

Gelgit gemiyi aşağı, yukarı, aşağı çekerken Cormac kenardan çömeldi ve adanın yanına doğru yönlendirdi. Cankurtaran sandalında büyük bir delik vardı. Mağaranın ağzında süzülürken bir kaya onu uzunlamasına kesmiş olmalı.

Batıyorlardı. Ve hızlı.

Deniz onları karşılamak için yükselirken, her şey ani, mide bulandırıcı bir netlikle yerine oturdu.

Bugün 14 Temmuz 2006'ydı.

Bugün 14 Temmuz 2018'di.

Babası yeniden ölmek üzereydi.

Fionn sendeleyerek ayağa kalktı, küçük tekne yalpalarken alev bir biberden daha büyük değildi. "Benim adım Fionn Boyle!"

Uzun bir kalp atışı için zaman kekeledi.

Babası ona baktı, gözlerinde bir parıltı parladı. Adını biliyorum, delikanlı.

Deniz hıçkırdı ve Fionn tökezledi.

Cormac onu sabitlemek için boşta olan kolunu uzattı ve Fionn kolunu o kadar sıkı tuttu ki kolunda bir delik açtı. Mum şimdi bir balmumu birikintisiydi - en fazla on, yirmi saniyesi vardı.

"Artık cesur olacaksın, değil mi Fionn? Olacaklar için cesur olmana ihtiyacım var."

Gelgit döndü ve devasa bir dalga yan tarafa çarptı. Fionn neredeyse devrildi. Babası onu geri çekti, eli ona demirlensin diye ortasından kenetlendi.

Fionn ona baktı.

Lütfen bırakma, dedi boğazı acıyla sallanırken. 'Lütfen beni bırakma.'

"İyi olacaksın evlat," dedi babası, mavi gözleri parlıyordu. 'Sen hepimizin en güçlüsüsün. Göreceksin.'

Su dizlerine kadar geliyordu. "Hazır mısın oğlum?"

Fionn başını salladı. 'Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hazır değilim, hazır değilim.'

Babası onu batan tekneden attı.

Fionn havada yuvarlandı ve mum sönerken acı veren bir gümbürtüyle uçuşunun basamaklarına indi.

Ada titredi.

Fırtına veda etti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

SAVAŞ İSTEKLERİ

Fionn elleri ve dizleri üzerinde basamakları tırmaladı, deniz ayak bileklerini ısırdı. Dünya kendini sıfırladı, bulutlar üstündeki katmanlar arasında hareket etti, ta ki aynı fırtına onun üzerinde asılıyken tekrar eve gelene kadar. Merdivenin uçuruma geri döndüğü basamakların neredeyse en üstüne geldiğinde, omzunun üzerinden gizlice bir bakış attı. Dalgalar yerleşmeye başlamıştı ve yağmur kendini kurutmuştu.

Cankurtaran sandalı denizin tuzlu katmanlarında yutulmuştu.

Babası da gitmişti.

Sanki orada hiç bulunmamış gibiydi.

Hazır mısın oğlum?

Fionn tırmanırken bu sözleri defalarca tekrarladı.

Ses adada gürlerken, Douglas Beasley'nin bıyığı şiddetle seğiriyordu. 'Yaşıyor! O tam burada, merdivenlerde!'

Uçurumun tepesinde, Ivan toplanan kalabalığı iterek elini Fionn'a uzattı. "Pekala, bu bir mucize."

Fionn elini tuttu ve parmak uçlarında bir kıvılcım çaktı. Ivan'ın gözleri aylar gibi fal taşı gibi açıldı ve arkalarında Fionn ilk kez sarsıcı boşluğu gördü. İris yoktu, sadece ruhsuz bir varoluşun her şeyi tüketen karanlığı vardı. Tutuşu gevşedi ve Fionn uçurumun kenarında yalpaladı. Ivan'ın kazağını yakaladı, yakası altında dövmeli bir girdap ortaya çıkacak şekilde esniyordu.

"Biliyordum," dedi nefes nefese.

Ivan geriye doğru sendeledi ve Fionn'u da kendisiyle birlikte uçurumun üzerinden sırlıslam çimenlerin üzerine çekti. Bir an dehşet içinde birbirlerine baktılar, sonra Ivan dudaklarını geri çekip, "Onu duydunuz mu? Seninle konuştu mu?"

Fionn sendeleyerek ayağa kalktı. 'Ş-o gömüldü,' dedi göğsü inip kalkarak. 'O gitti.'

'Öyleyse neden beni çağırdı?' Ivan onun arkasından fırladı, gözleri neşeyle parlıyordu. 'Oğlan döndüğünde uyanacak.'

'N-ne?' dedi Fionn, ondan uzaklaşarak.

" Fırtına Bekçisi onun için kan kaybettiğinde ayağa kalkacak ," dedi sersemce. ' O, soyundan gelen ruhlarla iktidara gelecek. Ve karanlık yeniden hüküm sürecek .' Bir kez aydınlanan gökyüzüne baktı ve sonra yüzüne bir sırtış yerleştirerek toplanan kalabalığa geri döndü. "Tekrar görüşeceğiz, Fionn Boyle."

Elizabeth Beasley arama-kurtarma ekibini itip onu omuzlarından yakaladığında Fionn nefesini güçlkle toparlamıştı. Neredeyse burun buruna gelene kadar onu kendine çekti, kömür gibi gözleri parlıyordu. 'O sen misin?' dedi onu sallayarak. 'Göremiyorum. söyleyemem.

Bartley onun yanında belirdi. "Büyükanne," dedi onu çekmeye çalışarak. Ona bir dakika verelim.

"Ah, sessiz ol Bartley! Bugün bizim için neredeyse onu kaybediyordun! Bunu doğru yapıp yapmadığınızı görmeye çalışıyorum!" Gözlerini kıstı, ağzının kenarlarından tükürük köpürüyordu. Hayır, hiç de farklı görünmüyorsun, dedi alçak bir sesle. "O zaman işe yaramış olmalı, Bartley. Bence işe yaramış olmalı."

"Büyükanne, bırak onu."

Tara, Elizabeth Beasley'i yoldan çekti. Ağabeyimin elini bırak Betty. Bir gün için yeterince sarsıldı.'

'Fiony!' Kollarını ona doladı ve ona hayatında hiç sarılmadığı kadar sıkı sarıldı. 'Öldüğünü sandım ! '

Shelby, Tara'nın omzunun üzerinde havada asılı duruyordu. Omuzlarından çıkardığı havluyu bir pelerin gibi sardı. "Geri geleceğini biliyordum!"

Çok korktum, diye bağırdı Tara. 'Gittiğini sanıyordum!'

"Eve gittiğimizde sana anlatırım," dedi Fionn, sesi aynı derecede titriyordu. Büyükbabama geri dönmeliyiz.

Fırtına uçurumun kenarından bir parça koparmış ve denizi gökten indirmişti - burundaki küçük kulübeye, Tír na nÓg'e ne yapmıştı ? Fırtına Muhafızına ne olmuştu?

Aynı korku Tara'nın gözlerinde de doğuyordu. 'Hadi gidelim' dedi.

'Hadi koşalım!'

Ve yaptılar.

Yirmi Dördüncü Bölüm
BEKLENMEYEN ZÜMRÜT

Rüzgarda Fionn ve Tara'dan sonra seyahat eden fırtınalar ve deniz mağaraları hakkında konuşmak, Boyles'un deniz üzerindeki zaferiyle gün daha parlak hale geldi, onlardan önce giden pek çok kişi gibi Arranmore'un yıllarına girecek bir hikaye.

Güneş bulutları gökyüzünden kovaladı ve onlar Ivan'dan ve Beasley'lerden ve yerin derinliklerinde bir yerde dalgalanan Morrigan'ın karanlık izlerinden uzaklaşırken adaya sıcaklığı geri verdi.

Büyükbabalarının kulübesinin kapısına ulaştıklarında Fionn ve Tara dondu kaldı. Ön kapı menteşelerinden fırlamış ve camlardan biri kırılmıştı. Fırtına, çalıları kökünden sökmüş ve onları bahçe yolunun her tarafına savurmuştu.

İçerisi de bir o kadar kötüydü. Her yerde mumlar vardı, paltolar, şapkalar ve sandalyeler konfeti gibi yere saçılmıştı ve mutfaktaki dolaplar ters çevrilmişti. Oturma odasındaki rafların çoğu devrilmiş ve koltuklardan biri duvara fırlatılmıştı.

Hepsinin ortasında dedeleri oturuyordu. Şöminenin yanında yerde yatıyordu, boş boş pencereden dışarı bakıyordu. Üstündeki şöminenin üzerindeki mum sönmüştü.

'Büyük baba?' dedi Tara gergin bir şekilde.

Onunla konuşacağım, diye fısıldadı Fionn.

Tara telefonunu mutfaktan aldı, ekranı bir havluyla silerken şarj aletinin bir ucu hâlâ telefondan sarkıyordu. En azından bu kurtuldu, diye mırıldandı.

Fionn, büyükbabasının önünde eğildi. 'Büyük baba?' Fionn, gözlerindeki fırtınanın geçmesini, gelmeyen tanımayı bekledi. Elini aldı ve sıktı. 'Maçlar nerede, büyükbaba? Kibritlere ihtiyacım var.'

Büyükbabası, sanki yeni fark ediyormuş gibi eline baktı. 'Bilmiyorum.'

Mumlar, onları içeride takip eden esintiyle bir o yana bir bu yana yuvarlanarak yeri halıyla kapladı.

"İşte," dedi Tara, pisliğin üzerinde parmak uçlarında gezinerek. Elini uzattı, içinde küçük bir kibrit kutusu vardı. Bunları dolaplardan birinde buldum.

Şöminenin üzerindeki cam teknenin yarısı hala balmumuyla doluydu ama üst kısımda iki inç su vardı. Fionn onu odanın diğer ucuna fırlattı ve ön kapıdan dışarı fırlattı, sonra yüzeyi havluyla kuruladı. Tekneyi tekrar şöminenin üzerine yerleştirdi ve içindeki fitili yaktı. İlk başta, nasıl yanacağını tam olarak hatırlayamıyormuş gibi hafifçe titredi. Hadi, diye düşündü Fionn. Daha iyi yan. Daha hızlı yan.

Alev tırmandı ve savrulmaya başladı ve sonunda koku geri süzülerek burun deliklerini denizle doldurdu. Fionn koltuğu doğrulttu ve şömineye olabildiğince yaklaştırdı. 'Bir dakika burada otur, büyükbaba. Yakında daha iyi hissedeceksin.'

Büyükbabası koltuğa çöktü, koku oturma odasına geri dönerken gözleri kapandı.

Tara ona bir fincan çay getirdi. "Tam olarak iki buçuk dakika demlenmiş bir poşet çay ve tam istediğiniz gibi otuz mililitrelik bir süt damlası."

Hiçbir şey söylemeden aldı.

Tara ve Fionn, mumları raflara yeniden dizmek için işe koyuldular. Paltoları ve şapkaları rafa geri yerleştirdiler ve mutfak olmalı gerektiği gibi geri koydular. Kulübede buldukları bir tahta parçasıyla çatlak pencereyi tahtalarla kapattılar ve dört denemeden sonra ön kapıyı tekrar menteşelerine takmayı başardılar. Korkunç bir şekilde gıcırdadı ve alt kısımda bir inç boşluk bıraktı, ama en azından kapandı. Geri kalanı için yarın endişelenebilirler.

Kulübeyi tamir etmeyi bitirdikten sonra Fionn, büyükbabasının yatağına girmesine yardım etti, çizmelerini çıkardı ve ona giymesi için temiz, yünlü bir kazak verdi. Mutfakta Tara'nın telefonu çalıyordu.

Fionn yorganı büyükbabasının üzerine havalandırdı ve çenesine kadar sıkıştırdı.

"Teşekkür ederim" dedi büyükbabası.

Fionn tereddütle havada kaldı. Adayı yutmuş gibi hissetti ve ada ondan geri tırmanmaya çalışıyordu. Büyükbabasına anlatmak istediği o kadar çok şey vardı ki - ilk macerasının hikayesi, babasının onu nasıl kurtarmaya geldiği, Fionn'a anlayış dolu gözlerle nasıl baktığı, denizle son ana kadar nasıl savaştıkları. ve sonunda Cormac Boyle hepsinin en cesuru olmuştı.

Ve sonra Sonrası geldi - Fionn'un parmak uçları Ivan'ın dokunuşuyla titredi, gözlerindeki boşluk, Morrigan'ın sesi fazlasıyla uyanıktı. Çok yakın.

Oğlan döndüğünde uyanacak.

Büyükbabasının ona birkaç gün önce söylediği sözleri hatırlayarak güçlkle yutkundu.

Fionn, feribottan indiğin gün ada uyandı.

Morrigan da öyle.

Dünyada bunlardan herhangi birini anlayabilecek tek bir kişi vardı ve o şimdi bir milyon mil uzaktaydı.

Fionn büyükbabasına baktı ve kısık bir sesle, 'Benim kim olduğumu biliyor musun, büyükbaba?' dedi.

Dedesı uzun uzun baktı. Bulutlar gözlerinin içinde hareket etti, mavi çizgiler fırtınayı delip geçmeye çalışıyordu. Yüzündeki çizgiler daha da derinleşti, fırtınanın hayaleti yanaklarındaki son renk lekesini de çaldı. "Biliyorsun, bu komik bir şey evlat. Kim olduğunu bilmiyorum.

Fionn'un yüzü buruştu.

Ama seni sevdiğimi biliyorum, dedi büyükbabası gözlerini kapatırken. O zaman gülümsedi ve sanki güneş içinde bir yerlerden doğuyormuş gibi görünüyordu. "Ne kadar tuhaf."

Fionn tekrar nefes alabileceğini hissedene kadar bekledi. Ben de seni seviyorum büyükbaba.

Tara mutfakta elinde aceleyle yapılmış bir tabak jambonlu sandviçle masada oturmuş telefonuna bakıyordu. 'Şimdi iyi mi?'

Fionn yanındaki sandalyeye çöktü. 'Umarım.'

Yanından dökülen sütlü sıvıyla ona bir fincan çay uzattı. Bartley ve ben asla dileklerimizi yerine getiremedik, Fionny.

'Ne?'

"Ağzını açamadan onu mağaradan dışarı ittim. Gücümün her zerresini aldı... sonra mağara beni karanlığa sürükledi ve onunla savaşamadım. Nereye gidersem gideyim, o sihrin yakınında değildim. En azından iyi türden değil.' Telefonuna dokundu, sesi bir fısıltıdan farksız, "Ama ya dileğim yine de gerçekleşirse? Annem beni aradı. O ne olduğunu duydu.

Fionn elinde kupayla dondu kaldı.

"Yarın sabah ilk vapurla çıkacak." Tara'nın kara gözleri loşlukta parlıyordu. "Arranmore'a geri dönüyor, Fionn."

* * *

Banyoda, Fionn duşu açtı ve kıyafetlerini çıkardı. Kot pantolonunu çıkarmak için fazladan çekiştirmek zorunda kaldı ve sonunda onları odanın diğer ucuna fırlatmayı başardığında, ceplerinden bir şey fırladı ve lavaboya bir fırlamayla düştü!

Kasenin üzerinden baktı ve ona göz kırpan bir zümrüt gördü. Tam olarak avucunun büyüklüğündeydi - büyük ve ağır ve neredeyse mükemmel yuvarlak.

O gece yatağında, etrafında sis gibi asılı duran yeşilin tonuna hayret ederek taşı komodinin yanına koydu.

'Bu da ne?' esnedi Tara, göz kapakları yarıya indi.

Emin değilim, dedi Fionn karanlıkta ona göz kırparak.

Uyku onu çekiştiriyordu, günün olayları uçup gidiyordu ta ki tek bir düşünce kalana kadar: O sabah uyandığında olduğundan farklı hissetmiyordu. Tara'nın gerçekleşmeyen dileği işe yaradıysa, belki de Bartley'ninki de bir şekilde olmuştur.

Ya da belki de Fionn bu hediye en başta hiç hak etmemişti.

Daha az yorgun olsaydı, bunun üzerinde bir saniye daha durabilirdi, onu rahatsız eden hayal kırıklığını kabul edebilirdi, ama

uyku onu çağırıyordu ve o da isteyerek gitti, zümrüt ona iyi geceler göz kırptı.

Yirmi Beşinci Bölüm

FIRTINA SAHİBİNİN ARSENALI

Fionn, gece yarısı uçup gidecekmiş gibi hissederek uyandı. Cildinin her yeri karıncalanıyordu ve dişleri ağzında titriyordu. Ciğerlerinin tepesinde bağırmak ve tüm nefesi tükenene kadar gülmek istemesine neden olan bir şeyle doluydu.

Zümrüt hâlâ komodinin üzerinde oturuyordu, yeşil parıltısı karanlığa süzülüyordu. Onu aldı ve ısı koluna tırmanana kadar yumruğunu sıktı. Bunu ona mı yapıyordu? Mutlu bir şekilde horlayan Tara'ya baktı, sonra taşı cebine koymadan önce şüpheyle tekrar inceledi.

Daha fazla yatmaya dayanamıyordu. Başındaki tüylerin ucundan ayaklarının altına kadar vızıldıyordu ve hıçkırık enerjisinin onu tavana fırlatıp bir sinek gibi fırlatmasından korkuyordu .

Yataktan fırladı ve oturma odasına gitti, bir aşağı bir yukarı yürüdü ve kemiklerinin şarkı söylemeyi bırakmasını bekledi. Rahatlama olmadı, ama büyükbabası ondan kısa bir süre sonra geldi ve daha önce giydiği kıyafetlerin aynısını odaya doldurdu.

Gözleri şimdi daha netti, ama kenarlarda hala maviye doğru sürünen bulutlar vardı. Uyuyamıyorum, Fionn?

Fionn'un yüzünde bir sırıtış belirdi ve içinden tuhaf, baş döndürücü bir kahkaha döküldü - neşe, üzüntü, rahatlama ve neşe bir arada yuvarlandı. 'Ben uzanamıyorum bile!'

Dedesini parmağını ona doğru eğdi. 'Benimle gel.'

Fionn arkasından sıçradı, karanlık koridordan aşağıya ve arka bahçeye çıktı, orada dolunay onlara baktı.

Büyükbabası, mum yapma kutusunu ortaya çıkararak ve brülör alevini yayarak tezgahta meşgul oldu. Kendini taburesine bıraktı ve elini Fionn'a uzattı. "Tebrikler," dedi sessizce.

Fionn, yıllarca denizde olmanın ve uzun zaman önce gömülmüş yerlerde maceraya atılmanın nasırlaşmış eski, yıpranmış eline baktı.

Hevesle aldı, kendi parmakları ona kıyasla ince ve narindi. "Ben Fırtına Bekçisi miyim?"

'Sen Fırtına Bekçisisin.' Dedesi elini sıktı. "Ve seninle dayanılmaz bir şekilde gurur duyuyorum."

Ben Fırtına Bekçisiyim.

Fionn karşısındaki tabureye çöktü. "Zavallı Bartley," dedi sevinçle.

Dedesi tencereyi yere koydu ve balmumu çakıllarını içine döktü. "Zavallı Betty."

Fionn kutudan bir deniz kabuğu kalıbı çıkardı ve gümüş diski dibe yapıştırarak fitili parmaklarının arasında yuvarladı. Şimdi tartışılacak başka şeyler vardı, Elizabeth Beasley'nin yarın torununun dileği hakkında yalan söylediğini bulmak için uyandığında yanan gözlerinden çok daha önemli olan şeyler.

Fionn, "Bugün babamı gördüm," dedi. Kelimeler kulağa tuhaf geliyordu, sanki en imkansız rüyalarda hala yarı uykudaydı. 'Deniz Mağarasında hayatımı kurtardı. Kendi fırtınasını atlattı ve benimkinin içine girdi ve benim kim olduğumu biliyordu, büyükbaba. Bana öyle söyledi!'

Büyükbabası ocağı yaktı ve tavanın ağzının üzerinden Fionn'a baktı. Fısıldayan Ağacın Cormac'a ne dediğini hep merak etmişimdir. Geri döndüğünde o kadar sessizdi ki..." Dudaklarını bükerek sustu. "Sanırım, sonunda, biliyoruz."

Fionn boğazındaki sert yumruyu yutmaya çalıştı. Babası, oğlunun hayatta kalmasının bedelini biliyordu ve o bunu isteyerek ödemişti. Fionn bundan daha özverili, daha cesur bir şey hayal edemezdi. Babasının cesaretinden nasıl şüphe edebilirdi?

Büyükbabası ona, gece gökyüzüne baktı. "Biliyorsun, Cormac içine süpürüldüğünden beri o fırtına mumunu en az yüz kez yakmaya çalıştım." Başını salladı, gözleri buğulandı. 'Ve fitil benim için bir kez bile yanmadı. Bu amaçlanmamıştı.'

Artık cesur olacaksın, değil mi Fionn? Olacaklar için cesur olmana ihtiyacım var.

Eriyen balmumuna baktılar, ikisi de Fısıldayan Ağacın Fionn'un babasına tam olarak ne gösterdiğini ve adanın neden Fionn'un onun yerine kurtarılması gerektiğine karar verdiğini merak etti.

Oğlan döndüğünde uyanacak.

Binlerce dans eden yıldızın yansıması onlara göz kırptı, sessizliklerinde birleşti.

Fionn tekrar büyükbabasına baktığında yüzü ay ışığı kadar solgundu, gözlerinin mavisi hala kenarlarda bulanıklaşıyordu. Deri keseden yeni bir iğne çıkardı ve alevin üzerinde yaktı. Fionn'a verdi. 'Hazır mısın?'

Hazır mısın oğlum?

Uzaklarda bir yerde bir baykuş öttü. Ay gökyüzünde alçaldı ve Fionn rüzgarda denizin tadına baktı.

Fionn rozeti büyükbabasından aldı.

Parmağını dikti ve hissettiği her şey bir anda yüzeye çıktı, ta ki milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissedene kadar. Parmağını tava üzerinde tuttu ve tek bir damla deniz suyunun içinden yuvarlanıp tatmin edici bir sıçramayla yere düşmesini izledi !

Bir baykuş üzerlerinde uçtu, kanadı yıldız ışığını sıranın üzerine serpiştirdi. Büyükbabası ellerini çırpıp gülümserken bir esinti Fionn'un saçlarını hışırdattı.

Bir an için Fionn kendini yüz kat daha uzun ve bin kat daha yaşlı hissetti. Rüzgara yeterince dikkatli bakarsa, önünden geçen tüm Boyle'ları aynı şekilde gülümseyerek göreceğine yemin etti.

'Çok iyi , evlat!' dedesi homurdandı.

Çok iyi, evlat! diye fısıldadı ada ve Fionn babasının sesinin duvar halısının derinliklerinde bir yerde yankılandığını hayal etti.

Fionn sandalyesine çöktü. Kemiklerinin titremesi durmuştu ve yanaklarından ısı çekilmişti. Birden bitkin düştü . Deniz balmumunun içine süzülüp onu hayal edebileceği her mavi tonuna çevirirken nefes verdi. Fionn'un parmak uçlarında tuttuğu son mumun tam gölgesi ve tasarımı olana kadar , kenarları mor renkte parlıyordu, yüzey boyunca renk perçinleri saçan karanlık bir kasırga .

"İçinde bir rahatlama var," diye mırıldandı büyükbabası. Parmağınızı delmek ve sizden sihri akıtmakla... ama yarın tekrar geri dönecek. Ve ertesi gün..." Bakışlarını parmaklarının arasında gezdirerek ileri geri salladı. 'Sanırım özleyeceğim, biliyorsun. Bir şeye çok alışınca, ona veda etmek o kadar kolay değil.'

Balmumunun içinden bir gümüş çizgi geçti. Fionn artık sersem değildi ama mutsuz da değildi. Kendini... tuhaf bir şekilde yerleşmiş hissetti. Sırtlarında ayın parıltısı, saçlarını hışırdatan esinti, bu ana doğru bir haklılık duygusu vardı.

Artık cesur olacaksın, değil mi Fionn? Olacaklar için cesur olmana ihtiyacım var.

Fionn tavayı kaldırdı ve balmumu nehirlerini dikkatlice deniz kabuğu kalıbına döktü. 'Ne diyeceğim?'

"Bunun Fırtına Bekçisi için bir karar olduğuna inanıyorum." Büyükbabası kalıbın kenarına hafifçe vurdu ve tüm renkler birbirinin üzerine sıçradı, birbiri ardına yuvarlanan yüzlerce dalgalı dalgadan oluşan bir kabuk gibi görünene kadar kendilerini balmumuna geçirdiler.

Fionn mumu avucunun içinde tuttu, mumu avucuna bastırdı ve aniden cevap onun için açıldı. ' Fionn. '

Cormac'ın ikiziydi.

Fitilin rengi beyazdan zümrüt yeşili bir sütuna dönüşürken macera kokusu üzerlerini sardı.

"Ve su damlasından bir damla sihir çıkar," diye mırıldandı dedesi. "Bu daha önce oldu mu bilmiyorum, Fionn. Adalılar katmanları delip geçiyor ve hepsini bu şekilde bir araya getiriyor - gelecek, geçmiş ve şimdi aynı gökyüzü altında etkileşim halinde, iki varis ortada bir yerde buluşuyor, biri diğerini yukarı kaldırıyor. Ada, kurallarının çoğunu çiğnedi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?'

Fionn'un cevap vermesini beklemedi.

'Bu, sen daha doğmadan bile seni aradığı anlamına geliyor.' Başını yana eğdi, bakışları bir anda yakıcıydı. 'Burada senin için bir görev var demek. Senden çok daha büyük bir şey. Hepimizden daha büyük.'

Ve karanlık yeniden hüküm sürecek.

Fionn'un midesindeki çukurdaki yılan kıvranarak yüzeye çıktı. Cebinden zümrüdü çıkardı ve tezgahın üzerine koydu. 'Bu beni daha önce eve kadar takip etti. Sanırım Dağda'ya aitti.'

Büyükbabası zümrüde kocaman, kırılmayan gözlerle baktı.

Morrigan o mağarada benimle birlikteydi. Fionn, kelimelerin ne kadar basit bir şekilde ağzından döküldüğüne , mutlak gerçeği söylemekte ne kadar az korku olduğuna, bunun şimdi geri alınamayacağını bilmekten ne kadar az korkacağına şaşırdı - ne gelecekse, ne olursa olsun zaten olmuştu.

Seni tanıyorum, Fionn Boyle.

Seni hatırlıyorum.

Beni hatırlıyor musun?

'Onu duydun mu?' dedesine sordu.

'Onu hissettim . O uyanık, büyükbaba.

Ve onu uyandıran bendim, çığlık atmak istedi.

Dedesi çok hareketsiz kaldı. "Yani, sonunda nereye gömüldüğünden eminiz. Her zaman bundan şüphelendik ama asla emin olamadık.'

Fionn bir nefes verdi. Omurgasının tabanında donuk bir zonklama vardı, omurlarına korku salıyor ve dibinde birikiyordu. O ve Tara ölüme ya da daha kötüsü, sonsuz ölüme ne kadar yakındı? Fionn onun pençelerine düşmeye, içindeki her ışık kırıntısı yanıp sönene, ruhunun her ipliği çözülüp gölgelerde yok olana kadar korkuya, acıya ve üzüntüye teslim olmaya ne kadar yaklaşmıştı?

'Ivan bir Ruh Avcısı.'

Dedesi bir küfür yuttu.

Fionn biraz bekledi, sonra en çok korktuğu şeyi dile getirmek için cesaretinin son kalıntılarını topladı. 'Onu diriltmek için burada. Ve onu nasıl durduracağımı bilmiyorum.'

Büyükbabası aniden ayağa kalktı ve kulübeye geri yürürken Fionn'a kendisini takip etmesini işaret etti. Fionn zümrüdü tezgahtan aldı ve peşinden gitti. Zaten, yumruğundayken kendini daha iyi hissediyordu.

Oturma odasında, karanlıkta birbirlerinden ayrı duruyorlardı, üzerine bakan binlerce mum daha vardı.

"On beş yaşındayken geleceğe baktım ve bu kıyılarda büyük bir karanlık gördüm" dedi büyükbabası. Ben de seni gördüm Fionn. Tam olarak olduğun gibi.' Yüzü buruştu. "Ve benden önce Fısıldayan Ağacı ziyaret eden Fırtına Bekçileri gibi, kaderimin daha büyük bir kaderin parçası olduğunu, gücümün bana ait olmadığını öğrendim. İçime döküldüğü günden beri sihrimi içime döktüm, damla damla, fırtına fırtına. Ama kayıt zamanı sona erdi.' Yüzü karardı ve gözlerinin arkasında bir yere bir gölge düştü. Korkarım senin görevin benimkinden farklı olacak Fionn.

Korkunç, gürültülü bir sessizlik oldu.

Fionn'un kalbinde bir davul atışı çarptı.

"Dagda'nın büyüsunü daha fazla şişelemeyeceksin." Fionn'un elini tuttu ve ters çevirdi, damarlarının mavisi bileğindeki deriye çarpıyordu. 'Hepsini kendi içinde tutacaksın, bir araya gelip inşa edebileceği bir yerde. Ona nasıl dayanacağını, onu nasıl canlandıracağını öğreneceksin ve sonra ona hakim olmayı öğreneceksin. Böylece Morrigan kendini o kayadan kurtarırsa, bu adayı Morrigan'dan koruyabilirsin.'

Fırtına Bekçisi onun için kan kaybedince ayağa kalkacak.

Fionn o mağaranın içinde çentikler, kesikler ve sıyrıklarla kan kaybetmişti. Yeterli miydi? Yoksa İvan, Bartley'i kesim için bir domuz gibi tımar etmeyi bitirdiği için onun için geri mi gelecekti?

Fionn tüm raflara bakarken elini geri çekti, parmakları bileğinde dolaştı. "Ya mumlar?"

Büyükbabası raftan pastel boya büyüklüğünde bir mum aldı ve avucunda yuvarladı. "Bu büyüye ihtiyacın yok, Fionn. Zaten damarlarında var.'

'O zaman kimin için?'

Morrigan'ın bile takipçileri var. Zamanı geldiğinde seninkini görmek gerekecek ama ben seni bir cephanelik yaptım. Tara, Shelby, Bartley ve Betty ve Arranmore'u savunacak herkes için bir rol olacak.' Mumu bir balık gibi kuyruğundan sarkıttı. 'Söz veremediğim her şey

ve değiştirmeyeceğim tüm anlar arasında en azından şunu söyleyebilirim: Bu karanlıkla tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaksın ve ada da onunla korumasız yüzleşmek zorunda kalmayacak.'

Fionn boğazındaki kuruluğu yuttu. Dünya dönüyordu ve artık geri dönmek için çok geçti - onunla gitmek zorundaydı. Soyunda kanın, damarlarında denizin sürüklediği bir yere. Farkında bile olmadan, en tehlikeli cankurtaran sandalına binmişti ve şimdi hayatının en büyük fırtınasına yelken açıyordu.

'Hiç seçme şansım oldu mu?'

Seni hatırlıyorum, Fionn Boyle. Beni hatırlıyor musun?

Büyükbabası sadece, 'zgnm Fionn,' dedi. Keşke sen olmasaydın.'

Fionn raflara, tüm o değerli, parıldayan balmumuna baktı. Dedesinin kanı. Dedesinin hayatı.

Kırmızı kablolu gözler ve balmumu lekeli parmaklar.

Yüz yüze, isim isim, kayıp giden hatıralar.

Hepsi bunun için: Storm Keeper'ın cephaneliği.

Cesaretin birçok farklı türü vardır, Fionn.

'Büyüyü nasıl dışarı çıkaracağız?' dedi Fionn.

Büyükbabası mumu aralarına kaldırdı, pirinç rengi ceketi yarı ışıkta parlıyordu. Hızlı bir hareketle parmaklarını mumun alt kısmına soktu ve içindeki küçük gümüş diski yırttı. 'apayı kaldır.' Fitil alttan açıldı. "Büyünün akışını tersine çeviriyorsun."

Fitili karşı uçtan yaktı ve yanarken baş aşağı tuttu. Alev, yerçekimine ve mantığa karşı mumun içine girerek kayboldu. Büyükbabası sanki göğsünde bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi sendeledi. "Seni hafızaya çeken sihir yerine," diye haykırdı, "onu kendi içine çekiyorsun."

Alev balmumunu içten dışa tüketti, Fionn'un büyükbabasının gözleri, onu yumruğuyla sımsıkı kenetledike gten çılgına döndü. Dikkatini şöminenin üzerinde yanan muma çevirdi, nefesi burnunda ışlık çalıyordu. Boştaki eliyle alevi büyüyene kadar okşadı ve tavana doğru dans etti. Parmağını büktü ve yn değiştirdi, yanan bir şelalede

şöminenin üzerine döküldü. Boş ızgaraya atladı ve temiz bir alevle bacadan yukarı fırladı.

"Duman," dedi Fionn sessizce. 'Boş bir şömineden.'

"Fırtına Bekçisi'nin büyüğü" dedi büyükbabası, parçalanan mum boyayı kaldırarak. 'Demlendi ve şişelendi.'

Fionn, omuzlarına yeni bir ağırlık çökerken avucundaki damarların izini sürdü. Artık daha koyuydular, daha maviydiler. Daha şimdiden, içinde aynı gücün bir titremesinin toplandığını hissedebiliyordu. Gelgit geliyordu. 'Şimdi ne yapacağım?'

Büyükbabası, mumun kalıntılarını avucunun içinde ezdi, gözleri karanlıkta parlıyordu. 'Bırak sihrini geliştir. Bakalım gerçekten neler yapabilecek.'

Yirmi Altı Bölüm
COK ÖZEL BİR EV DÖNÜŞÜ

Fionn Boyle, Arranmore iskelesinin sonunda durdu ve sabah feribotunun limana girişini izledi. Dedelerinin kulübesinden ayrıldıklarından beri durmadan gevezelik eden kız kardeşini görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

"Annem vapurdan indiğinde, ilk ona sarılacağım çünkü ben en büyüğüm ve o beni gördüğüne çok mutlu olacak, çünkü beni daha uzun süredir tanıyor."

'İyi.'

"Biz dedeminkine dönene kadar hikayeyi ona anlatmaya başlama, çünkü o da duymak isteyecektir ve sonra sen baştan anlatmak zorunda kalacaksın ve annem muhtemelen bundan sıkılacaktır."

Fionn gözlerini devirdi. 'TAMAM.'

'Ve çoğunu anlatmama izin verin çünkü gerçekten iyi bir anlatı yeteneğim var ve bazen gereksiz ayrıntılara yer veriyorsunuz ve bu hikayeyi biraz sıkıcı hale getiriyor ve sonra insanlar ilgisini kaybediyor.'

"Hayatını kurtarmanın bana daha iyi davranacağın anlamına geldiğini sanıyordum."

Tara ona baktı. 'Bu benim kibarlığım!'

Bir martı sürüsü başlarının üzerinden uçup denize uçtu. Limana girerken feribotun etrafında döndüler.

Korna sesi duyuldu.

Fionn yüzünü buruşturdu. "Bu sese alışacağımı hiç sanmıyorum."

Kulağa biraz ölmekte olan bir ineğe benziyor, değil mi? dedi Tara.

Feribottan inen yolcuları incelediler, kollarını açıp iskelede bekleyen arabalara doğru bir o yana bir bu yana sürüklenirken bavulları arkalarında sürüklediler.

Fionn, annesi vapurun ağzında görünene kadar düzgün bir şekilde nefes vermedi. Tekneyle adanın arasına sıkışmış, kollarını sıkıca sarmış, kararsız bir şekilde havada kaldı. Fionn'un hatırladığından

çok daha küçük görünüyordu, arkasında beliren tekneyle cüceydi, ada önünde uzanıyordu. En sevdiği yeşil hırkasını giymişti . Saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, rüzgar onu vapurdan atmaya çalışırken saç tutamları yüzünün etrafında kıvrılmıştı.

Korkmuş görünüyor, dedi Tara.

"Korkuyor," dedi Fionn.

'Belki de aynı anda ona sarılmalıyız.'

"Bence bu iyi bir fikir."

Gelen kalabalığın arasından geçtiler. Limanın dibine ulaştıklarında annelerinin gözleri parladı. 'Benim güzel çocuklarım!'

Fionn, Tara'nın feribota atlamasını önlemek için parmaklarını Tara'nın tişörtünün arkasına doladı. "Sadece bekle," diye mırıldandı.

Anneleri kollarını iki yana açtı, gülümsemesi kenarlarda titriyordu. Bir an için tereddüt etti - Fionn, ona dikkat etmemiş olsaydı, bunu hiç fark etmeyebilirdi.

Sonra vapurdan indi ve ada rahatlayarak içini çekti.

'İkinizi de çok özledim!' ona çarptıklarında onlara söyledi.

Fionn yüzünü onun hırkasına bastırdı ve titremesini durduracak kadar sıkı tuttu. 'Biz de seni özledik anne!'

'Bize ne olduğunu duyana kadar bekle!' dedi Tara diğer taraftan. 'Zaten en büyük macerayı yaşadık!'

Fionn, annesinin güldüğünü mü yoksa ağladığını mı anlayamadı. Uzun bir süre denizle kıyı arasında öylece durdular, birbirlerine sarılırken omuzları titredi. Fionn'un parmak uçları çatırdıyordu, içinde büyü baş döndürücü bir şekilde gümbürdüyordu. Onları kendi üzerlerine kıvırdı ve güç girdabını aşağı, aşağı, aşağı itti. Rüzgâr onları kamçılardı ve sardı ve Fionn bu sesi kulaklarında tekrar duydu - bu sefer ona kendisinininki kadar tanıdıktı. 'Buraya gel' diyordu. 'Eve gel.'

Bu sefer onunla konuşmuyordu.

Gökyüzünde hâlâ bulutlar vardı ve ufukta bir yerlerde garip bir karanlık toplandı.

Ama şimdi hepsi buradaydı.

Evdeydiler.

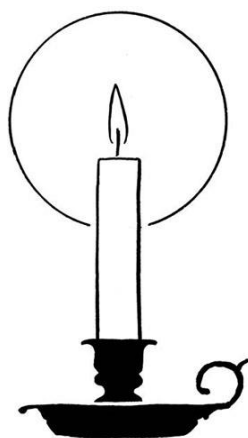
SONSÖZ

Fionn Boyle, fırtınadan harap olmuş bir adanın burnunda küçük bir kulübede uykusunda gülümsüyordu. Uçan bir at düşlüyordu, parmakları kar beyazı yelesinin içinde kıvrılmış, kenarlarda parıldayan mor bulutların arasında yuvarlanıp yuvarlanıyordu.

Yarın on iki yaşında olacaktı.

Ada, kararıyla yetinerek yeni hücumunu izledi. Arranmore tarihindeki en genç Fırtına Bekçisi olmasına rağmen, aralarındaki en zor işi yapacaktı. Damarlarındaki her damla denizi, yüreğindeki her bir cesaret kırıntısını alacaktı ama isteyerek verecekti. Babasının oğluydu. Ada bunu iyi biliyordu. Onu buraya getirmek birçok kuralı çiğnemişti -aslında neredeyse hepsini- ama adaletin zamanı gelmişti. Karanlık geri döndüğünde sürpriz olmayacaktı.

Ancak şimdilik ada, rüyalarının güvenliğinde huzur bulabilmesi için rüzgarı bastırarak ve martıları susturarak çocuğun uyumasına izin verdi. En azından bir süreliğine.

YAZAR HAKKINDA

Catherine Doyle, İrlanda'nın batısında, Atlantik Okyanusu'nun yanında büyüdü. Okuma sevgisi büyük İrlanda mitleri ve efsaneleriyle başladı ve bir gün kendi kitabını yazma hırsını besledi. Galway'deki İrlanda Ulusal Üniversitesi'nden Psikoloji alanında lisans ve Yayıncılık alanında yüksek lisans derecesine sahiptir. Storm Keeper's Island , büyükanne ve büyükbabasının büyüdüğü Arranmore Adası'ndaki gerçek hayattaki atalarının evi ve birçok denizci atalarının maceralarından ilham aldı. Catherine Galway'de yaşıyor ama zamanının çoğunu Londra ve ABD'de geçiriyor.

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır